

SWAZEK 4

J.M.J.

Rok 1900

(pracovní překlad textu, který připravila Jitka Závorková a Kristina Komoňová)

5. září 1900

Naděje, potrava lásky.

Protože se můj milovaný Ježíš v posledních dnech tolik neprojevoval, cítila jsem se nejistá ohledně naděje, že Ho znovu získám. Ještě více jsem věřila, že pro mě všechno skončilo; návštěvy našeho Pána i stav oběti. Dnes ráno však přišel požehnaný Ježíš, na hlavě měl strašlivou trnovou korunu a postavil se do mé blízkosti. Sténal a chtěl se obcerstvit. Sundala jsem mu ji tedy velmi opatrně, a abych mu udělala větší radost, nasadila jsem si ji na hlavu. Pak mi řekl: "Má dcero, pravá Láska je tehdy, když ji podporuje Naděje, a to vytrvalá Naděje. Protože, když dnes doufám a zítra ne, Láska ochabuje. Ve skutečnosti, protože Láska je živena Nadějí, čím více potravy jí podává, tím silnější, pevnější a živější se Láska stává. A pokud toto chybí, chudák Láska nejdříve ochabne a zůstane-li sama, bez opory, nakonec úplně zemře. Proto, ať už jsou vaše potíže jakkoli velké, nesmíte se nikdy, ani na okamžik, vzdálit od Naděje se strachem, že Mě ztratíte. Naopak, musíš jednat tak, aby tě Naděje, překonávajíc všechno, vždy nalezla ve spojení se Mnou. A pak bude mít Láska věčný život." Poté odešel, aniž by mi řekl cokoli dalšího.

6. září 1900

Stav oběti.

Můj nejsladší Ježíš stále přichází. Dnes ráno, hned jak přišel, chtěl do mě nalít trochu své hořkosti, a tak mi řekl: "Má dcero, chci se trochu vyspat. Ty zatím vykonávej můj úřad trpícího, modlícího se a uklidňujícího Spravedlnost." Tak usnul a já jsem se začala modlit v Ježíšově blízkosti. Později, když se probudil, obešli jsme skupiny osob, kteří se snaží vyvolat revoluci. Zvláště jsem si všimla náhlého útoku, který chystají, aby lépe dosáhli svého záměru, a aby se nikdo nemohl bránit a chránit před nepřítelem. Kolik pochmurných scén! Zdá se však, že Pán jim k tomu zatím nedává svobodu a aniž by znali důvod, šířá je vztek, protože navzdory své zvrácené vůli vidí, že jsou k tomu bezmocní. Není třeba nic jiného než to, aby jim Pán tuto svobodu přiznal, neboť vše je připraveno.

Potom jsme se vrátili a Ježíš se ukázal celý zraněný a řekl mi: "Podívej se, kolik ran na mně otevřeli. Je nutné být neustálou obětí, tvým utrpením, protože není chvíle, kdy by mě ušetřili urážek. A protože urážky jsou nepřetržité, nepřetržitě musí být i utrpení a modlitby, abych byl ušetřen. Vidiš-li, že tvé utrpení je pozastaveno, chvěj se a boj se, protože nevidíš-li, že bych si ulevil ve svých bolestech, aby se nestalo, že bych nepřítelům přiznal onu svobodu, po které tolik touží." Když jsem to uslyšela, začala jsem se modlit, aby mě nechal trpět a mezitím jsem uviděla zpovědníka, který svými úmysly naléhal na Ježíše, aby mě nechal trpět. Blahoslavený Ježíš pak se mnou sdílel takové bolesti, že sama nevím, jak jsem zůstala naživu. Pán mě však v mých bolestech nenechal samotnou. Naopak, zdálo se, že nemá srdce mě opustit a tak jsem strávila několik dní společně s Ježíšem, který mi daroval mnoho milostí a dal mi pochopit mnoho věcí. Avšak zčásti kvůli stavu utrpení, zčásti proto, že se nedokážu vyjádřit, jdu dál a mlčím.

9. září 1900

Ježíš připravuje Luisinu duši na svaté přijímání. Nutnost prolítí krve.

Stále přichází, ale většinu noci jsem strávila bez Ježíše. Když pak přišel, řekl mi: "Má dcero, co chceš, že na Mě tak netrpělivě čekáš? Potřebuješ snad něco?" A protože jsem věděla, že mám přijmout svaté přijímání, řekla jsem: "Pane, čekala jsem na Tebe celou noc; tím spíše, že jsem se připravovala přijmout svaté přijímání. Obávám se, že mé srdce nebude dobře naladěno, abych Tě mohla přijmout. Proto potřebuji, aby moje duše byla Tebou prohlédnuta, aby byla nakloněna svátostně se s Tebou spojit". A Ježíš vlídně přezkoumal mou duši, aby mě připravil na přijetí. Pak mě přenesl mimo mé tělo a spolu s Ním jsem našla naši Královnu Maminku, která Ježíšovi říkala: "Můj synu, tato duše bude vždy připravena konat a trpět cokoli budeme chtít. To je jako pouto, které spojuje Naši Spravedlnost. Proto ušetří tolik zabíjení a tolik krve, kterou mají lidé prolít." A tak se stalo. Ježíš řekl: "Má Matko, prolítí krve je nutné, protože chci, aby tento královský rod byl sesazen z trůnu a to se

neobejde bez krve; a také proto, abych očistil svou Církev, která je velmi nakažená. Nanejvýš mohu připustit, že je s ohledem na utrpení částečně ušetřím." Mezitím jsem viděla, jak většina poslanců sprádá plány jak přimět krále k pádu a uvažovali o tom, že na trůn dosadí jednoho z těch poslanců, kteří se shromáždili. Poté jsem se ocitla sama v sobě. Kolik lidského neštěstí! Ach, Pane, smiluj se nad slepotou ve které je ubohé lidstvo ponořeno!

Když jsem pak pokračovala v pohledu na Pána a Královnu Matku, uviděla jsem s nimi zpovědníka a Nejsvětější Panna řekla: "Podívej, můj Synu, máme třetí stranu. Je to zpovědník, který se chce s námi spojit a nabídnout své dílo tím, že se zaváže se podílet na utrpení, aby uspokojil božskou Spravedlnost. I to je jako zesílení provazu, který Tě svazuje, aby Tě usmířil. Ostatně, kdy jsi se kdy bránil síle spojení toho kdo trpí a modlí se, a toho, kdo se s Tebou shoduje za jediným účelem Tvé oslavy a pro dobro národů?" Ježíš naslouchal své Matce; bral ohled na zpovědníka, ale nevyřkl rozsudek zcela příznivý; spíše se omezil na částečné ušetření.

10. září 1900

Hrozby proti zvrácenému světu.

Dnes ráno jsem se ocitla mimo sebe a viděla jsem mnoho zla a obrovských hříchů, které se páchají - také proti církvi a Svatému otci. Když jsem se pak vrátila do svého nitra, přišel můj obdivovaný Ježíš a řekl mi: "Co si myslíš o světě?" Nevěděla jsem, k čemu tato otázka směřuje a pod dojmem toho, co jsem viděla, jsem řekla: "Požehnaný Pane, kdo Ti může říci o zvrácenosti, tvrdosti a ošklivosti světa? Nemám slov, abych Ti řekla, jak je to *cattivo* [špatné]!" A tak jsem se na něj podívala. A On, využiv mých slov, dodal: "Viděla jsi, jak je zvrácený? Sama jsi to řekla. Není způsob, jak ho přimět, aby se vzdal; poté, co jsem mu téměř vzal chléb, zůstává ve stejné tvrdohlavosti - a ještě hůř. Opatřuje si ho krádežemi a loupežemi, škodí bližnímu. Proto je nutné, abych se dotkl jeho těla, jinak se stane ještě zvrácenějším."

Při této Ježíšově řeči jsem zcela oněměla. Zdá se mi, že jsem sama byla příčinou toho, že se rozhořčil proti světu - místo abych Ježíše pochopila, rozčilením jsem zrudla. Dělal jsem, co jsem mohla, abych lidstvo omluvila, ale On si mě nevšiml - zlo už bylo vykonáno. Ach, Pane, odpusť mi tento nedostatek lásky a vylil na nás své milosrdenství!

12. září 1900

Luisin "hřích". Spiknutí proti církvi.

Ježíš pokračuje téměř stejným způsobem. Dnes ráno, když přišel, vylil na mě své hořkosti a já jsem zůstala v takovém utrpení, že jsem se začala modlit, aby mi Pán dal sílu a trochu mi ulevil, protože jsem to nemohla vydržet. Uvědomila jsem si ale, že se tím dopouštím hříchu. Ostatně, co by na to řekl blahoslavený Ježíš? Zatímco při jiných příležitostech jsem ho prosila, aby mi kalich hořkosti nalil, tentokrát tak učinil, aniž by čekal, až ho o to požádám. Zdá se mi, že se stávám stále více *cattivo* [špatnou] a moje špatnost dosahuje takového stupně, že se ani před Ním nezdržuji páchání vad a hříchů.

A tak, nevěda co dělat, abych to napravila, rozhodla jsem se, že pro tentokrát přinesu větší oběť. Dala jsem si toto pokání: Aby se moje přirozenost neodvážila znovu žádat o úlevu, zřeknu se příchodu našeho Pána a kdyby přišel, řeknu mu toto: "Nepřicházej, Lásko, měj se mnou soucit a neulevuj mi". Tak jsem učinila a strávila jsem několik hodin v intenzivním utrpení a bez Ježíše. Jak hořké to pro mě bylo! Ale Ježíš se mnou soucítil. Aniž bych ho žádala, přišel, a okamžitě jsem mu řekla: "Měj trpělivost, nepřicházej, protože já nechci úlevu. A On: "Dcero, jsem spokojen s tvou obětí, ale potřebuješ občerstvit, jinak bys umdlévala." A já: "Ne Pane, já nechci úlevu". Ale přiblížil se k mým ústům a téměř násilím mi nalil ze svých úst několik kapek sladkého mléka, které zmírnilo mé utrpení. Kdo může říci, jaký zmatek, jaké zardění jsem před Ním cítila! Očekávala jsem výčitku, ale Ježíš se projevil přívětivěji, sladčeji, jako by nepostřehl mou chybu. Když jsem to viděla, řekla jsem: "Můj obdivuhodný Ježíši, když už jsi do mě vlil [své hořkosti] a já trpím, mužeš snad ušetřit svět - nebo ne?" A On: "Má dcero, myslíš, že jsem do tebe vylil všechno? Ostatně, jak bys mohla čelit všem trestům, které vylíjí na svět? Sama jsi viděla, že bys nevydržela ani to málo, co jsem do tebe nalil. Kdybych ti nepřišel na pomoc, zemřela bys. Co by se stalo, kdybych do tebe vlil všechno? Má drahá, dal jsem ti své slovo - částečně tě uspokojím."

Poté mě přenesl mimo sebe, mezi lidi, a já jsem dál viděla tolik zla. Zejména revoluční spiknutí proti církvi ve společnosti s cílem zabít Svatého otce a kněze. Cítila jsem, jak je má duše při pohledu na tyto věci mučena, a říkala jsem si: "Kdyby se má oběť nestala a tyto machinace se staly skutečností, jak by to dopadlo? Kolik zla ještě přijde? Celá ztrápená jsem pohlédla na Ježíše a on mi řekl: "A co ta vzpoura, která se tu stala, co

na ni říkáš?" "Nerozumím," odpověděla jsem. "O které vzpourě mluvíš? V mém městě se nic nestalo". A On: "Cože? "Copak si nepamatuješ na vzpouru v Andrii?" "Ano," odpověděla jsem. "Ano, Pane".

"No, vypadá to jako nic, ale není to tak. Byla to velká příležitost a podnět pro ostatní města, aby se vzbouřila a prolila krev, čímž by urazila posvátný lid a mé chrámy. A protože každý chce ukázat o kolik je lepší ve vyvolávání zla, budou se předhánět, kdo toho dokáže víc." A já: "Ach, Pane! Dej Církvi mír a nedopusť tolik nepokojů!"

A když jsem chtěla mluvit dál, zmizel ode mne a zanechal mě celou utrápenou a znepokojenou.

14. září 1900

Ježíš vylévá své hořkosti, aby usmířil svou spravedlnost. Hrdinství pravé ctnosti.

Dnes ráno můj rozkošný Ježíšek nepřicházel. Pak se po dlouhém čekání zjevil v mém nitru, použil mé srdce jako oporu, obklopil ho svými rukama a opřel o něj svou nejsvětější hlavu. Celý utrápený, vážný takovým způsobem, že si vynutil mlčení a světu nastavil záda. Poté, co chvíli setrval v němém mlčení, protože vzhled, jímž se projevoval, nedovoloval odvážit se říci ani slovo, se z této pozice pohnul a řekl mi: "Rozhodl jsem se, že nebudu nalévat, ale věci dospěly tak daleko, že kdybych nenaléval, vypukly by takové bouře, že by to vyvolalo revoluci a krvavá jatka." A já: "Ano, Pane, vylij, to je mé jediné přání - abys dal průchod svému hněvu na mně a ušetřil stvoření." "Ano, Pane, vylij," odpověděla jsem. A tak trochu nalil.

Potom, jako by si ulevil, dodal: "Má dcero, nechal jsem se přivést na porážku jako beránek a zůstal jsem němý před těmi, kdo mě obětovali. Totéž bude platit i pro těch několik dobrých z této doby; to je však hrdinství pravé ctnosti." Znovu dodal: "Nalil jsem - ale přestože jsem to udělal, chceš, abych nalil ještě trochu víc, abych si více ulevil?" "Ano," odpověděla jsem. A dál: "Můj Pane, ani se mě neptej, jsem ti k dispozici - můžeš si se mnou dělat co chceš." "A co chceš?" zeptal se. A tak znovu nalil a zmizel, zanechávaje mě v utrpení a spokojenosti v domnění, že jsem ulevila bolestem svého milovaného Ježíše.

16. září 1900

Nepokoje v Andrii.

Můj milovaný Ježíš se se mnou dělil o různé bolesti svého utrpení a pak mě přenesl mimo sebe a ukázal mi sousední města. Zejména se mi zdálo, že je to Andria a pokud Pán nevyužije své všemohoucnosti k jejich potrestání, nepokoje se stanou vážnými; tím spíše, že se zdálo, že k těmto nepořádkům podněcují někteří kněží, což Našeho Pána ještě více rozhořčilo. Poté, co jsem spolu s blahoslaveným Ježíšem navštívila různé kostely a konala úkony zadostiučinění a adorace za mnohá znesvěcení, která byla v kostelích spáchána, mi Ježíš řekl: „Všichni jsme se snažili, abychom se dostali do kostela: "Má dcero, nech mě trochu nalít, protože hořkostí je tolik a jsou tak početné, že je nemohu sám strávit a mé Srdce je už nemůže unést." A tak jsem se vrátila do kostela. Tak nalil a zmizel. Jindy se vrátil, aniž by mi řekl cokoli dalšího.

18. září 1900

Láska k bližnímu. Luisa prosí Ježíše, aby ji vzal do nebe.

Dnes ráno mě můj obdivuhodný Ježíš přenesl mimo sebe a ukázal mi, kolik zla se páchá proti lásce k bližnímu. Kolik smutku způsobily nejtrpělivějšímu Ježíši! - Zdálo se, že je přijímá On sám. Pak mi celý zarmoucený řekl: "Má dcero, ten, kdo ubližuje bližnímu, ubližuje sám sobě, a tím, že zabíjí bližního, zabíjí svou duši. Láska předurčuje duši ke všem ctnostem. Protože tam kde láska chybí, je duše náchylná k páchání nejrůznějších neřestí."

Poté jsme se stáhli. Protože jsem již několik dní trpěla silnou bolestí v oblasti žeber, cítila jsem se vyčerpaná ze svých sil. Soucitný blahoslavený Ježíš mi řekl: "Moje milovaná, chtěla bys přijít, že ano?" "Ano," odpověděla jsem mu. A pokračovala jsem: "Nebesa chtějí, můj Pane, aby tato bolest byla příčinou mého příchodu k Tobě. Jak bych jí byla vděčná, jak bych si jí vážila - jako jedné ze svých nejvěrnějších přátel. Ale myslím, že mě chceš zkoušet jako jindy, a tím, že mě vzrušuješ svými pozvánými, abych pak zůstala rozčarovaná, přišel jsi, abys mé mučednictví učinil ještě krutějším a trýznivějším. Ale, ó prosím! - slituj se nade mnou a nenechávej mě už déle na zemi; pohlť tohoto ubohého červa do sebe, neboť na to mám právo, jelikož jsem přišla právě od Tebe. Celý dojatý, když mě slyšel, mi milý Ježíš řekl: "Ubohá dcero, neboj se, neboť tvůj den, kdy budeš pohlcena Mnou, jistě přijde. Věz však, že tvé neustálé těžkosti, s nimiž ke Mně přicházíš, zvláště po Mých výzvách, ti

prinášejí velké dobro a způsobují, že žiješ s lehkostí, bez stínu jakékoliv lidské váhy natolik, že se podobáš těm květům, které nemají ani kořeny ze země. Tím, že takto žijete zavěšeni ve vzduchu, přicházíte k pobavení nebe i země, a když se díváte na nebe, baví vás jen ono a vyživujete se vším nebeským; když se díváte na zemi, cítíte s ní soucit a pomáháte jí, jak jen můžete ze své strany. Při srovnání s vůní nebe však okamžitě vnímáš zápach, který ze země vychází, a hnusí se ti. Mohl bych tě snad postavit do pozice, která by Mi a nebi byla dražší a prospěšnější pro tebe i pro svět?" "Ne," odpověděla jsem. "Přesto by ses, ó můj Pane, měl nade mnou slitovat a neprodlužovat můj pobyt zde dole z tolika důvodů, které mám; zvláště pak pro smutné časy, které se chystají. Kdo by měl srdce vidět taková krvavá jatka? A také pro své neustálé strádání, které mě stojí víc než smrt."

Když jsem mluvila, viděla jsem kolem našeho Pána množství andělů, kteří říkali: "Náš Pane a Bože, nenech se už déle obtěžovat - udělej ji spokojenou; netrpělivě na ni čekáme. Zranění jejím hlasem jsme sem přišli, abychom ji vyslechli, a jsme netrpěliví, abychom ji vzali s sebou. A ty, ó vyvolený, přijď, abys nás rozveselil v našem nebeském příbytku!" Požehnaný Ježíš, dojatý, jako by se chtěl smilovat a zmizel. Když jsem zůstala sama, cítila jsem, jak se moje bolest zvětšuje natolik, že jsem byla v neustálé křeči - **ale nemohla jsem se pochopit pro spokojenost.**

19. září 1900

Poslušnost prosit Ježíše o úlevu v jejích bolestech.

Když se bolest křeči zdvojnásobovala, chtěla jsem ji skrýt, aby si jí nikdo nevšiml a chtěla jsem ji udržet v tajnosti, aniž bych se zpovědníkovi otevřela s věcmi uvedenými výše. Ale křeč byla tak silná, že mi to bylo znemožněno, a zpovědník, využiv své obvyklé zbraně poslušnosti, mi přikázal, abych mu vše vyjevila. Poté, co jsem mu vše vyjevila, mi řekl, že se mám z poslušnosti modlit k Pánu, aby mě osvobodil, jinak bych se dopustila hříchu. Jaký druh poslušnosti! - Vždycky je to ona, kdo narazí na mé návrhy. Tak jsem neochotně přijala tuto novou poslušnost, ale přesto jsem neměla to srdce modlit se k Pánu, aby mě osvobodil od přítele tak drahého, který trpí; tím spíše, že jsem doufala, že odejdu z vyhnanství tohoto života.

Blahoslavený Ježíš mě snášel, a když přišel, řekl mi: „Chceš, abych tě vysvobodil? Velmi trpíš.“ A já, zapomínaje na chvíli na poslušnost, jsem řekla: "Ne, Pane, ne, neosvobozuj mě - chci přijít. Ostatně Ty víš, že Tě neumím milovat, jsem chladná, nedělám pro Tebe velké věci - nabízím Ti alespoň toto utrpení jako zadostiučinění za to, co nejsem schopna udělat z lásky k Tobě." A tak jsem se vrátila do svého pokoje. A On: "A já, má dcero, do tebe vliji tolik lásky a tolik milosti, že mě nikdo nebude moci milovat a toužit po mně jako ty. Nejsi šťastná?"

"Ano, ale já chci jít s Tebou.“ Ježíš zmizel, a když jsem se vrátila do svého nitra, vzpomněla jsem si na přijatou poslušnost a musela jsem se obvinít před zpovědníkem, který mi přikázal, že rozhodně nechce, abych šla a aby mě Pán osvobodil. Jakou bolest jsem cítila při přijetí této poslušnosti! Opravdu se zdá, že se chce dotknout krajních mezí mé trpělivosti.

20. září 1900

Znamení kříže k jejímu uzdravení.

Trpěla jsem dál, ba co víc, cítila jsem v sobě větší odpor než kdy jindy, protože mi bylo zakázáno zemřít. A tak mi můj obdivovaný Ježíš po příchodu vyčítal, že otálím s poslušností, zatímco do té chvíle se zdálo, že mě toleruje. Mezitím jsem spatřila zpovědníka, obrátila se k němu, vzal mě za ruku a řekl: "Až se vrátíš, podepíšeš ve chvíli své bolesti slib poslušnosti, abych tak Tvou bolest přiměl k poslušnosti..“ A zmizel.

Když jsem zůstala sama, cítila jsem bolest stále intenzivněji. Pak přišel zpovědník, a když mě našel v utrpení, také mi vynadal, že neposlouchám. Když jsem mu vyprávěla, co jsem viděla a co řekl Náš Pán zpovědníkovi. Vyslechl mě, dal mi podepsat slib poslušnosti ve chvíli kdy jsem trpěla, a za dvě minuty jsem mohla dýchat a hýbat se, zatímco předtím jsem to nemohla dělat, aniž bych cítila ukrutné křeče. Zdá se mi, že poslušnost a tato znamení kříže (prožitá utrpení) spoutaly mou bolest takovým způsobem, že už nemohu trpět - a tady je vidět, jak jsem zůstala rozčarovaná ve svých záměrech. Vlastně ta paní poslušnost nade mnou převzala takovou moc, že mi nedovolí nic z toho, co chci; i v samotném utrpení chce vládnout a já musím zůstat zcela a úplně v její moci.

21. září 1900

Síla poslušnosti. Poslušnost pro ni musí být vším.

Kdo může říci, jak mě trápí, že jsem zbavena svého nejdražšího přítele, že trpím? Obdivovala jsem, ano, úžasnou říši svaté poslušnosti, jakož i ctnost, kterou Pán předal zpovědníkovi, jenž mě poslušností a podpisem zbavil nemoci, kterou jsem považovala za vážnou a která stačila k rozvrácení mého těla. Přesto jsem se však nemohla ubránit pocitu bolesti z toho, že jsem byla zbavena tak dobrého utrpení, které pohnulo blahoslaveného Ježíše k lítosti a soucitu takovým způsobem, že jsem ho mohla přimět, aby přicházel téměř nepřetržitě.

Když tedy přišel náš Pán, naříkala jsem na něj: "Můj milovaný Dobrý, co jsi mi to udělal? Dal jsi mě osvobodit zpovědníkem, a tak jsem prozatím ztratila naději, že opustím zemi. Ostatně proč jsi dělal tolik úskoků a stavěl jsi otce doprostřed, když jsi mě mohl osvobodit sám? Ach, možná jsi mě nechtěl přímo zarmoutit, že ne?" Odpověl mi: "Ach, má dcero, jak rychle jsi zapomněla, že poslušnost byla pro Mne vším, a chci, aby poslušnost byla vším i pro tebe. Kromě toho jsem doprostřed postavil otce, abys k němu měla úctu jako k mé osobě." Po těchto slovech zmizel a zanechal mě celou rozhořčenou.

Kolik věcí může paní poslušnost vymyslet! Člověk ji musí znát a mít s ní co dočinění delší dobu, ne krátce, aby skutečně poznal, co je zač. Bravo, bravo, paní poslušnost! Čím víc člověk pokračuje, tím víc o sobě dává vědět. Pokud jde o mne, abych pravdu řekla, obdivuji vás, a dokonce jsem nucena vás milovat; ale nemohu si pomoci, abych se s vámi necítila podrážděně, zvláště když přijdete s jedním ze svých velkých požadavků. Proto tě prosím, ó drahá poslušnosti, abys byla shovívavější - shovívavější v tom, abys mě nechala trpět.

22. září 1900

Kolikrát se odhodlá k oběti smrti, tolikrát jí Ježíš dá zásluhy, jako by skutečně umírala.

Když jsem byla celá utlačená a ztrápená, můj milovaný Ježíš mi po příchodu řekl: "Má dcero, proč zůstáváš zcela ponořená ve svém trápení?" A já: "Ach, můj milovaný, jak nemůžu být utrápená, když si mě ještě nechceš vzít k sobě a necháváš mě stále na této zemi?" A On: "Vždyť jsi v hrobě. Vždyť všechno, co jsem do tebe vložil, je tak svaté, že když se k tobě přiblíží něco nebo někdo, kdo není poctivý a svatý, pocítíš obtěžování a okamžitě odhalíš jeho nečisté úmysly. Proč bys tedy chtěla to, co jsem do tebe vložil, zastínit tímto ovzduším smutku? Věz však, že kolikrát se odhodláš k oběti smrti, tolikrát ti dám zásluhu, jako bys skutečně umírala. To ti musí být velkou útěchou; tím spíše, že se mi více přizpůsobuješ, neboť můj život byl neustálým umíráním." A já: "Ach, Pane, nezdá se mi, že by smrt byla obětí; naopak, zdá se mi, že život je obětí." A když jsem chtěla pokračovat, zmizel.

29. září 1900

Duše obětí jsou pro Ježíše podpěrami a nástroji.

Prožila jsem několik dní mlčení mezi Ježíšem a mnou, a to s minimem utrpení. Nanejvýš se zdá, že mě chtěl dál zkoušet, abych se naučila trochu víc trpělivosti - a tady je návod, jak na to:

Při příchodu by řekl: "V nebi, na tebe čekám." A jako blesk by utekl. Pak by se vrátil a opakoval by: "Přestaň už se svými úpěnlivými vzdechy, protože mě neustále trápíš, až z toho umdlévám." A pak odejde. Jindy zase: "Vždycky jsem se cítil tak, že jsem si říkal, že je toho na mě už moc: Tvá vroucí láska a tvé stesky jsou osvěžením pro mé smutné Srdce." Ale kdo je může všechny přijmout? Zdálo se mi, že má chuť skládat verše, a někdy je vyjadřoval zpěvem. Aniž by mi však dal čas říci jediné slovo, okamžitě odešel. Když mi pak dnes ráno zpovědník uložil pokání, abych podstoupila ukřižování poslušností, viděla jsem, jak Královna Matka pláče a téměř se s Ježíšem přetahuje, aby ušetřil svět tolika pohrom. On se však projevil neochotně a jen proto, aby Maminku uspokojil, souhlasil s tím, abych trpěla. Potom, jako by se trochu uklidnil, řekl: "Má dcero, je pravda, že chci svět potrestat - mám v rukou biče, kterými ho mohu bít; ale je také pravda, že když se ty i zpovědník budete ke mně modlit a ochotně přijímat utrpení, dáváte mi oporu. Tím získáváte tolik milostí, abyste svět alespoň částečně ušetřili. V opačném případě, nenaleznu-li žádnou oporu ani nástroje prostředky k odčinění hříchů, nechám volný průběh své Spravedlnosti." Po těchto slovech by odešel.

30. září 1900

Ježíš jí žádá, aby utěšila jeho ztrápenou maminku.

Dnes ráno můj nejsladší Ježíš nepřicházel a já jsem musela projevit velkou trpělivost při čekání. Dokonce jsem dospěla k tomu, že jsem se snažila odejít ze svého obvyklého, strnulého stavu, protože jsem už neměla sílu ho snášet. Nepřicházel, utrpení jako by ode mne uteklo, cítila jsem v sobě smysly - nezbyvalo než zvýšit úsilí

k překonání strnulého stavu. Zatímco jsem se o to pokoušela, přišel blahoslavený Ježíš a objal mne. Tím jsem se ocitla mimo sebe a viděla jsem Našeho Pána velmi rozhořčeného na svět. Když jsem Ho chtěla uklidnit, řekl mi: "Nechtěj se zatím zabývat Mnou, ale prosím tě, aby ses zabývala mou Maminkou. Utěšuj Ji, neboť je velmi ztrápená kvůli těžším trestům, které se chystám vylít na zemi." "Ať se ti to podaří." Odpověděla jsem: „Kdo může říci, jak moc jsem s Ní zůstala utrápená?“

2. října 1900

Stav obětí pro Itálii a Corato.

Mám obavy, že můj stav už není Boží vůlí. Když přišel blahoslavený Ježíš, řekla jsem: "Obávám se, že můj stav už není tvou vůlí, protože vidím, že mi chybí dvě hlavní věci, které mě držely v poutech: utrpení a Tvá přítomnost. A On: "Má dcero, není to tak, že bych tě už nechtěl držet v tomto stavu, ale protože chci potrestat svět. Proto nepřicházím a způsobuji, že ti chybí utrpení." A já: "Proč tedy zůstat v tomto stavu?"

A on: "Tvoje pozice obětí a tvé neustálé čekání na mě zmírňují tresty, které jsem se světem zamýšlel. Ve skutečnosti Mne nevidíte, ale Já vás vidím velmi dobře a počítám všechny vaše vzdechy, bolesti i touhy. To, že o Mě rozjímáte, je vždy aktem zadostiučinění za mnohé, kteří se o Mě nestarají, ani po Mně netouží, ale pohrdají Mnou a jsou zcela zaujatí pozemskými věcmi pokrytými blátem, uprostřed zápachu neřestí. Protože jsi tedy jejich naprostým opakem, tvůj stav způsobí, že má Spravedlnost nedopustí vypuknutí krvavých válek v Itálii." A já: "Ach, Pane, setrvat v tomto stavu bez utrpení je pro mne téměř nemožné. Cítím, jak mi selhávají síly, které čerpám z utrpení. Protože mi tedy chybí, jednoho dne, až neprijdeš, **se pokusím odejít**. Říkám Ti to předem, abys nebyl nespokojen". A on: "Ach, ano, ano, vyjdeš z tohoto stavu, až začnu s porážkou v Itálii."

Při těchto slovech ukázal na nejzuřivější války, které se odehrají jak mezi lidmi, tak i v církvi. Města zaplavila krev, jako když se spustí liják. Mé ubohé srdce se při pohledu na to svíjelo bolestí a při vzpomínce na své vlastní město jsem si řekla: "Ach, Pane, tím, že říkáš, že mě úplně zbavíš utrpení mi dáváš najevo, že ani s ubohým Coratem nebudeš mít soucit - ani Corata nešetříš? A On: "Dosáhnou-li hříchy určitého počtu, takového, že si nezaslouží mít duši, která se za ně obětuje, pak se o ně už nebudu zajímat a nebudu brát na Corato ohled." Po těchto slovech zmizel a já zůstala zcela ztrápená.

4. října 1900

Ježíš trpí, když trestá lidi, protože jsou jeho obrazy.

Když jsem prožila den plný strádání a utrpení, byla jsem přesvědčena, že Pán si již nepřeje, abych v tomto stavu setrvala. Nechce se mi nadále podvolit se poslušnosti, ale ráda bych ještě aspoň chvíli v tomto stavu setrvala. Kež je Pán stále požehnaný a kež se ve všem naplní jeho svatá a láskyplná Vůle.

Dnes ráno, když přišel, se blahoslavený Ježíš ukázal v žalostném stavu. Zdálo se, že trpí ve svých údech, a jeho tělo bylo roztrháno na tolik kusů, že je nebylo možné spočítat. Prosebným hlasem říkal: "Má dcero, co cítím! Co cítím! Jsou to nevýslovné bolesti pro lidskou přirozenost nepochopitelné. Je to tělo mých dětí, které je rozerváno. A bolest, kterou cítím, je jakoby trhali mé vlastní tělo." A zatímco to říkal, sténal a trápil se.

Cítila jsem se dojatá, když jsem Ho viděla v tomto stavu, a snažila jsem se Ho co nejvíce litovat a prosit Ho, aby se se mnou podělil o své bolesti. Částečně mi vyhověl a já jsem Mu mohla jen říci: "Ach, Pane, copak jsem Ti to neřekla? Netrestej, neboť to, co mě nejvíce trápí, je, že Ty sám budeš zasažen ve svých vlastních údech!" A tak jsem se rozhodla, že se budu snažit, aby se to nestalo. Ach, tentokrát nebylo cesty ani modliteb, které by Tě uklidnily. A tak jsem se vrátila k tomu, co jsem řekla. Ježíš však mým slovům nevěnoval pozornost. Zdálo se, že má ve svém Srdci něco vážného, co ho táhne někam jinam. V jediném okamžiku mě přenesl do míst, kde se odehrávaly krvavé řeže. Ach, kolik smutných výjevů bylo možné vidět! Kolik zmučených lidských těl, roztrhaných na kusy, pošlapaných, jako se pošlapává země, a nepohřbených. Kolik tragédií, kolik utrpení! A co víc, ještě strašnější se stanou! Blahoslavený Ježíš se podíval a celý dojatý začal horce plakat. Nemohla jsem se udržet a plakala jsem s Ním nad smutným stavem světa tak moc, že se mé slzy smísily s Ježíšovými.

Po chvíli pláče jsem obdivovala další rys dobroty našeho Pána. Aby mě přiměl přestat plakat, odvrátil ode mě svou tvář, skrytě si osušil slzy, a pak se znovu otočil a s veselou tváří mi řekl: To, co vidíš, slouží k *Iustificare Iustitiam Meam* [ospravedlnění Mé spravedlnosti]. Neplač, má milovaná, stačí, stačí." A já: "Ach, Pane, pak mám pravdu, když říkám, že můj stav už není Tvou Vůlí! Proč je mi dán stav obětí, když mi není dáno, abych ušetřila Tvé tak drahé údy a osvobodila svět od tolika trestů?" A On: "Není to tak, jak říkáš. I já jsem byl obětí, ale i když

jsem byl obětí, nebylo mi dáno, abych svět ušetřil všech trestů. Otevřel jsem mu nebe, osvobodil jsem ho od hříchů. Ano, vzal jsem jeho bolesti na sebe, ale je spravedlivé, aby člověk na sebe přijal část trestů, které sám přitahuje hříchem. A kdyby nebylo obětí, zasloužil by si nejen prostý trest - tedy zničení svého těla, ale i ztrátu své duše. Zde je tedy nutnost obětí: kdo jich chce využít - protože člověk je ve své vůli vždy svobodný, může najít ušetření své bolesti a přístav své spásy." A já: "Ach, Pane, jak ráda bych přišla, než tyto tresty postoupí ještě dál!" A On: "Dosáhne-li svět takové špatnosti, že si nezaslouží žádnou oběť, jistě si tě vezmu."

Když jsem to uslyšela, řekla jsem: "Pane, nedopust', abych tu zůstala a byla přítomna takovým smutným scénám. A Ježíš, téměř vyčítavě dodal: "Místo abys mě prosila o ušetření, říkáš, že chceš přijít. Kdybych s sebou vzal všechny své z chudého světa, co by se stalo? Vskutku bych s ním už neměl nic společného a už bych na něj nebral žádné ohledy." A tak jsem se na něj podívala. Poté jsem se modlila za různé lidi. Ježíš odešel a já se vrátila do svého nitra.

10. října 1900

Tyto spisy v jasných poznámkách ukazují, jak Ježíš miluje duše. Duše může odejít z těla pouze silou bolesti nebo silou lásky.

Při psaní jsem si říkala: "Kdo ví, kolik je v těch spisech nesmyslů - zaslouží si hodit do ohně. Kdyby mi to poslušnost dovolila, udělala bych to, protože cítím něco jako zádrhel v duši, zvláště kdyby se dostaly na oči některým lidem. Na některých místech vypadám, jako bych Boha milovala a něco pro něj dělala, zatímco já nedělám nic a nemiluji ho, a jsem ta nejchladnější duše, jaká se na světě dá najít. Takže tady by mě považovali za někoho jiného, a to je pro mě bolest. Ale protože je to poslušnost, co chce, abych psala, a to je pro mě jedna z největších obětí, zcela se jí svěřuji s jistou nadějí, že mě omluví a ospravedlní před Bohem i před lidmi. Ale zatímco to říkám, požehnaný Ježíš se pohnul v mém nitru a vyčítá mi to. Chce, abych popřela co jsem řekla, nebo abych přestala psát, pokud to neudělám. Říká mi, že jsem se tím, co jsem řekla, vzdálila od pravdy, zatímco pro duši je nejpodstatnější nikdy nevybočit z kruhu pravdy: "Co to je - nemiluješ mě? S jakou odvahou to říkáš? Copak nechceš pro Mne trpět?" "Ne," odpověděl jsem. A pak, celá zrudlá pokračuji: "Ano, Pane". A On: "Jak tedy můžeš pomýšlet na to, že bys odešla od Pravdy?" "Ano," odpověděla jsem. Po těchto slovech se vzdálil, aniž by se nechal více slyšet, a já jsem zůstala, jako bych dostala těžkou ránu. S kolika úskoky přichází paní poslušnost! Nebýt jí, nenacházela bych se v těchto peripetiích se svým milovaným Ježíšem. Kolik trpělivosti je třeba s touto požehnanou poslušností!

Teď se vrátím k tomu, co jsem chtěla říct, protože Pán mě trochu odvedl od toho, co jsem začala. Požehnaný Ježíš mi odpověděl na mou myšlenku a řekl mi: "Tyto spisy si jistě zaslouží být spáleny - ale chceš vědět, v jakém ohni? V ohni mé lásky, protože v nich není jediná stránka, která by v jasných poznámkách neprojevovala, jak miluji duše, a to jak ve věcech, které se týkají tebe, tak ve věcech, které se týkají světa. A v těchto tvých spisech nachází má láska výlev pro mé starostlivé a láskyplné tápání."

Poté mě přenesl mimo sebe a když jsem se ocitla sama bez těla, řekla jsem: "Mé milované a jediné Dobro, jaký je to pro mě trest, když se musím tolikrát vracet do svého těla. Neboť to jen má duše je spolu s Tebou. Ale pak, nevím jak, se ocitám uvězněná ve svém ubohém těle jako v temném vězení a ztrácím tam tu svobodu, která je mi dána, když vyjdu ven. Není to pro mě nejtvrďší trest, jaký mi může být udělen? A Ježíš: "Má dcero, to, co říkáš, není trest, ani se ti to neděje tvou vinou. Spíše musíš vědět, že pouze ze dvou důvodů může duše odejít z těla: silou bolesti, což se děje při přirozené smrti, nebo silou vzájemné lásky mezi duší a mnou. Ve skutečnosti, když je tato láska tak silná, že by ani duše nemohla vydržet, ani já bych nemohl vydržet příliš dlouho, aniž bych se z ní těšil. Stále ji přitahuji k sobě a pak ji opět uvedu do přirozeného stavu. A duše přitahovaná mou láskou, přichází a odchází, jak se mi zlíbí. A tak to, co ty považuješ za trest, je nejjemnější láska." A já: "Ach, Pane, kdyby má láska byla dostatečná a silná, věřím, že bych měla sílu zůstat před Tebou a nepodléhala bych návratu do svého těla. Protože je však velmi slabá, podléhám těmto okolnostem. A on: "Naopak, říkám ti, že to je větší láska, vytěžená z lásky k oběti - že se z lásky ke mně a z lásky ke svým bratřím zbavuješ sebe sama a vracíš se do bíd života."

Poté mě požehnaný Ježíš zavedl do města, v němž bylo spácháno tolik hříchů, že z něj vycházelo něco jako mlha, velmi hustá a páchnoucí, stoupající k nebi. Z nebe se snášela další hustá mlha, v níž se srážela taková spousta trestů, že se zdálo, že by to stačilo na vyhlazení tohoto města. Řekla jsem tedy: "Pane, kde to jsme? Co

je to za místa? A On: "To je Řím, kde je tolik zla, kterého se dopouštějí nejen lidé světa, ale i řeholníci. Ti všichni si zaslouží, aby je tato mlha dokonale oslepila a zahubila."

V jednom okamžiku jsem viděla, jaká katastrofa se děje, a zdálo se, že část otřesů postihne i Vatikán. Ani kněží nebyli ušetřeni, a proto jsem celá konsternovaná řekla: "Můj Pane, ušetři své milované město, tolik svých služebníků, papeže... Ó, jak ráda Ti sama nabízím, že budu snášet jejich muka, pokud je ušetříš." V tu chvíli jsem si uvědomila, že jsem se rozhodla, že budu snášet jejich muka. A Ježíš mi dojatě řekl: "Pojď se mnou a já ti ukážu, kam až sahá lidská zloba." Přenesl mě dovnitř paláce a v jedné tajné místnosti bylo pět nebo šest zástupců, kteří si mezi sebou říkali: "Co je to? Vzdáme se teprve tehdy, až zničíme všechny křesťany." A zdálo se, že chtějí krále donutit, aby vlastní rukou napsal dekret o smrti křesťanů a slib, že se zmocní jejich majetku. Říkali, že "pokud jim to dovolí, nevdají, když to prozatím neudělají, protože to udělají v pravý čas a za pravých okolností".

Potom mě přenesl někam jinam a ukázal mi, jak jeden z těch, o nichž se říká, že jsou vůdci, má zemřít. Ten se zdál být tak spojen s ďáblem, že se od něj ani v tu chvíli nechtěl odpoutat. Veškerou sílu bral od démonů, kteří ho považovali jako věrného přítele. Když mě démoni spatřili, otrásli se a někteří mě chtěli zbit, někteří mi chtěli udělat to, jiní zase ono. Nicméně nedbaje jejich obtěžování - protože spása té duše mě stála víc - jsem se usilovně snažila a dostala jsem se do blízkosti toho muže. Ach Bože, jak děsivý pohled - děsivější než na samotné demony! V jak srdcervoucím stavu ležel! Vzbuzoval víc než lítost. Naše přítomnost ho vůbec nedojala, naopak se zdálo, že si z ní dělá legraci. Ježíš mě od toho místa okamžitě odtáhl a já jsem ho začala prosit o záchranu té duše.

12. října 1900

Nejsilnějšími nepřáteli člověka jsou láska k požitkům, bohatství a poctám.

Můj rozkošný Ježíš stále přichází. Dnes ráno měl na sobě silnou trnovou korunu. Velmi jemně jsem ji sundala, nasadila si ji na hlavu a řekla: "Pane, pomoz mi ji nasadit". A On: "Tentokrát chci, abys sis ji narazila sama. Chci vidět, co dokážeš a jak chceš trpět z lásky ke mně." A tak jsem mu odpověděla: "Ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne. Pořádně jsem ji narazila, tím spíš, že šlo o to, ukázat Mu, kam až sahá moje láska k utrpení pro Ježíše. On sám, celý dojatý, mě sevřel a řekl mi: "Já jsem to dopustil. Dost, dost, neboť Mé Srdce nesnese, abys trpěla dál." A protože jsem velice trpěla, můj milovaný Ježíš nedělal nic jiného, než že přicházel a odcházel.

Potom na sebe vzal podobu Ukřižovaného, sdílel se mnou své bolesti a řekl mi: "Má dcero, nejmocnějšími nepřáteli člověka jsou: láska k požitkům, bohatství a poctám. Tito nepřátelé činí člověka nešťastným, protože pronikají i do jeho srdce a neustále ho stravují, rozhořčují ho a sráží natolik, že ztrácí veškeré štěstí. A já jsem na Kalvárii tyto tři nepřátele porazil a získal jsem pro člověka milost, aby zvítězil i nad nimi a vrátil mu ztracené štěstí. Ale člověk, vždy nevďečný a nedbalý, odmítá mou milost a zuřivě miluje tyto nepřátele, kteří uvádějí lidské srdce v neustálou trýzeň." Po těchto slovech zmizel a já jsem s takovou jasností pochopila pravdivost těchto slov, že jsem pocítila odpor a nenávist k těmto nepřátelům. Kéž je Pán vždy požehnan a kéž je vše k Jeho slávě.

14. října 1900

Nebezpečná metla střední třídy. Jen nevinnost vyrve Bohu milost a zmírní jeho spravedlivé rozhořčení.

Dnes ráno jsem se cítila tak omámená, že jsem nedokázala pochopit sama sebe, ani jsem nebyla schopna hledat své nejvyšší Dobro, jak to obvykle dělám. Každou chvíli přicházel a dával se mi vidět. Objal mě, soucítit se mnou a říkal mi: "Ubohá dcero, máš pravdu, že beze Mne nemůžeš být. Jak bys mohla žít bez svého milovaného?" A já, pohnuta Jeho slovy, jsem řekla: "Ach, můj milovaný, jak těžkým mučednictvím je život kvůli intervalům, v nichž jsem nucena být bez Tebe. Ty sám říkáš, že mám pravdu, ale pak mě opouštíš!" Skryl se, jako by nechtěl, abych slyšela, co mi říká, a já jsem opět zůstala ve svém omámení, neschopná říci cokoli dalšího. Když mě viděl opět omámenou, vyšel ven a řekl: "Ty jsi celá má spokojenost, v tvém srdci nacházím pravý klid a spočívajíc v něm zakouším ty nejdražší rozkoše." A tak jsem se vrátila do svého srdce a řekla jsem: "I pro mne jsi veškerou mou spokojeností natolik, že všechny ostatní věci jsou pro mne jen hořkostmi..." A protože se opět vzdálil, zůstala jsem na půli cesty ke svým slovům, omámenější než předtím. A takhle to ráno pokračovalo - zdálo se, že má chuť trochu žertovat.

Poté jsem se ocitla mimo sebe a viděla jsem, jak se ke mně blíží neznámé osoby oblečené jako lidé střední třídy. Spatřila jsem, jak všichni byli zděšení a křičeli strachem a úzkostí - zejména děti; a říkali: "Jestli se na nás vrhnou, je s námi konec. Ať se mladé dívky schovají! Ubohá mládež, jestli se jim dostane do rukou! Ať se

schovají!“ Obrátila jsem se tedy k Pánu a řekla jsem: "Lítost - milost! Odsuň tuto pohromu, tak nebezpečnou pro ubohé lidstvo! Necht' Tě slzy nevinosti pohnou k soucitu! A On: "Ach, má dcero! Jen kvůli nevinosti mám ohledy na druhé, jen ona mi vyrve milosrdenství a zmírní mé spravedlivé rozhořčení."

15. října 1900

Boj mezi zpovědníkem a Ježíšem o ukřižování Luisy.

Dnes ráno, když jsem přijala svaté přijímání, mi požehnaný Ježíš dal slyšet svůj hlas: "Má dcero, dnes ráno cítím, že se potřebuji obcerstvit. Ó, prosím! Vezmi na sebe trochu mých bolestí a dovol Mi, abych si odpočinul ve tvém srdci". A já: "Ano, můj Dobrý, dovol mi pocítit Tvé bolesti, a zatímco já budu trpět místo Tebe, Ty budeš mít všechnu lehkost, abys mohl obcerstvit sám sebe a trochu si sladce odpočinout. Jen Tě prosím, abys ještě chvíli počkal, až zůstanu sama, aby mě nikdo neviděl trpět, protože se mi zdá, že je tu ještě zpovědník. A on: "Co na tom, že je přítomen otec; nebylo by lepší, kdybych měl místo jednoho dva, kteří by mě obcerstvovali? - Totiž ty trpící a on, souhlasící se Mnou se stejným záměrem?" "Ano," odpověděla jsem.

V tu chvíli jsem viděla zpovědníka, jak do mě vkládá úmysl ukřižování a Pán se mnou okamžitě, bez sebemenšího zaváhání, sdílel bolesti kříže. Potom, když jsem v těch utrpeních chvíli setrvala, mě zpovědník vyzval k poslušnosti, Ježíš se vzdálil a já se snažila podřídit tomu, kdo mi to přikázal. Později, když se můj sladký Ježíš opět vrátil a chtěl mě podruhé podrobit bolestem ukřižování, můj zpovědník to už nechtěl dovolit. Trpěla bych opravdu velkou bolestí, když bych viděla, že se vzdaluje, ale dělala bych, co bych mohla, abych byla poslušná. Někdy, když jsem viděla přítomného zpovědníka, nechala jsem ho, aby se s tím vypořádal, a čekala jsem, kdo zvítězí - zda poslušnost, nebo náš Pán. Ach, zdálo se mi, že poslušnost a Ježíš spolu bojují - oba jsou mocní a schopní čelit boji. Poté, co se dobře poprali, a já se snažila zjistit, kdo vyhrává, přišla Královna Maria, která se přiblížila k duchovnímu otci a řekla: "Můj synu, toto ráno, v němž On sám chce, aby trpěla, dovol, ať tak učiní, jinak nikdo nebude ušetřen trestů ani zčásti". V tu chvíli jako by otec byl vyrušen z pokračování boje a Ježíš, vítěz, mě znovu podrobil bolestem, ale s takovou prudkostí a hořkými křečemi, že nevím, jak se mi podařilo zůstat naživu. Když už jsem si myslela, že umírám, poslušnost mě znovu zavolala a já se jen stěží ocitla sama v sobě. Blažený Ježíš, osvěžený, ale ještě ne spokojený, to po návratu chtěl zopakovat potřetí; avšak vyzbrojena silou tentokrát poslušnost zvítězila a můj milovaný Ježíš byl poražen.

Přesto to každou chvíli zkoušel - kdo ví, třeba zase zvítězí. Tak moc mi zase nedal oddechnout a já musela říkat: "Ale, můj Pane, nevidíš, že se poslušnost obrnila a nechce se Ti podvolit? Tak měj trpělivost. Kdybys to chtěl zopakovat potřetí, slib mi, že mě necháš zemřít." A tak jsem se vrátila k tomu, co jsem řekla. A Ježíš: "Ano, pojď." Řekla jsem to otci a také v tom byla poslušnost neúprosná, i když mě můj sladký, Dobrý Ježíš volal a říkal: "Luiso, pojď." Řekla jsem, že mě volá, ale odpovědí bylo strohé "ne". Jaká je to pěkná poslušnost; protože ona chce ve všem a nad vším jednat jako *signora* [dáma], chce se míchat do věcí, které jí nepřísluší, jako je umírání. Ostatně jak je to hezké - vystavit ubohou nešťastnici nebezpečí umírání. Nechat ji, aby se vlastní rukou dotkla přístavu věčného štěstí. Pak, aby ukázala, že umí ve všem jednat jako *Signora*, ji silou, kterou má, drží zpátky a nechá ji ležet v ubohém vězení jejího těla. A když se někdo zeptá: "Proč to všechno?" - nejprve neodpoví, a pak vám svým němým jazykem řekne: "Proč? Protože jsem *signora* a mám nad vším moc." Zdá se, že pokud chce být člověk s touto blahoslavenou poslušností smířený, potřebuje trpělivost světice - a nejen to, ale i trpělivost samotného našeho Pána. Jinak by s ní byl v neustálých třenicích, protože jde o to, že se chce dotknout krajnosti.

Když tedy požehnaný Pán viděl, že nemůže nic získat, uklidnil se při poslušnosti a nechal mě být. Zmírnil bolesti, kterými jsem trpěla, a řekl mi: "Má milovaná. V bolestech, které jsi trpěla, jsem ti chtěl dát zakusit hněv své Spravedlnosti tím, že jsem ji na tebe trochu vylil. Kdybys jasně viděla, kam až to lidé dotáhli a jak se proti nim vztek mé Spravedlnosti vyzbrojil, třásla by ses jako osika a nedělala bys nic jiného, než že bys mě prosila, abych na tebe ty bolesti vylil." A tak jsem se vrátila do svého pokoje. Pak se zdálo, že mě v mém utrpení podporuje, a aby mě povzbudil, řekl: "Já se cítím lépe, a ty?" A já: "Ach, Pane, kdo Ti může říci, co cítím! Případá mi, jako bych byla rozdracena v nějakém stroji. Cítím takové vyčerpání sil, že pokud mi nevlíješ do žil elán, nemohu se vzpamatovat". A On: "Moje milovaná, je nutné, abys alespoň občas pocítila bolest intenzivně - jednak kvůli sobě, protože jak dobrý může být kus železa, když se dlouho nevloží do ohně? Vždycky se na něm objeví trocha rzi. - jednak kvůli Mně, protože kdybych na tebe nevkládala část svých utrpení, můj hněv by se tak rozhořel, že bych nebral ohled na svět a ani v nejmenším bych ho nešetřil. A kdybys na sebe nevezla Mou bolest, jak bych

mohl dodržet své slovo, že svět částečně ušetřím trestů?" Poté mě zpovědník přišel vyzvat k poslušnosti a tak jsem se vrátila do svého nitra.

17. října 1900

Trpící duše a nejpokornější modlitba způsobí, že Ježíš ztratí všechnu svou sílu a zeslábně natolik, že se nechá touto duší spoutat. Zjevení spravedlnosti.

Když můj rozkošný Ježíš stále přicházel, zdálo se mi, že ho vidím v tak velkém utrpení, že to vzbuzuje soucit. Vrhł se mi do náruče a řekl mi: "Má dcero, zlom hněv Mé Spravedlnosti, jinak....". V té chvíli se mi zdálo, že vidím božskou Spravedlnost vyzbrojenou meči a ohnivými šípy, které vzbuzují hrůzu a také statečností, s níž dokáže jednat. Celá vyděšená jsem řekla: "Jak mohu zlomit Tvůj hněv, když Tě vidím v takové síle, že jsi schopen v jediném okamžiku zničit nebe i zemi? Jak?" A On: "Trpící duše a nejpokornější modlitba způsobí, že ztratím veškerou sílu a učiní Mě tak slabým, že se nechám tou duší spoutat, jak se jí zlíbí." A já: "Ach, Pane, v jak ošklivém zjevu se ukazuje Spravedlnost! A Ježíš dodal: "Ona není ošklivá; vidíš-li ji takto vyzbrojenou, je to kvůli lidem. V sobě je dobrá a svatá, jako mé ostatní vlastnosti, protože ve mně nemůže být ani stín zla. Je pravda, že Její vzhled se zdá být drsný, pronikavý, hořký, ale Její plody jsou sladké a lahodné." Po těchto slovech zmizel.

20. října 1900

Stejně jako Spravedlnost chce zadostiučinění za to, co je nespravedlivé, tak i Láska chce vylít toho, že miluje a je milována.

Dnes ráno, když jsem přišla, mi můj rozkošný Ježíš ukázal své vlastnosti a řekl mi: "Má dcero, všechny mé vlastnosti jsou v neustálém vztahu k lidem a všechny si žádají svou daň." Pak dodal: "Tak jako Spravedlnost chce zadostiučinění za to, co je nespravedlivé, tak i má Láska chce vylít toho, že miluje a je milována. Ty, postav se do nitra Spravedlnosti a modli se - napravuj; a když dostaneš nějakou ránu, měj trpělivost ji snášet. Pak se přesuň do Mé Lásky a dej Mi vylít Lásky, jinak bych zůstal v Lásce ošizen. Jako například tentokrát cítím veškerou potřebu vylít svou stísňenou Lásku, a kdyby mi to nebylo dovoleno, chřádl bych a umdléval." Jak to říkal, začal mě líbat, hladit a činit mi tolik něhy Lásky, že nemám slov, abych je vyjevila; a chtěl, abych Mu to oplátila, řka: "Já jsem ti to oplatil. Tak jako Já cítím potřebu vylít se s tebou v Lásce, tak i ty máš potřebu vylít se v Lásce ke Mně. Není to pravda?" Poté, co jsme si navzájem vylili lásku, zmizel.

22. října 1900

Luisiny pochybnosti o věcech, které se jí dějí. Chce vědět, zda jsou od Boha, nebo od d'ábla. Poslušnost nemá lidský rozum; její rozum je Boží.

Dnes ráno jsem byla celá sklíčená a měla jsem strach, že ve mně nepůsobí požehnaný Ježíš, ale d'ábel. Přesto jsem se nemohla zdržet toho, abych Ho nehledala a netoužila po NĚm. Jakmile však ráčil přijít, řekl mi: "Co dává člověku jistotu, že vychází slunce, ne-li světlo, které zahání temnotu noci, a teplo, které se v tomto světle šíří? Kdyby někdo řekl, že slunce vychází, ale přesto by se temnota noci zdála ještě hustší a nebylo by cítit žádné teplo - co bys řekla? Že to nebylo pravé slunce, které vyšlo, ale falešné, protože účinky slunce nelze vidět. Nuže, jestliže pohled na mne rozptyluje temnotu, ukazuje světlo pravdy a dává pocítit teplo mé milosti, proč si chcete lámat hlavu, že já nejsem ten, kdo ve vás působí?"

Dodávám - protože si to poslušnost žádá - že jsem si onehdy říkala: "Kdyby skutečně došlo k mnoha trestům, o nichž jsem psala v těchto knihách, kdo by měl to srdce být jejich divákem?" A požehnaný Pán mi dal jasně pochopit, že některé z nich nastanou ještě za mého pobytu na této zemi, některé po mé smrti a některé budou zčásti ušetřeny. Tak se mi trochu ulevilo při pomyšlení, že je nebudu muset vidět všechny.

Tak tady je paní Poslušnost spokojená, když se na mě začala mračit a posílat nářky a výčitky. Zdá se, že tato požehnaná mladá dáma se v žádném případě nechce přizpůsobit lidskému rozumu. Nechce se zaplést do žádných okolností, naopak. Zdá se, že nemá vůbec žádný rozum. Je docela otrava mít co do činění s někým, kdo rozum nemá. Aby si člověk alespoň trochu rozuměl, je třeba ztratit vlastní rozum, protože mladá dáma se neustále chvástá: "Nemám lidský rozum, a proto se neumím přizpůsobit lidskému způsobu života. Můj rozum je Božský, a pro tu, která chce se Mnou žít v míru, je naprosto nezbytné, aby ztratila ten svůj, aby získala ten můj." A tak se stalo. Takto dobře uvažuje tato mladá dáma. Co na to říci? Je lepší mlčet, protože tak či onak chce mít vždycky pravdu a vyžívá se v tom, že vám dává za pravdu.

23. října 1900

Pravá láska nikdy nezůstává sama.

Dnes ráno, když jsem přijala svaté přijímání, mě můj milovaný Ježíš přiměl, abych se setkala se zpovědníkem, který měl v úmyslu mě nechat ukřižovat. Cítila jsem svou ubohou povahu jako neochotnou. Ne proto, že bych nechtěla trpět, ale z jiných důvodů, které zde není třeba popisovat. Ale Ježíš, jako by nade mnou naříkal, řekl otci: "Ona se nechce podřídít." Jeho nárek mě dojal, otec obnovil příkaz a já se podřídila. Poté, co jsem trochu trpěla, protože jsem viděla přítomného otce, Pán řekl: "Moji milovaní, zde je symbol Nejsvětější Trojice: Já, otec a ty. Od věčnosti nebyla moje láska nikdy sama, ale vždy spojena v dokonalém a vzájemném svazku s božskými Osobami, protože pravá láska nikdy nezůstává sama, ale plodí další lásky a těší se z toho, že je opětována láskami, které sama zplodila. A pokud je osamocená, buď nemá povahu božské lásky, nebo je pouze zdánlivá. Kdybys věděla, jak moc mě těší a těším se z toho, že mohu pokračovat v té lásce ve stvořeních, která vládla od věčnosti a vládne i nyní v Nejsvětější Trojici. Proto ti také říkám, že chci, aby se se mnou spojil souhlasný úmysl zpovědníka - aby mohl dokonaleji pokračovat v této lásce, která je symbolem Nejsvětější Trojice."

29. října 1900

Nejpodstatnější a nejpotřebnější věcí v duši je láska.

Po několika dnech strádání a mlčení jsem dnes ráno, když přišel blahoslavený Ježíš, řekla: "To ukazuje, že můj stav už není tvou vůlí." A On: "Ano, ano, vstaň a pojď do mé náruče." Při těchto slovech jsem zapomněla na bolestný stav minulých dní a vběhla jsem mu do náruče, a protože jsem viděla Jeho Bok otevřený, řekla jsem: "Můj milovaný, už nějakou dobu jsi mi nedovolil, abych šla z Tvého boku. Prosím Tě, abys mě dnes připustil. A Ježíš: "Má milovaná, prosím, napij se, kolik chceš a nasyť se." Kdo může říci, jak jsem byla spokojena a s jakou dychtivostí jsem vkládala ústa, abych se napila z toho božského pramene? Když jsem se napila do sytosti, až jsem už neměla místo, které by pojmovalo byt' jen jedinou další kapku, oddělila jsem se a Ježíš mi řekl: "Už ses nasytila? Jestli ne, klidně pij dál." A tak jsem se napila. A já: "Nasycena ne, protože čím více člověk pije z tohoto pramene, tím více roste jeho žízeň; ale protože jsem velmi omezena, nejsem schopna pojmout více." A tak jsem se napila.

Potom jsem viděla s Ježíšem další osoby a on řekl: "Nejpodstatnější a nejpotřebnější věcí v duši je láska. Není-li láska, je to jako v rodinách nebo královstvích, které nemají vládce: všechno je narušené, nejkrásnější věci zůstávají zastřené, není vidět soulad - jedni chtějí dělat to, druzí ono. Totéž se děje v duši, v níž nevládne láska: vše je v nepořádku, nejkrásnější ctnosti se mezi sebou nesladí. Proto se láska nazývá královnou - protože má režim a řád a vším disponuje."

31. října 1900

Nebeská matka pomáhá Luise odzbrojit Spravedlnost. Nejspásnějším a nejúčinnějším lékem v nejsmutnějších životních střetnutích je rezignace.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, ocitla jsem se mimo sebe a našla jsem Královnu Maminku. Když mě uviděla, začala mluvit o Spravedlnosti a o tom, jak se chystá se vši silou střetnout s lidmi. Řekla o tom mnoho věcí, ale já nemám slova, abych je vyjádřila. Mezitím jsem viděla celé nebe plné hrotů mečů namířených proti světu. Pak dodala: "Má dcero, mnohokrát jsi odzbrojila božskou Spravedlnost, když ses obětovala s tím, že přijímáš její rány na sebe. Nyní, když ji vidíš na vrcholu její zuřivosti, neztrácej odvahu, ale buď statečná; se srdcem plným svaté statečnosti vstup do této Spravedlnosti a odzbroj ji. Neboj se mečů, ohně ani ničeho, s čím se můžeš setkat. Abys dosáhla záměru, uvidíš-li zraněné, zbité, popálené, zavržené, necouvej, ale spíše ať je to pro tebe pobídkou k dalšímu postupu. Hle, abys to mohla učinit, Já sama jsem ti přišla na pomoc tím, že jsem Ti přinesla oděv. Jakmile si jej tvoje duše oblékne, získá odvahu a statečnost, aby ses ničeho nebála." Po těchto slovech vytáhla ze svého pláště zlatem protkané roucho poseté různými barvami a oblékla mou duši. Pak mi podala svého Syna a řekla mi: "A nyní ti jako zástavu své lásky svěřuji do péče svého nejdražšího Syna, abys Ho chránila, milovala a byla s Ním ve všem spojena. Snaž se jednat místo mne, aby Mu nespokojenost, kterou Mu dávají všichni ostatní, nezpůsobila příliš mnoho bolesti, protože On v tobě nachází veškerou svou spokojenost."

Kdo může říci, jak šťastná a posílená jsem byla. Oděna do tohoto roucha a s milujícím dítětem v náručí? Větší štěstí jsem si rozhodně nemohla přát. Pak Královna Matka zmizela a já jsem zůstala se svým sladkým Ježíšem. Trochu jsme obešli zemi a mezi mnoha setkáními jsme potkali duši, která se stala obětí zoufalství. Měli jsme s ní soucit, přiblížili jsme se k ní a Ježíš chtěl, abych k ní promluvila, aby pochopila zlo, které páchá. Skrze světlo, které do mě vlil sám Ježíš, jsem jí řekla: "Nejspasitelnějším a nejúčinnějším lékem v nejsmutnějších životních setkáních je rezignace. Zoufalstvím místo léku přijímáš jed, kterým zabíjíš svou duši. Copak nevíš, že nejvhodnějším lékem na všechno zlo, tím hlavním, co nás šlechtí, zbožšťuje, připodobňuje našemu Pánu a má tu vlastnost, že samotné hořkosti mění ve sladkost, je rezignace? Čím byl Ježíšův život na zemi, když ne pokračováním v plnění Otcovy vůle? A zatímco byl na zemi, byl spojen s Otcem v nebi. Totéž platí pro rezignovanou duši: zatímco žije na zemi, její srdce a vůle jsou spojeny s Bohem v nebi. Může být něco dražšího a žádoucího než toto? Ta duše jakoby se pohnula, začala se uklidňovat a společně s Ježíšem jsme se vzdálili. Kéž je vše k Boží slávě a kéž je vždy požehnán.

2. listopadu 1900

Ten, kdo přebývá v Ježíši, plave v moři všech spokojeností.

Dnes ráno jsem se cítila celá utrápená, navíc s tím, že se požehnaný Ježíš nedal vidět. Pak, po dlouhém čekání, vyšel z mého nitra, otevřel mi své Srdce, vložil mě do něj a řekl mi: "Zůstaň ve Mně - jen tam najdeš pravý pokoj a stálou spokojenost, protože do Mne neproniká nic, co nepatří k pokoji a spokojenosti. Ten, kdo přebývá ve Mně, nedělá nic jiného, než že plave v moři všech spokojeností. Zatímco tím, že vyjde mimo Mne, i kdyby se duše ničím netrápila, při pouhém pohledu na urážky, které Mi působí, a na to, jak Mě zarmucují, už se na těchto útrapách podílí a zůstává znepokojená. Proto jednou za čas na všechno zapomeň, vstup do Mne a pojď se těšit z Mého pokoje a štěstí. Pak vyjdi ven a konej pro Mne úrad mého opraváře." Po těchto slovech zmizel.

8. listopadu 1900

Poslušnost vrací duši její původní stav.

Pokračoval ve svých obvyklých odkladech příchodů a já jsem cítila celou tíhu jeho nepřítomnosti. Když najednou přišel a, nevím proč, položil mi tento dotaz: "Mohla bys mi říci, proč je poslušnost tak oslavována a dostává se jí takové pocty, že vtiskne do duše božský Obraz?" "Ne," odpověděla jsem. Celá zmatená jsem nevěděla, co odpovědět, ale skrze intelektuální světlo, které mi poslal, mi blahoslavený Ježíš odpověděl sám. Ale protože to bylo skrze světlo, ne skrze slova, nemám výrazy, kterými bych to vyjádřila. Poslušnost však chce, abych se o to pokusila, pokud se mi to podaří napsat. Věřím, že řeknu velké nesmysly a napíšu věci, které nejdou dohromady, ale vkládám veškerou svou důvěru v poslušnost zvláště proto, že jde o věci, které se jí přímo týkají, a začínám se snažit:

Zdálo se mi, že mi říká: "Poslušnost je tak oslavována, protože má tu vlastnost, že odhaluje lidské vášně až ke kořenům. Ničí v duši vše, co je pozemské a hmotné, a ke své velké cti vrací duši její původní stav - tedy takový, jaký ji Bůh stvořil v její původní spravedlnosti, než byla vyhnána z pozemského Edenu. A v tomto vznešeném stavu se duše cítí silně přitahována vším, co je dobré. Cítí v sobě vše dobré, svaté a dokonalé jako vrozené a největší hrůzu má i ze stínu zla. S touto šťastnou přirozeností, přijatou z nejzkušenější ruky poslušnosti, již duše nenalézá potíže při vykonávání přijatých příkazů. Tím spíše, že ten, kdo přikazuje, musí vždy přikazovat to, co je dobré. A zde je vidět, jak poslušnost umí dobře vtisknout božský Obraz. A nejen to. Ona mění lidskou přirozenost v božskou, protože tak jako je Bůh dobrý, svatý a nejdokonalejší a tíhne ke všemu dobrému a velmi nenávidí zlo, tak má poslušnost tu ctnost, že zbožšťuje lidskou přirozenost a činí ji schopnou nabýt božských vlastností. A čím více se duše nechává touto nejzkušenější rukou ovládat, tím více božského získává a ničí svou vlastní podstatu. Proto je tak oslavována a ctěna natolik, že já sám jsem se jí podřídil a byl jsem tím poctěn a oslaven. Skrze ni jsem vrátil čest a slávu všem svým dětem, kterou ztratily kvůli neposlušnosti."

To je víceméně to, co jsem byla schopna projevit. Zbytek cítím ve své mysli, ale chybí mi slova, protože síla této ctnosti je taková, že se můj ubohý lidský jazyk nedokáže přizpůsobit slovům...

10. listopadu 1900

Nejdokonalejší láska spočívá v opravdové důvěře v milovaného.

Když stále nepřicházel, cítila jsem se ponořena do největší hořkosti; moje duše byla trýzněna tisícerými způsoby. Pak jsem pocítila, jako by se ke mně přiblížil stín a uslyšela jsem hlas svého obdivovaného Ježíše, ačkoli jsem Ho neviděla, jak mi říká: "Nejdokonalejší láska spočívá v opravdové důvěře, kterou člověk musí mít v milovaný objekt. I kdyby se zdálo, že milovaný objekt je ztracen - pak je více než kdy jindy čas tuto živou důvěru prokázat. To je nejjednodušší prostředek, jak se zmocnit toho, co člověk vroucně miluje." Po těchto slovech stín i hlas zmizely. Kdo může říci, jakou bolest cítím, že jsem neviděla své milované Dobro?

11. listopadu 1900

Odchodem z Boží vůle člověk ztrácí poznání Boha i sebe sama.

Zdá se, že požehnaný Pán mě chce cvičit v trpělivosti; nemá soucit ani s mými slzami, ani s mým nejsmutnějším stavem. Bez Něho se vidím ponořena v největších strastech. Věřím, že neexistuje hříšnější duše než ta moje. Když jsem s Ježíšem, vidím se *cattivo* [špatnou] víc než kdy jindy. Nicméně od té doby, co jsem s Tím, který vlastní všechna dobra, moje duše nachází lék na všechna zla. Když Ho však nemám, všechno pro mě končí - na mé velké bídy už není žádný lék. Ba co víc. Trápí mě myšlenka, že můj stav už není Jeho vůlí a když nejsem v Jeho vůli, zdá se mi, že jsem mimo střed a mnohokrát přemýšlím jak se do něj vrátit.

Když jsem byla v těchto rozpoloženích, cítil jsem, jak mi za rameny říká: "Jsi unavená, že?" A já: "Ano, Pane, cítím se docela unavená." A On pokračoval: "Ach, má dcero, neodcházej z Mé Vůle, protože tím, že odcházíš z Mé Vůle, ztrácíš poznání o Mně a tím, že Mě neznáš, ztrácíš poznání o sobě. Ve skutečnosti jen v odrazech světla lze jasně rozeznat, zda je tam zlato, nebo bláto. Pokud je vše temné, lze předměty snadno zaměnit. Nyní je světlem Má Vůle, která ti dává Mě poznat. V odrazech tohoto světla poznáváš kdo jsi a když vidíš svou slabost, svou ryzí nicotu, upínáš se do Mé náruče a spojena s Mou Vůlí žiješ se Mnou v nebi. Kdybys však chtěla vyjít z mé Vůle, nejprve bys ztratila pravou pokoru a pak bys začala žít na zemi a byla bys nucena pocíťovat pozemskou tíhu, sténat a vzdychat jako všichni ostatní nešťastníci, kteří žijí mimo mou Vůli." Po těchto slovech se vzdálil, aniž by se nechal vidět. Kdo může říci, jaká muka prožívá má duše?

13. listopadu 1900

Vidí mnoho lidských neštěstí, degradaci a obnžování církve a samotné ponižování kněží.

Po několika dnech nejtrpčího strádání jsem po svatém přijímání spatřila ve svém nitru tři děti. Jejich krása a podoba byla taková, že se zdálo, jako by to byly trojčata. Má duše byla překvapena a omámena, když viděla tolik krásy uzavřené v kruhu mého tak ubohého nitra. Mé omámení ještě vzrostlo, když jsem viděla, že tyto tři Děti jako by měly v rukou mnoho zlatých provazů, kterými se ke mně zcela připoutaly a mé srdce zcela k Nim. Potom jako by každé z nich zaujalo své místo, začaly mezi sebou diskutovat, ale já jsem jim nerozuměla a nemohu najít slova, abych zopakovala jejich vznešenou řeč. Mohu jen říci, že jsem v mžiku oka viděla mnohé lidské bídy, degradaci a obnažování Církve a samotné ponižování kněží, kteří místo aby byli světlem pro národy, jsou tmou. Celá rozhořčená tímto pohledem jsem si řekla: "Nejsvětější Bože, dej Církvi pokoj, aby se jí vrátilo, co jí vzali. Nedovol, aby se zlí smáli za zády dobrých. A když jsem tak mluvila, děti řekly: "To jsou nepochopitelná Boží tajemství." Když domluvily zmizely a já se vrátila do svého nitra.

14. listopadu 1900

Královna maminka občerstvuje Ježíše. Ježíš odvádí Luisu do očiště.

Dnes ráno mě můj rozkošný Ježíš při příchodu přenesl mimo sebe a požádal mě o občerstvení pro své bolesti. Neměla jsem nic, a tak jsem řekla: "Má nejsladší lásko, kdyby tu byla Královna Maminka, mohla by Tě občerstvit svým mlékem, ale pokud jde o mě, nemám nic než trápení. V tu chvíli přišla Nejsvětější Královna a já jsem jí hned řekla: "Ježíš potřebuje občerstvit, dej Mu svou mateřskou lásku a něhu." A tak Mu naše nejdražší Maminka dala své mléko a můj milovaný Ježíš byl osvěžen. Pak se ke mně obrátil a řekl: "Cítím se povzbuzen. Přiblíž se i ty k mým rtům a napij se části tohoto mléka, které jsem dostal od své Matky, abychom se oba občerstvili." A tak jsem se na něj usmála.

Učinila jsem co mi řekl. Ale kdo může říct, jak sladké a lahodné bylo to mléko, které z Ježíše vyteklo? A bylo ho v něm tolik, že se zdálo být obrovským pramenem, že i kdyby se od něj napili všichni lidé, ani trochu by ho neubýlo. Poté jsme trochu obešli zemi a na jednom místě se zdálo, že u malého stolu sedí lidé a říkají: "To je to, co jsem řekl: "V Evropě bude válka, a co je ještě smutnější, způsobí si ji sami." A tak se stalo. Ježíš naslouchal,

ale nic k tomu neřekl. Nevím jistě, zda válka bude, nebo ne. Lidské soudy jsou proměnlivé, a co dnes řeknou, zítra popřou. Pak mě přenesl dovnitř zahrady, v níž se tyčila obrovská budova podobná klášteru, obývaná tolika lidmi, že bylo těžké je spočítat. Při pohledu na ty lidi se k nim můj rozkošný Ježíš otočil zády, přitiskl se ke mně celým svým tělem, opřel si hlavu o mé rameno blízko mého krku, a řekl mi: "Moje milovaná, nedovol mi, abych je viděl, jinak bych velmi trpěl."

I já jsem se k němu přitiskla, přiblížila jsem se k jedné z těch duší a řekla jsem: "Řekni mi alespoň, kdo jsi? A ona odpověděla: "Všechny jsme očišťující se duše a naše osvobození je vázáno na splnění těch zbožných odkazů, které jsme zanechaly svým nástupcům. Protože oni nejsou schopni je naplnit, jsme nuceny zůstat zde, daleko od svého Boha. Jaká je to pro nás bolest, protože Bůh se pro nás stává nezbytnou bytostí, bez níž se neobejdeme. Prožíváme neustálou smrt, která nás mučí tím nejkrutějším způsobem. Pokud neumíráme, je to proto, že tomu naše duše nepodléhá. A tak, zarmouceny tím, že jsme bez Toho, který tvoří celý náš život, prosíme Boha, aby smrtelníci zakusili minimální část našich bolestí tím, že je alespoň z části zbaví toho, co je nezbytné pro zachování tělesného života. Tak se na vlastním těle naučí, jak bolestné je být bez toho, co je naprosto nezbytné."

Poté mě Pán odnesl někam jinam a já, soucítíc s těmi dušemi, jsem řekla: "Jak to, můj dobrý Ježíši, že jsi odvrátil svou tvář od těch blažených duší, které po Tobě tolik toužily, zatímco by stačilo, kdyby ses jen nechal vidět, aby byly tyto duše zbaveny bolestí a blahořečeny? A On: "Ach, má dcero, kdybych se jim ukázal, protože nejsou zcela očištěny, nemohly by obstát v mé přítomnosti. Místo toho, aby se mi zmateně vrhly do náruče, stáhly by se zpět a já bych neudělal nic jiného, než že bych zvětšil jejich i své mučednictví. Proto jsem tak učinil." Po těchto slovech zmizel.

16. listopadu 1900

Ježíš Luise odebrává srdce a dává jí svou lásku jako srdce.

Dnes ráno, když jsem přijala svaté přijímání, mi můj obdivuhodný Ježíš ukázal mé srdce celé posetý květinami ve tvaru chýše, v němž byl On a úplně se bavil a těšil. Když jsem ho viděla v tomto postoji, řekla jsem: "Můj nejsladší Ježíši, kdy se stane, že si vezmeš toto mé srdce, abys ho zcela přizpůsobil svému tak, abych mohla žít ze života Tvého Srdce?" Zatímco jsem to říkala, můj nejvyšší a jediný Dobrý vzal kopí a otevřel mě v místech mého srdce. Poté ho vytáhl svými rukama a důkladně si ho prohlédl, aby zjistil, zda je obnažené a má takové vlastnosti, aby mohlo být uvnitř Jeho Nejsvětějšího Srdce. I já jsem se na něj podívala a ke svému překvapení jsem spatřila na jedné jeho straně vyražený kříž, houbu a trnovou korunu. Když jsem však chtěla vidět druhou stranu a vnitřek, protože se zdálo, že je nabobtnalé, jako by se dalo otevřít, můj milovaný Ježíš mi v tom zabránil a řekl mi: "Chci tě umrtvit tím, že ti nedovolím vidět všechno, co jsem do tohoto srdce vlil. Ach, ano! Zde uvnitř tohoto srdce jsou všechny poklady mých milostí, které může lidská přirozenost dosáhnout a které může obsahovat." V tu chvíli ho uzavřel do svého Nejsvětějšího Srdce a dodal: "Tvé srdce se zmocnilo mého Srdce a já ti dám svou lásku jako srdce, které ti dá život." Přiblížil se k místu, ke bývalému mému srdci a vyslal tři dechy obsahující světlo, které to místo zaujalo. Pak ráno uzavřel a řekl mi: "Nyní je pro tebe více než kdy jindy vhodné, aby ses upnula do středu mé Vůle a jako srdce měla pouze mou lásku. Nesmíš z ní ani na okamžik vystoupit, neboť má láska v tobě najde svou pravou potravu jen tehdy, když v tobě najde mou Vůli, zcela a úplně. V ní najde má láska své uspokojení a pravdivou a věrnou shodu."

Pak se přiblížil k mým ústům, poslal mi další tři vdechy. Nalil mi také nejsladší likér, který mě zcela opil. Pak, jako by ho to nadchlo, řekl: "Podívej, tvé srdce je v mém, a proto už není tvé." A znovu a znovu mě líbal a dělal mi mnoho jemných milostných úkonů. Ale kdo je může všechny vyslovit? Je nemožné, abych je vyjevila. Kdo může říci, co jsem cítila, když jsem se ocitla sama v sobě? Mohu jen říci, že jsem se cítila, jako bych už nebyla sama sebou: bez vášně, bez náklonnosti, bez touhy - zcela ponořená do Boha. V místě svého srdce jsem ve srovnání s ostatními částmi cítila citelný ledový chlad.

18. listopadu 1900

Spojení srdce s Ježíšovým srdcem umožňuje přejít do stavu dokonalého dovršení.

Stále uchovává mé srdce ve svém Srdci a čas od času mi dopřeje, abych v něm plně prožila hostinu lásky. V těchto dnech, kdy se ocitám mimo sebe, na místě, které odpovídá srdci, místo srdce vidím světlo, které mi blahoslavený Ježíš poslal v těch třech deších. Pak mi dnes ráno, když přišel, ukázal své Srdce a řekl mi: "Moje milovaná, co bys chtěla: moje Srdce nebo tvoje? Chceš-li Moje, budeš muset více trpět. Věz však, že jsem to

udělal proto, abys přešla do jiného stavu, protože když člověk dosáhne sjednocení, přechází do jiného stavu, který je stavem dovršení. K tomu, aby duše přešla do tohoto stavu dokonalého dovršení, potřebuje buď mé Srdce, aby mohla žít, nebo své vlastní zcela proměněné v Mé." A já, celá ustrašená, jsem odpověděla: "Má sladká lásko, moje vůle už není moje, ale Tvoje. Udělej, co chceš, a já budu víc než šťastná." "A co chceš Ty?" zeptal se.

Poté jsem si vzpomněla na některé obtíže zpovědníka a Ježíš, když viděl mé myšlenky, mi ukázal, jako bych byla uvnitř krystalu, a to ostatním zabránilo vidět, co ve mně Pán působí. Pak dodal: "Jen v odrazech světla mé lásky lze poznat krystal a to, co obsahuje. Stejně tak je to s tebou: ten, kdo nese světlo víry, se vlastní rukou dotkne toho, co v tobě působím. Pokud to tedy neudělá, uvidí věci přirozeným způsobem."

20. listopadu 1900

Protože Luisa musí žít z Ježíšova Srdce, dává jí pravidla, aby se ujala dokonalejšího způsobu života.

Zatímco já jsem mimo sebe, můj obdivuhodný Ježíš mi stále ukazuje mé srdce uvnitř svého - ale tak proměněné, že už nedokážu rozpoznat, které je moje a které Ježíšovo. Dokonale ho přizpůsobil svému. Vtiskl mu všechny znaky utrpení a dal mi tak pochopit, že od okamžiku svého početí bylo jeho Srdce počato s těmito znaky utrpení natolik, že to, co vytrpěl na konci svého života, bylo výlevem toho, co jeho Srdce vytrpělo nepřetržitě. Zdálo se mi, že vidím jedno jako druhé. Vidím svého milovaného Ježíše, jak se zabývá přípravou místa, do kterého měl vložit Srdce, jak ho naplňuje vůní a zdobí mnoha různými květy. A zatímco to dělal, řekl mi: "Moje milovaná, protože musíš žít z mého Srdce, je vhodné, aby ses ujala dokonalejšího způsobu života. Proto od tebe chci:

1. Dokonale se přizpůsobit Mé Vůli. Dokonale Mě budeš moci milovat jen tehdy, když Mě budeš milovat Mou vlastní Vůli. Ba co víc, říkám ti, že když Mě budeš milovat Mou vlastní Vůli, dospěješ k tomu, že budeš milovat Mne a své bližní stejným způsobem lásky jako Já.

2. Hlubokou pokoru. Předě Mnou a před stvořeními se budeš chovat jako poslední z posledních.

3. Čistotu ve všem. Protože jakákoli sebemenší chyba proti čistotě, jak v lásce, tak v jednání, se odráží celá v srdci a zůstává poskvřená. Proto chci, aby čistota byla jako rosa na květech při východu slunce, která svými paprsky, jež se na nich odráží, proměňuje tyto malé kapky v tolik drahocenných perel, že okouzlují lidi. Stejně tak, budou-li všechny tvoje skutky, myšlenky a slova, tlukot srdce a náklonnosti, touhy a sklony ozdobeny nebeskou rosou čistoty, utkáš sladké kouzlo nejen pro lidské oko, ale pro celé nebe.

4. Poslušnost, která musí být spojena s mou Vůli. Protože jestliže tato ctnost se týká nadřazených, které jsem ti dal na zemi, mou Vůli je poslušnost, která se týká přímo Mne natolik, že lze říci, že jedna i druhá jsou ctnosti poslušnosti. Jedna se týká Boha a druhá lidí. Obě však mají stejnou hodnotu a jedna nemůže být bez druhé. Proto musíš milovat jak jednu, tak druhou stejným způsobem."

Pak dodal: "Věz, že od nynějška budeš žít s mým Srdcem a musíš vidět věci tak, jak je vidí mé Srdce, abych v tobě našel své uspokojení. Proto buď opatrná, protože to už není tvé srdce, ale mé."

22. listopadu 1900

Ježíš se staví na místo srdce a říká Luise, jaký pokrm od ní chce.

Můj rozkošný Ježíš se stále zjevuje. Dnes ráno, když jsem přijala svaté přijímání, jsem Ho viděla ve svém nitru, stejně jako naše dvě srdce, která se tak ztotožnila, že se zdálo, že jsou jedno. Můj nejsladší Ježíš mi řekl: "Dnes jsem se rozhodl, že ti vrátím ne tvé srdce, ale sebe na jeho místo." V tu chvíli jsem viděla, jak se Ježíš umisťuje do onoho místa a z Ježíšova nitra jsem přijímala dech a cítila jsem tlukot Jeho Srdce. Jak šťastná jsem se cítila!

Poté dodal: "Protože jsem Já sám zaujal místo srdce, je vhodné, abyste měli vždy připravený pokrm, který Mě bude živit. Tímto pokrmem bude Má Vůle a vše, čím se budeš umrtvovat a čeho se budeš zbavovat z lásky ke Mně." Kdo však může říci, co všechno proběhlo mezi Ježíšem a mnou v mém nitru? Domnívám se, že je lepší mlčet, jinak mám pocit, že bych to zničila, protože můj jazyk není tak vytrřibený, aby mohl mluvit o tak velkých milostech, které Pán dal mé duši. Nezbyvá mi nic jiného než děkovat Pánu, který shlédl na duši tak ubohou a hříšnou.

23. listopadu 1900

Jak jsou všechny duše v Ježíši.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj milující Ježíš mě přenesl mimo sebe a vyšel z mého nitra. Ukázal se tak velký, že do sebe pohltit celou zemi, a rozprostřel svou velikost tak, že moje duše nemohla najít její konec. Cítila jsem se rozpuštěná v Bohu - a nejen já, ale i všichni tvorové byli rozpuštěni v Něm. Ach, jak nedůstojně to vypadalo, jaká urážka je to pro Našeho Pána, když my, malí červíci, ačkoli v Něm žijeme, se Ho odvažujeme urážet svými hříchy! Ach, kdyby všichni mohli viděli, jak odpudivá je naše hříšnost v očích Boha! Ó, jak by si dávali pozor, aby Mu nezpůsobili ani stín nelibosti! Pak se stal tak vysokým, že v sobě pohltit celé nebe, a tak jsem v samotném Bohu viděla všechny anděly i svaté, slyšela jsem jejich zpěv, pochopila jsem mnoho věcí o věčném štěstí.

Poté jsem viděla, jak z Ježíše vytéká mnoho pramínek mléka. Pila jsem z těch pramínek, ale protože jsem byla velmi omezená a Ježíš byl tak velký a vysoký, že neměl konce ani do šířky, ani do výšky, nemohla jsem je do sebe všechny vstřebat. Mnohé z nich by vytékaly ven, i když zůstávaly v samotném Bohu. Cítila jsem nelibost a přála jsem si, aby se všichni rozběhli a napili se z těchto pramenů, ale bylo tak málo poutnických duší, které by se napily. To se nelíbilo ani našemu Pánu a řekl mi: "To, co vidíš, je omezené Milosrdenství, a to ještě více dráždí Spravedlnost. Jak to, že neusilují o Spravedlnost, když oni sami ve Mně omezují Mé Milosrdenství?" Vzala jsem Jeho ruce, sepjala je a řekla: "Ne, Pane, nemůžeš učinit Spravedlnost - nechci ji, a protože ji nechci já, nechceš ji ani Ty, protože moje vůle už není moje, ale Tvoje; a protože je Tvoje, co nechci já, nechceš ani Ty. Neřekl jsi mi snad Ty sám, že musím žít z Tvé vůle, zcela a úplně? Můj sladký Ježíš byl mými slovy odzbrojen, stal se opět malým a uzavřel se do mého nitra. A já se ocitla sama v sobě.

25. listopadu 1900

Podstatou pravé lásky je proměňovat bolesti v radosti a hořkosti ve sladkosti.

Protože můj nejsladší Ježíš přišel se zpožděním, skoro jsem se bála, že nepřijde, ale pak k mému překvapení najednou přišel a řekl mi: "Má milovaná, chceš vědět, kdy se koná dílo pro Milovaného? Když při setkání s oběťmi, hořkostí a bolestmi má tu vlastnost, že je mění ve sladkosti a slasti. To je vlastně podstata pravé lásky: proměňovat bolesti v radosti a hořkosti ve sladkosti. Pokud někdo zažívá opak, je to znamení, že nepůsobí pravá láska. Ach, v kolika skutcích říkají: "Dělám to pro Boha", ale pak při některých setkáních couvnou. Tím dávají najevo, že to nebylo pro Boha, ale pro jejich vlastní zájem a pro potěšení, které pocítovali."

Pak dodal: "Obecně se říká, že vlastní vůle všechno ničí a zamořuje i ta nejsvětější díla. Je-li však spojena s Boží vůlí, není žádná jiná ctnost, která by tuto vlastní vůli překonala. Protože kde je vůle, tam je život v konání dobra, kde však vůle není, tam je smrt v konání, nebo se koná s obtížemi, jako by se člověk trápil."

3. prosince 1900

Přirozenost Nejsvětější Trojice je tvořena nejčistší a nejprostší sdělnou Láskou.

Dnes ráno, když jsem byla mimo sebe, jsem se ocitla s Ježíškem v náručí. Zatímco jsem si ho se zalíbením prohlížela, ani nevím jak, z téhož Ježíška vyšel druhý a po několika okamžicích třetí Ježíšek. Oba velmi podobní prvnímu, i když mezi sebou odlišní. Omámeně jsem se na to dívala a řekl jsem: "Ach, jak se člověk může rukou dotknout posvátného tajemství Nejsvětější Trojice, že zatímco Ty jsi Jeden, jsi zároveň Tři. Zdálo se mi, že ke mně promlouvají všichni Tři, ale jakmile slova zazněla, stalo se jedním jediným hlasem: "Naše přirozenost je tvořena nejčistší a nejprostší sdělnou Láskou. Přirozenost pravé Lásky má za své vlastní, že vytváří ze sebe obrazy plně podobné sobě samé v síle, v dobrotě, v kráse a ve všem, co obsahuje. A jen proto, aby dala vznešeněji vyniknout Naší všemohoucnosti, klade znamení odlišnosti, a to tak, že tato Naše přirozenost - která je prostá, bez jakékoli hmoty, jež by mohla bránit Našemu spojení - rozplýváním v lásce tvoří Tři Osoby. Navracejíc se k rozplývání, tvoří Jedno. Je pravdou, že přirozenost pravé Lásky má tuto výsadu vytvářet obrazy zcela podobné sobě samé, neboli přijímat obraz milovaného, že Druhá Osoba při vykoupení lidstva přijala přirozenost a obraz člověka a předala člověku Božství."

Zatímco to říkali, dokázala jsem velmi dobře rozeznat svého milovaného Ježíše, poznala jsem v Něm obraz lidské přirozenosti a jen díky Němu jsem měla odvahu zůstat v Jejich přítomnosti. Kdo by se jinak odvážil? Ach, ano! Zdálo se mi, že lidství, které na sebe Ježíš vzal, znovu otevřelo nebe zavřené prvotním hříchem, aby

mohlo vystoupit až k trůnu Božství, aby bylo připuštěno k rozhovoru s Nimi a získalo skutky milostí. Ó, jak šťastné chvíle jsem prožívala! Kolik věcí jsem pochopila; ale abych mohla něco popsat, musela bych to popsat, když je má duše s mým drahým Ježíšem, jak se zdá být osvobozena od těla. Ale jakmile se ocitnu znovu uvězněná, temnota uvěznění, vzdálenost mého mystického Slunce, bolest z toho, že Ho nevidím, mě činí neschopnou to popsat a nutí mou duši žít připoutanou k tělu na lůžku. Přesto jsem nucena žít v tomto ubohém těle. Ach, Pane, smiluj se nad ubohým hříšníkem, který žije nemohoucí a uvězněný! Rozbij brzy zed' tohoto vězení, abych mohla odletět k Tobě a už se nevracela.

23. prosince 1900

Před svátostí Boží vůle se vášně neodvažují vystoupit a samy ztrácejí život.

Po dlouhých dnech ticha mezi požehnaným Ježíšem a mnou jsem pocítila ve svém nitru prázdnotu. Dnes ráno mi při příchodu řekl: "Má milovaná, co mi chceš říci, že tak toužíš se mnou mluvit?" A já, celá zahanbená, jsem řekla: "Můj sladký Ježíši, chci Ti říci, že vroucně toužím po Tobě a po Tvé svaté vůli. Když mi to dopřeješ, učiníš mě plně spokojenou a šťastnou." "Cože?" zeptal se a dodal: "Jedním slovem jsi vše uchopila tím, že jsi Mě prosila o to, co je největší na nebi i na zemi. Já toužím a chci tě více připodobnit své Svaté Vůli. A aby ti má Vůle byla sladší a příjemnější, postav se do kruhu mé Vůle a obdivuj její různé vlastnosti tím, že se zastavíš tu ve svatosti mé Vůle, tu v dobrotě, tu v pokoře, tu v kráse a tu v pokojném příbytku, který má Vůle vytváří. Při těchto zastaveních, která budeš dělat, získáš stále nové a neslýchané poznání o mé svaté Vůli a budeš k ní tak připoutána a zamilována, že z ní už nikdy nevyjdeš. To ti přinese nejvyšší výhodu, protože jsi v mé Vůli, nebudeš muset bojovat se svými vášněmi a být s nimi stále v rozporu, neboť zatímco se zdá, že umírají, rodí se znovu silnější a živější. Ale spíše umírají bez boje a bez křiku, protože před Svatostí mé Vůle se vášně neodvažují vystoupit a život ztrácejí samy. A cítí-li duše pohyb svých vášní, je to znamením, že se v mé Vůli nezdržuje nepřetržitě. Odchází a utíká do své vlastní vůle a je nucena cítit zápach zkažené přirozenosti. Na druhé straně, pokud zůstaneš pevně zakotvena v mé Vůli, budeš zcela bez problémů a tvým jediným úkolem bude milovat a být milována."

Když jsem se podívala na blahoslaveného Ježíše, viděla jsem, že má trnovou korunu. Velmi opatrně jsem ji sňala a nasadila si ji na hlavu. On mi ji nasadil a zmizel a já jsem pocítovala vroucí touhou zůstat v Jeho Nejsvětější vůli.

25. prosince 1900

Narození Ježíše.

Protože jsem byla ve svém obvyklém stavu, měla jsem pocit, že jsem mimo sebe. Po bloudění jsem se ocitla v jeskyni a viděl jsem Královnu Maminku při porodu malého Ježíška. Jaký to úžasný zázrak! Zdálo se, že Matka i Syn se proměnili v nejčistší světlo. V tomto světle však bylo velmi dobře vidět Ježíšovu lidskou přirozenost, která v sobě obsahovala Božství a sloužila jako závoj. Ten Ježíška zakrýval tak, že když se roztrhl závoj lidské přirozenosti, byl Bohem, zatímco zakrytý tímto závojem byl Člověkem. Zde je zázrak všech zázraků: Bůh a člověk, člověk a Bůh! Aniž by opustil Otce a Ducha svatého - protože pravá láska se nikdy neodděluje - přichází přebývat mezi nás a bere na sebe lidské tělo. Nyní se mi zdálo, že Matka a Syn v tom nejšťastnějším okamžiku zůstali jakoby oduševněli a Ježíš bez nejmenších obtíží vyšel z mateřského lůna, zatímco oba překypovali přemírou Lásky. Jinými slovy, tato Nejčistší těla se proměnila ve Světlo a bez sebemenší překážky vyšel Ježíš Světlo ze Světla Matky, zatímco Jeden i Druhý zůstali celí a neporušeni. To znamená, že se navrátili do svého přirozeného stavu.

Kdo dokáže vylíčit krásu Malého Dítěte, které v okamžiku svého narození přeneslo i navenek paprsky Božství? Kdo může vypovědět o kráse Matky, která zůstala celá pohlcena těmito Božskými paprsky? A svatý Josef? Zdálo se mi, že nebyl přítomen aktu zrození, ale zůstal v jiném koutě jeskyně, celý pohlcený tím hlubokým Tajemstvím. A pokud neviděl očima těla, viděl velmi dobře očima duše, protože zůstal uchvácený ve vznešené extázi.

Při tom aktu, kdy se Děťátko objevilo na světle, jsem chtěla letět a vzít Ho do náruče, ale andělé mi v tom zabránili, protože řekli, že čest držet Ho patří nejprve Matce. Pak se Nejsvětější Panna jakoby pohnula, vrátila do sebe a z rukou anděla přijala svého Syna do náruče. V zápalu lásky Ho tiskla tak pevně, až se zdálo, že Ho chce znovu vtáhnout do svého lůna. Pak chtěla dát průchod své vroucí lásce a přiložila si Ho k prsu, aby sál. Já jsem mezitím úplně zkoprněla a čekala jsem až mě zavolají, abych nebyla znovu pokárána anděly. Pak mi Královna

řekla: "Pojď, pojď a vezmi si svého Milovaného." Když to říkala, přiblížila jsem se k Mamince a Ona mi Ho dala do náruče. Kdo může říci, jak jsem byla spokojená. Zahrnula jsem ho polibky, stisky a něžnostmi. Když jsem projevila svou lásku, řekla jsem Mu: "Můj milovaný, sál jsi mléko naší Maminky, poděl se o něj se mnou." A On, celý blahožený, nalil část toho mléka ze svých úst do mých a pak mi řekl: "Moje milovaná, byl jsem počat ve spojení s utrpením. Narodil jsem se do utrpení a v utrpení jsem zemřel. A třemi hřeby, jimiž Mě ukřižovali, jsem přibil tři síly - rozum, paměť a vůli těch duší, které touží po tom, aby Mě milovaly. Držel jsem je všechny u Sebe, protože hřích je učinil slabými a rozptýlenými od jejich Stvořitele." Když to říkal, pohlédl na svět a začal plakat nad jeho bídou. Když jsem Ho viděla plakat, řekla jsem: "Milované Dítě, nezarmucuj svými slzami noc, která je tak šťastná pro toho, kdo tě miluje. Místo abychom se topili v slzách, jásejme ve zpěvu." A když jsem to řekla, začala jsem zpívat. Když mě slyšel zpívat, rozveselilo ho to a přestal plakat. Když jsem dozpívala sloku, začal zpívat další hlasem tak mocným a harmonickým, že všechny ostatní hlasy zmizely při zvuku Jeho nejsladšího hlasu. Poté jsem se modlila k Ježíškovi za svého zpovědníka, za ty, kteří mi patří, a nakonec za všechny tvory. Ježíšek se mi zdál potěšen. V tu chvíli ze mě zmizel a já se vrátila do sebe.

26. prosince 1900

Je stále v jeskyni.

Když jsem se dál dívala na svaté Dítě, viděla jsem z jedné strany Královnu Matku a z druhé strany svatého Josefa, jak se hluboce klaní božskému Dítěti. Byli na Něj soustředěni a zdálo se mi, že je neustálá přítomnost Malého Dítěte udržuje v nepřetržité extázi. Pokud mohli pracovat, byl to zázrak, protože v nich působil Pán. Jinak by zůstali nehybní a nemohli se věnovat svým lidským povinnostem. I já jsem se věnovala adoraci a pak jsem se ocitla sama v sobě.

27. prosince 1900

Bůh se nemění, zatímco d'ábel a lidská přirozenost se mění velmi často.

Dnes ráno jsem měla strach o svůj stav, že to není Pán, kdo ve mně působí, a navíc jsem se obávala, že se neodhodlá přijít. Pak jsem Ho po dlouhém čekání na chvíli spatřila. Sdělila jsem Mu své obavy a On mi řekl: "Má dcero, za prvé, k tomu, abych tě uvedl do tohoto stavu, je zapotřebí souběhu mé moci; a potom, kdo by ti dal sílu a trpělivost zůstat v tomto stavu na lůžku tak dlouho? Jen vytrvalost je znamením, že dílo je mé, protože jen Bůh nepodléhá změnám, zatímco d'ábel a lidská přirozenost se velmi často mění - co dnes milují, zítra se jim hnusí, a co se jim dnes hnusí, zítra milují a nacházejí v tom uspokojení."

4. ledna 1901

Nešťastný stav duše bez Boha.

Poté, co jsem prožila nejtrpčí dny strádání a rozrušení, jsem v sobě pocítila mystické peklo. Bez Ježíše všechny mé vášně vystoupily na světlo a každá z nich vrhala svou vlastní temnotu a zastínila mě takovým způsobem, že jsem už nevěděla, kde jsem. Jak nešťastný je stav duše bez Boha! Stačí říci, že bez Boha duše, dokud ještě žije, cítí v sobě peklo. Takový byl můj stav. Cítila jsem, jak je má duše trýzněna pekelnými bolestmi. Kdo může říci, čím jsem prošla? Abych to příliš neprotahovala, jdu dál.

Dnes ráno jsem po svatém přijímání, když jsem byla na vrcholu svého trápení pocítila, jak se ve mně pohnul náš Pán. Při pohledu na Jeho obraz jsem se chtěla přesvědčit, zda je ze dřeva, nebo živý v těle. Podívala jsem se a viděla jsem, že je to Ukřižovaný živý v těle, který mi při pohledu na mě řekl: "Kdyby byl můj obraz v tobě ze dřeva, láska by byla jen zdánlivá, protože jen pravá a upřímná láska spojená s umrtvováním způsobuje, že se znovu rodím živý, ukřižovaný v srdci toho, kdo mě miluje." Když jsem spatřila Pána, chtěla jsem se stáhnout z Jeho přítomnosti. Tak *cattivo* [špatně] jsem se viděla, ale On pokračoval a řekl: "Kam chceš jít? Já jsem Světlo, a kamkoli půjdeš, všude tě mé světlo zalije. Ať už jsi kdekoli." V Ježíšově přítomnosti, v Jeho světle, v Jeho hlase zmizely mé vášně - sama nevím, kam se poděly. Zůstala jsem jako malá holčička a vrátila jsem se do svého nitra zcela proměněná. Kéž je vše k Boží slávě a k dobru mé duše.

5. ledna 1901

Ježíšovo lidství bylo záměrně stvořeno k poslušnosti a ke zničení neposlušnosti. Luisa občerstvuje Ježíše.

Když jsem byla mimo sebe, viděla jsem zpovědníka, jak vkládá úmysl ukřižování. Bála jsem se podřídít, ale Ježíš mi řekl: "Co mohu udělat? Nemohu se nepodřídít, protože mé Lidství bylo záměrně stvořeno k poslušnosti a ke zničení neposlušnosti. Tato ctnost je ve mně tak vštípena, že se dá říci, že poslušnost je ve mně přirozeností a vyznamenáním, které je mi nejdražší a nejslavnější natolik, že kdyby ji mé Lidství nemělo samo o sobě, hnusila by se mi a nikdy bych se s ní nespojil. Chceš tedy neposlouchat? Můžeš to udělat, ale uděláš to sama - já ne." Celá zmatená při pohledu na Boha tak poslušného jsem řekla: "I já chci poslouchat." Podřídila jsem se a Ježíš se mnou sdílel bolesti kříže.

Poté mě přenesl mimo sebe a požeňnaný Ježíš mě políbil. Když to dělal, vyšel z něj hořký dech a chtěl si vylít hořkost, ale neudělal to, protože chtěl, abych mu to řekla já. Ihned jsem se zeptala: "Chceš nějaké zadostiučinění? Udělejme to společně. Tak bude mít moje zadostiučinění spojené s Tvým, účinky Tvého, neboť kdybych je udělala sama, věřím, že by Tě to znechutilo ještě více." Pak jsem se vrátila k tomu, co mu řekl. Vzala jsem tedy Jeho ruku zkropenou krví, políbila ji a odříkala *Laudate Dominum* [Chvalte Pána] s *Gloria Patri* [Sláva Pánu] - Ježíš jednu část, já druhou - abych napravila mnoho spáchaných zlých skutků a vložila do ní úmysl chválit Ho tolikrát, kolikrát On kvůli zlým skutkům byl urážen. Jak dojemné bylo vidět Ježíše, jak se modlí! Pak jsem pokračovala v tomtéž na druhé ruce. Vkládala jsem úmysl chválit Ho tolikrát za tolik provinění, kolik bolestí musí kvůli hříchům snést. Stejně jsem pokračovala i u Jeho nohou s úmyslem chválit Ho tolikrát za tolik zlých kroků a tolik špatných cest, které jsou zakryty, byť pod zdáním zbožnosti a svatosti. A konečně jsem vzala Jeho Srdce s úmyslem chválit Ho tolikrát, kolikrát lidské srdce nehřeje, nemiluje a netouží po Bohu. Můj milovaný Ježíš se zdál být celý osvěžený z těchto zadostiučinění vykonaných spolu s Ním, ale ještě nebyl zcela spokojený. Zdálo se, že mi chce nalít z kalichu hořkosti, a tak jsem Mu řekla: "Pane, chceš-li nalévat, prosím Tě, abys to udělal." Vylil tedy Své hořkosti a pak dodal: "Má dcero, jak moc Mě lidé urážejí - ale přijde čas, kdy je potrestám tak, že z nich vyleze mnoho malých larev, kteří vyprodukují mračna komárů, kteří je budou velmi trápit. Potom přijde nový papež." A já: "A proč přijde papež?" A on: "Cože? Přijde, aby utěšil národy, protože utlačované, unavené, zdrcené, zrazené tolika lži, budou samy hledat přístav pravdy a celé ponížené budou prosit Svatého otce, aby přišel do jejich středu, aby je osvobodil od tolika zla a zavedl je do bezpečí." A já: "Pane, stane se to snad po válkách, o nichž jsi mluvil?" A On: "Ano." A já: "Jak ráda bych zemřela dříve, než k těmto věcem dojde." A On: "A kam bych se pak uchýlil já?"

"Ach, Pane, je tolik dobrých duší v nichž můžeš zůstat, že když se s nimi srovnávám - ach, jak se vidím nehodná! Ale Ježíš mi nevěnoval pozornost, zmizel a já se vrátila do svého nitra.

6. ledna 1901

Ježíš se zjevuje třem Mudrcům skrze lásku, krásu a moc.

Když jsem byla mimo sebe zdálo se mi, že vidím okamžik, kdy svatí Mudrci přišli k betlémské jeskyni. Když přišli do přítomnosti Dítěte, zalíbilo se Mu nechat paprsky svého božství zazářit navenek a zjevil se Mudrcům třemi způsoby - skrze lásku, skrze krásu a skrze moc - takovým způsobem, že zůstali uchvázeni a pohlceni přítomností malého Ježíška natolik, že kdyby Pán paprsky svého božství opět vnitřně nestáhl, zůstali by tam navždy, neschopni dalšího pohybu. Když pak Dítě stáhlo své Božství, svatí Mudrci se vrátili sami do sebe. Pohnuli se omámení pohledem na přemíru lásky, která byla tak veliká, protože skrze toto světlo jim Pán dal pochopit tajemství Vtělení. Pak vstali a nabídli své dary Královně Matce a Ona s nimi dlouze hovořila. Nejsm schopna říci vše, co řekla. Vzpomínám si jen, že jim důrazně vštěpovala nejen jejich vlastní spásu, ale také to, aby si vzali k srdci spásu svých národů, aby se nebáli dokonce položit život za dosažení tohoto záměru.

Poté jsem se stáhla do svého nitra a ocitla jsem se spolu s Ježíšem. Chtěl, abych Mu něco řekla, ale já jsem se opět viděla tak *cattivo* [špatnou] a zmatenou, že jsem se už neodvážila nic říct. Když viděl, že nic neříkám, sám pokračoval ve vyprávění o svatých Mudrcích a řekl mi: "Tím, že jsem se Mágům zjevil skrze lásku, získali odpoutání od sebe samých. Při zjevení skrze krásu získali pohrdání pozemskými věcmi. A ve zjevení skrze moc zůstala jejich srdce celá připoutána ke Mně a získali odvahu položit za Mě svou krev a život."

Pak dodal: "A co chceš ty? Řekni mi - miluješ mě? Jak bys mě chtěla milovat?" Nevěděla jsem, co říci, a jak se můj zmatek zvětšoval, řekla jsem: "Pane, nechtěla bych nic jiného než Tebe, a když mi řekneš: 'Miluješ mě?', nemám slov, abych to mohla projevit. Mohu jen říci, že v lásce k Tobě chci zvítězit nad všemi tvory. Nechci, aby mě někdo překonal. Ale to mě ještě neuspokojuje; abych byla spokojena, chtěla bych Tě milovat Tvou vlastní láskou, abych Tě mohla milovat tak, jak Ty miluješ sám sebe. Ach, ano! Teprve pak by přestaly mé starosti o to,

jak Tě milovat.“ Spokojen s mými nesmysly, Ježíš mě k sobě přitiskl tak pevně, že jsem v Něm viděla sebe samu zcela proměněnou uvnitř i navenek. Poté jsem se vrátila do svého nitra a zdálo se mi, že na tolik lásky, kolik mi je dáno, neumím dostatečně odpovědět, a jestliže Ho málo miluji, málo Ho vlastním.

9. ledna 1901

Ježíš chce, aby se s ním spojila jako sluneční paprsek, který od něj přijímá život, žár a nádheru.

Dnes ráno jsem se cítila tak utlačena a zdrcena, že jsem se vydala hledat úlevu. Mé jediné Dobro mě přimělo dlouho čekat na Jeho příchod. Když pak přišel, řekl mi: "Má dcero, nevzal jsem snad z lásky k tobě na sebe tvé vášně, trápení a slabosti? Nechtěla bys, z lásky ke Mně, vzít i ty na sebe vášně, trápení a slabosti jiných?" "Ano," odpověděla jsem.

Pak dodal: "Chci, abys byla se Mnou stále spojena jako sluneční paprsek, který zůstává stále uprostřed Slunce a přijímá od Něho život, teplo a záři. Předpokládejme, že by se paprsek mohl vzdálit od středu Slunce - co by se s ním stalo? Okamžitě poté by ztratil život, světlo a teplo a vrátil by se do temnoty, čímž by se zredukoval na nic. Taková je duše: dokud zůstává spojena se Mnou, v Mém středu, lze říci, že je jako sluneční paprsek, který žije, přijímá život od Slunce a jde tam, kam Slunce chce. Zkrátka zůstává zcela k dispozici a k vůli Slunci. Pokud se pak odkloní a odloučí ode Mne, je temná a chladná a už necítí onen nadpozemský osten božského života." Po těchto slovech zmizel.

15. ledna 1901

Ježíš Luise říká, že tvoří jeho největší mučednictví.

Protože se můj milovaný Ježíš v minulých dnech tvářil, jako by byl nějak rozhořčený na svět, dnes ráno, když jsem ho neviděla přicházet, jsem si říkala: "Kdo ví, jestli nepřichází proto, že chce poslat nějaký trest? Co jsem udělala špatně? Protože chce na lidstvo seslat tresty, neráčí ke mně přijít? Jak je to dobré - že zatímco chce trestat jiné, mně se dostává trestu nejvyššího, kterým je Jeho nedostatek." A tak jsem se rozhodl, že přijdu. Zatímco jsem říkala tyto a jiné nesmysly, můj milý Ježíš se na chvíli zviditelnil a řekl mi: "Má dcero, ty pro Mne tvoříš největší mučednictví, protože když mám poslat nějaký trest, nemohu se ti ukázat, protože Mne všude svazuješ a nechceš, abych něco udělal. A protože nepřicházím, ohlušuješ Mě svými stížnostmi, nářky a očekáváním, a to do té míry, že zatímco jsem zaměstnán trestáním, jsem nucen na tebe myslet, poslouchat tě, a Mé Srdce je rozerváno, když tě vidím v tvém bolestném stavu Mého nedostatku. Ve skutečnosti je nejbolestnějším mučednictvím mučednictví lásky, a čím více se dva lidé milují, tím bolestnější jsou ony bolesti, které nepocházejí od druhých, ale mezi nimi samými. Buď tedy tichý, klidný a nechtěj svými bolestmi zvětšovat mé bolesti." Zmizel a já jsem zůstala celá umrtvená a myslala jsem si, že tvořím mučednictví svého drahého Ježíše, a abych Ho příliš netrápila, když nepřichází, musím zůstat klidná. Ale kdo může přinést takovou obět? Zdá se mi to nemožné, a budu nucena pokračovat v mučednictví každého druhého.

16. ledna 1901

Ježíš Kristus vysvětluje Luise řád lásky.

Když jsem ho stále viděla trochu rozhořčeného na svět, chtěla jsem se zabývat tím, jak ho uklidnit, ale On mě vyrušil tím, že mi řekl: "A ti, kteří jsou mi nejbližší, jsou očišťující duše, protože jsou utvrzeni v mé milosti a mezi mou vůlí a jejich vůlí není žádný rozpor. Žijí neustále ve Mně, vroucně Mě milují a Já jsem nucen je vidět, jak trpí v Sobě. Bezmocné, aby si samy poskytly sebemenší úlevu. Ach, jak je Mé Srdce trýzněno postavením těchto duší, protože nejsou daleko, ale blízko Mne - nejen blízko, ale uvnitř Mne! A jak je mému Srdci příjemný ten, kdo se o ně zajímá. Představ si, že bys měla matku nebo sestru, které by s tebou žily ve stavu smutku, neschopné si samy pomoci, a pak někoho jiného, cizího, který by žil mimo tvůj dům, také ve stavu smutku, ale schopný si sám pomoci. Nebyla bys raději, kdyby se někdo zabýval tím, že by ulevil tvé matce nebo tvé sestře, než ten cizinec, který si dokáže pomoci sám?" A já: "Jistě, ó Pane!

Pak dodal: "Druhá láska, která je mému Srdci nejpříjemnější, je pro ty, kteří sice žijí na této zemi, ale jsou téměř jako očišťující duše - to znamená, že mě milují, vždy plní mou vůli, zajímají se o mé věci, jako by byly jejich vlastní. Nuže, pokud jsou tito lidé utlačováni, v nouzi, ve stavu utrpení, a někdo se zabývá tím, že jim uleví a pomůže, je to mému Srdci milejší, než kdyby to dělali jiní."

Pak Ježíš zmizel, a když jsem se ocitla sama v sobě, zdálo se mi, že ty věci neodpovídají pravdě. Když jsem se tedy vrátila, můj obdivovaný Ježíš mi dal pochopit, že to, co mi řekl, odpovídá pravdě. Zbývalo jen říci něco o údech oddělených od Něho, což jsou hříšníci - že pokud se člověk zabývá opětovným sjednocením těchto údů, bude to Jeho Srdci velmi milé. Rozdíl, který existuje, spočívá v tom, že kdyby byl hříšník tísněn, uprostřed neštěstí, a někdo by se zabýval nikoliv tím, aby ho obrátil, ale aby mu ulevil a hmotně mu pomohl, Pán by byl více potěšen, kdyby se to dělalo pro ty, kteří jsou v řádu milosti. Ve skutečnosti, trpí-li tito, je to vždy výsledek buď Boží lásky k nim, nebo jejich lásky k Bohu. Zatímco trpí-li hříšníci, Pán v nich vidí známku viny a jejich tvrdohlavé vůle. Takto jsem to zřejmě chápala. Koneckonců ponechávám na těch, kteří mají právo mě soudit, zda to jde podle pravdy, či nikoliv.

24. ledna 1901

Luisa se ptá Ježíše na důvod jeho strádání. Ježíš jí to vysvětluje.

Když jsem minulé dny strávila v tichu a někdy i bez svého milovaného Ježíše, dnes ráno, když přišel, naříkala jsem si: "Pane, jak to, že nepřicházíš! Jak se věci změnily! Ukazuje to, že buď kvůli trestu za mé hříchy mě zbavuješ své milé přítomnosti, nebo proto, že už mě nechceš mít v tomto stavu oběti. Ó, prosím! Prosím Tě - dej mi poznat svou vůli. Jestliže jsem nemohla být proti, když jsi ode mne chtěl obět, tím méně to mohu udělat nyní, když mě shledáváš, že již nejsem hodna být obětí a chceš mě z ní vyjmout."

Ježíš mě přerušil a řekl mi: „A protože jsem hlavou před Božstvím, lidská přirozenost ve Mně nachází nejmocnější štít, který ji brání, chrání, omlouvá a přimlouvá se za ni." "Má dcero, tím, že jsem se stal obětí za lidstvo, vzal jsem na sebe všechny slabosti, bídu a všechno, co si člověk zasloužil před Božstvím, představuji hlavu všech. Nyní, jelikož jsi ve stavu oběti, přicházíš, abys pro Mne představovala hlavu současného pokolení. Proto musím seslat trest pro dobro národů, abych je povolal zpět ke Mně. Kdybych k vám přišel jako obvykle, pouhým zjevením se, už se mi uleví. Mé bolesti se zmírní a stane se mi to jako někomu, kdo cítí silnou bolest a křičí kvůli křeči. Kdyby jeho bolest ustala, už by neměl chuť křičet a vysílat nářky. Totéž se děje se Mnou. Když jsou mé bolesti zmírněny, přirozeně už nemám chuť vysílat tento nářek. Ty se pak přirozeně také při pohledu na Mne snažíš ušetřit Mne a vzít na sebe bolesti druhých. Nemůžeš si pomoci, abys v Mé přítomnosti nevykonávala svůj úřad oběti, Kdybys tak nečinila, což se nikdy nemůže stát, byl bych s tebou nespokojen. Zde je příčina mého strádání. Není to proto, že bych chtěl trestat tvé hříchy - mám jiné způsoby, jak tě očistit. Odvděčím se ti tak, že ve dnech kdy přijdu, zdvojnásobím své návštěvy - nejsi šťastná?" A já: "Ne, Pane, chci Tě vždycky. Ať je příčina jakákoli, nedopustím, abych zůstala jediný den bez Tebe." Zatímco jsem to říkala, Ježíš zmizel a já se vrátila do svého nitra.

27. ledna 1901

Upevnění víry spočívá v upevnění lásky.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj obdivuhodný Ježíš se na chvíli zjevil a, nevím proč, řekl mi: "Má dcero, celá katolická víra spočívá v lásce, která sjednocuje srdce a dává celému společenství možnost žít ve Mně." Pak se mi vrhl do náruče a chtěl, abych ho občerstvila. Když jsem udělala co jsem mohla, dal mi desátek a zmizel.

30. ledna 1901

Zájmový jed. Ježíšovy ctnosti a zásluhy jsou jako mnohé věže pevnosti, o které se každý může opřít na cestě k Věčnosti.

Dnes ráno mě požehnaný Ježíš při svém příchodu přenesl mimo mě, mezi mnoho lidí různých stavů - kněze, řeholnice, laiky - a začal svůj bolestný nářek: "Má dcero, jed zájmu vstoupil do všech srdcí a ta se jím nasákla jako houba. Tento morový jed pronikl do klášterů, mezi kněze, i mezi laiky. Má dcero, to, co se neodává světlu pravdy a moci ctnosti, se oddává před nejbídnějším zájmem, a před tímto jedem se nejvznešenější ctnosti rozbíjejí jako křehké sklo". A zatímco to říkal, hořce se rozplakal. Kdo dokáže vyjádřit trýzeň mé duše, když vidím svého nejmilejšího Ježíše plakat! Nevěděla jsem, co mám dělat, aby přestal plakat, a tak jsem řekla nějaký nesmysl: "Můj drahý, ó prosím, neplač. Jestli Tě ostatní nemilují, urážejí Tě a mají oči oslněné jedem zájmu tak, že jím zůstávají celé nasáklé. Ale jsem tu já, která Tě miluje, chválí Tě, na všechno pozemské se dívá jako na

smetí a netouží po ničem jiném, než po Tobě. Proto by ses měl spokojit s mou láskou a přestat plakat. Cítíš-li se rozhořčen, vylej rozhořčení na mne, neboť jsem s ním spokojenější než s tím, že Tě vidím plakat.“

Když mě uslyšel takto mluvit, přestal plakat a trochu pookřál. Pak se se mnou podělil o bolesti kříže a dodal: "Mé ctnosti a zásluhy, které jsem získal pro člověka ve svém utrpení, jsou jako mnohé věže pevnosti, o které se každý může opřít na cestě k věčnosti. Ale nevděčný člověk utíká od těchto věží pevnosti, opírá se o bláto a kráčí do záhuby." Pak Ježíš zmizel a já se ocitla sama v sobě.

31. ledna 1901

Ježíš vysvětluje velikost ctnosti trpělivosti.

Protože jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj sladký Ježíš nepřicházel. Pak, po dlouhém čekání, jsem Ho na chvíli uviděla a On mi řekl: "A když nějaká ctnost potřebuje jinou ctnost, aby měla život, ta druhá se nazývá vyšší než ta první. Ještě více lze říci, že trpělivost je opatrovnící čistoty. A nejen to, je i schodištěm k výstupu na horu statečnosti, a to takovým způsobem, že kdyby někdo vystoupil nahoru bez schodiště trpělivosti, okamžitě by spadl z nejvyššího stupně na nejnižší. Kromě toho je trpělivost semenem vytrvalosti a toto semeno vytváří větve zvané pevnost. Ó, jak pevná a stabilní v dobru, které započala, je trpělivá duše! Nevěnuje pozornost ani dešti, ani mrazu, ani ledu, ani ohni, ale veškerá její pozornost se soustředí na to, aby dobro, které začala, dovedla do konce. Ve skutečnosti není větší pošetilost, než když člověk dnes koná nějaké dobro, protože se mu líbí, a zítra ho zanedbá, protože v něm už nenachází zalíbení. Co by člověk řekl o oku, které v jednu hodinu má zrak a v druhou je slepé? Nebo o jazyku, který teď mluví, a teď je němý? Ach ano, má dcero, jedině trpělivost je tajným klíčem k otevření pokladu ctností. Bez tajemství tohoto klíče nevycházejí ostatní ctnosti, aby oživily duši a zušlechtily ji."

5. února 1901

Luisa se setkává se dvěma dívkama, které slouží spravedlnosti: tolerancí a disimulací.

Dnes ráno mě požehnaný Ježíš přenesl mimo sebe, ale dal se mi vidět ve stavu, který by k lítosti pohnul i kameny. Ach, jak trpěl! Zdálo se, že když už nemohl déle vydržet, chtěl si trochu odpočinout a téměř prosil o pomoc. Cítila jsem, jak se mé ubohé srdce rozpolcuje něhou, a hned jsem z Něj strhla trnovou korunu a nasadila si ji, abych Mu ulevila. Pak jsem Mu řekla: "Můj sladký Dobrý, už nějakou dobu jsi ve mně neobnovil bolesti kříže. Prosím Tě, abys je dnes obnovil, aby se Ti ulevilo ještě víc." V tu chvíli jsem si uvědomila, že se mi to nelíbí. A On: "Moje milovaná, je třeba požádat Spravedlnost, aby to udělala, protože věci dospěly tak daleko, že už nemůžu dovolit, abys trpěla."

Nevěděla jsem, jakým způsobem mám spravedlnost požádat, když tu ke mně přistoupily dvě dívky, které ji zřejmě sloužily. Jedna se jmenovala "tolerance" a druhá "disimulace". Když jsem je požádala, aby mě ukřižovaly, tolerance vzala jednu mou ruku a přibila ji, ale nechtěla to dokončit; tak jsem řekla: "Ó svatá disimulace, dokonči mé ukřižování - copak nevidíš, že mě tolerance opustila? Ukaž se, o kolik jsi lepší." A tak jsme se vrátily k tomu, co započala tolerance. Dokončila mé ukřižování, ale byla jsem v takové křeči, že kdyby mě Pán nepodržel v náručí, jistě bych pro bolest zemřela. Poté blahoslavený Ježíš dodal: "Dcero, je nutné, abys tyto bolesti alespoň někdy trpěla, a kdyby tomu tak nebylo, běda světu! - Co by se s ním stalo!" Pak jsem se k Němu modlila za různé lidi a ocitla jsem se sama v sobě.

6. února 1901

Dokonalým uspokojením Ježíše je nalézt ho v duši.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, požehnaný Ježíš mi při příchodu řekl: "Má dcero, když je má milost v držení více lidí, slaví více. Stává se to jako u královen: čím více panen plní její přání a obklopuje jí jako koruna, tím více se těší a hodují. Ty, upni se na Mne, pohleď na Mne a budeš Mnou tak uchválena, že pro tebe všechno hmotné odpadne. Musíš se na Mne upnout natolik, abys Mne do sebe zcela vtáhla, a to tak, abych v tobě našel dokonalé uspokojení. Protože tedy v tobě nacházím všechna možná potěšení, která bych mohl najít v lidském stvoření, nemůže Mě tolik zarmoutit to, co Mi dělají ostatní." A zatímco to říkal, uzavřel se ve Mně a byl úplně spokojený. Jak šťastná bych se cítila, kdybych dospěla k tomu, že do sebe zcela vtáhnu svého milovaného Ježíše.

10. února 1901

Poslušnost má nesmírně dlouhý zrak, zatímco láska k sobě samému je velmi krátkozraká.

Jak můj rozkošný Ježíš stále přicházel, zjevoval se očima plnými nejživějšího a nejčistšího světla. Byla jsem okouzlena a překvapena před tímto oslnivým světlem a Ježíš, když mě viděl tak okouzlenou a beze slov, mi řekl: "Má milovaná, poslušnost má nesmírně dlouhý zrak a předčí samotné světlo slunce krásou a ostroší. Stejně tak láska k sobě samému je velmi krátkozraká, a to natolik, že nemůže udělat krok, aniž by zakopla. Spíš je to síť, kterou kolem nich splétá jejich sobecká láska. A protože je velmi krátkozraká, nejprve je donutí upadnout, a pak v nich vyvolá tisíce pochyb a skrupulí. A čím se dnes tolika skrupulemi a obavami zhnusily, do toho zítra znovu upadnou, až se jejich život zredukuje na to, že jsou stále ponořeny do této umělé sítě, kterou je láska k sobě samým svazuje. A to na rozdíl od nesmírně dlouhého pohledu na poslušnost, která je zabijákem lásky k sobě samému. Její zrak je tak velmi dlouhý a jasný, že okamžitě předvídá, kde by mohla sklouznout, a s velkorysým srdcem se od toho zdržuje a užívá si svaté svobody Božích dětí. A jako tma přitahuje další tmu, tak světlo přitahuje další světlo. A toto světlo dospívá k tomu, že k sobě přitahuje světlo Slova, a spojující se, splétají světlo všech ctností."

Když jsem to uslyšela, překvapeně jsem řekla: "Pane, co to říkáš? Zdá se mi, že tento svědomitý způsob života je svatost. A On vážnějším tónem dodal: "Naopak, říkám ti, že toto je pravým znakem poslušnosti, zatímco tamto je pravým znakem lásky k sobě samému, a ten způsob života Mě pohání spíše k rozhořčení než k lásce. Ve skutečnosti, když je to světlo pravdy, které člověku umožňuje vidět jeho chybu, ať už je sebemenší, mělo by dojít k nějaké nápravě; ale protože je to krátkozrakost lásky k sobě, nedělá nic jiného, než že je udržuje v tísní a nemá žádný vývoj na cestě pravé svatosti."

17. února 1901

Člověk pochází od Boha a musí se k němu vrátit.

Dnes ráno, když jsem byla celá utlačovaná a trpěla, jsem jen na chvíli spatřila svého milovaného Ježíše a mnoho lidí ponořených do mnoha utrpení. Pak přerušil mlčení, které zachovával po mnoho dní, a řekl: "Má dcero, člověk se nejprve rodí ve Mně a přijímá otisk Božství. Pak, když ze Mne vychází, aby se znovu narodil z mateřského lůna, dávám mu příkaz, aby prošel malý úsek cesty. Na konci této cesty, když se nechá nalézt, přijímám ho znovu do Sebe a dávám mu žít se Mnou navěky. Podívej se nyní, jak je člověk ušlechtilý, odkud přichází a kam jde a jaký je jeho osud. Nuže, jaká by měla být svatost tohoto člověka, který vychází z Boha tak svatého? Ale tím, že si člověk zakrývá cestu, aby znovu přišel ke Mně, ničí to božské, co přijal. Kazí se tak, že při setkání, které s ním mám, abych ho přijal k sobě, ho už nepoznávám. Nevidím v něm božský otisk a nenacházím v něm nic svého. A když ho už nepoznávám, Moje Spravedlnost ho odsuzuje k bloudění po cestě záhuby."

Jak něžné bylo slyšet Ježíše Krista, jak o tom mluví - kolik věcí mi dal pochopit! Ale stav mého utrpení mi nedovoluje psát dál.

8. března 1901

Díky kříži byl Ježíš uznán za Boha. Kříž bolesti a kříž lásky.

Dnes ráno, když jsem byla tísněna víc než kdy jindy, mi při příchodu Ježíš řekl: "Má dcero, nebyly to mé skutky, ani mé kázání, ani samotná moc mých zázraků, které mě jasně rozpoznaly jako Boha, kterým jsem. Ale když jsem byl položen na kříž a vyzdvižen na něj jako na svůj vlastní trůn - tehdy jsem byl rozpoznán jako Bůh. A tak jen Kříž odhalil světu a celému peklu, kým skutečně jsem. Všichni byli otřeseni a poznali svého Stvořitele. Proto je to právě Kříž, který zjevuje duši Boha a dává poznat, zda je duše skutečně z Boha. Dá se říci, že Kříž odkrývá všechny intimní části duše a zjevuje Bohu i lidem, kým je."

Pak dodal: "Na dvou křížích pohlcují duše - jeden je z bolesti, druhý z lásky. A tak jako v nebi mě miluje všech devět andělských sborů, i když každý z nich má svůj odlišný úřad - jako například zvláštním úřadem Serafinů je láska a jejich sbor je umístěn více vpředu, aby přijímal dozvuky mé lásky; natolik, že moje a jejich láska, vzájemně se prolínající, spolu neustále korespondují - stejně tak dávám duším na zemi jejich odlišné úřady: Některé z nich činím mučedníky bolesti, jiné lásky, neboť oba jsou obratnými mistry v obětování duší a v tom, jak je učinit hodnými mého uspokojení."

19. března 1901

Ježíš vysvětluje nejjednodušší a nevyhodnější způsob utrpení.

Dnes ráno, když jsem byla celá utlačovaná a trpěla mnohem víc kvůli nedostatku mého sladkého Ježíše, jsem ho po dlouhém čekání na chvíli uviděla a On mi řekl: "Má dcero, pravá cesta utrpení spočívá v tom, že se nehledí na to, od koho utrpení pochází, ani na to, čím člověk trpí, ale na dobro, které z tohoto utrpení musí vzejít. To byl můj způsob utrpení. Nedíval jsem se ani na katy, ani na utrpení, ale na dobro, které jsem svým utrpením hodlal vykonat. A to i pro ty, kteří mi utrpení způsobili. A hledíc na dobro, které mělo mé utrpení lidem přinést, jsem na nic nedbal a s neohrožeností jsem šel za svým utrpením. Má dcero, toto je nejsnadnější a nejprospěšnější způsob utrpení - nejen s trpělivostí, ale i s nepřemožitelným a odvážným srdcem."

22. března 1901

Luisa vidí Řím a velké hříchy. Ježíš chce trestat, ale Luisa je proti.

Když jsem dnes ráno pokračovala ve svém obvyklém stavu nedostatku, a tedy nevýslovné hořkosti, přišel můj obdivuhodný Ježíš a přenesl mě mimo mě. Zdálo se mi, že vidím Řím. Kolik zavrženíhodných činů bylo vidět od nejchudších obyvatel po ty nejmocnější! Dokonce i ve Vatikánu bylo možné vidět věci, které byly odporé. Co tedy říci o nepřátelích církve? Jak jsou proti ní sžírání hněvem, kolik vražd chystají - ale nemohou je uskutečnit, protože náš Pán je jistým způsobem drží spoutané. Nejvíce mě však vyděsilo, když jsem viděla svého milujícího Ježíše téměř trestajícího, jak jim dává svobodu. Kdo může říci, jak jsem zůstala konsternovaná? Když pak Ježíš viděl mé zděšení, řekl mi: "Dcero, tresty jsou naprosto nezbytné. Hniloba a gangréna pronikly do všech tříd společnosti, proto je nutný oheň a meč, aby všichni nezahynuli. Proto ti naposledy říkám, aby ses podvolila mé vůli, a slibuji ti, že tě částečně ušetřím." A tak jsem se vrátila do svého pokoje.

A já: "Můj milý Dobrotivý, nemám srdce, abych se Ti podvolila v trestání lidí. A On: "A protože je to naprostá nutnost, nepřijdu jako obvykle a nezjevím ti, kdy sesílám tresty. Protože bys to nepoznala a nenašel bych nikoho, kdo by nějak zlomil mé spravedlivé rozhořčení, dám volný průchod svému hněvu a ty nebudeš mít ani to dobro, abys tresty částečně ušetřila. Kromě toho nepřijít a nevlít do vás ty milosti, které bych měl vlít, je pro Mne také hořkostí. Stejně jako v těchto minulých dnech, kdy jsem tolik nepřicházel - mám v sobě milost stísněnou." A když to říkal, ukázal, že se chce vylít. Přiblížil se k mým ústům, vylil svou milost a zmizel.

30. března 1901

Ježíš mluví o Boží vůli a o vytrvalosti.

Jak můj stav nouze pokračoval, cítila jsem jakousi nudu a únavu ze své bídne situace a moje ubohá povaha se chtěla z tohoto stavu vymanit. Můj obdivuhodný Ježíš měl se mnou soucit, přišel a řekl mi: "Má dcero, když se vzdaluješ od mé Vůle, začínáš žít sama ze sebe. Zatímco když zůstaneš pevně zakotvena v mé Vůli, budeš vždy žít ze mne a zcela zemřeš sama pro sebe."

Pak dodal: "Má dcero, měj trpělivost. Ve všem se podříd' mé vůli, a to ne na krátkou dobu, ale vždycky - vždycky, protože jen vytrvalost v dobrém je to, co odhaluje, zda je duše skutečně ctnostná. Jen ona spojuje všechny ctnosti dohromady. Lze říci, že jedině vytrvalost trvale spojuje Boha a duši, ctnosti a milosti a klade se kolem nich jako řetěz. Spojuje vše dohromady a tvoří nejbezpečnější uzel spásy. Kde však není vytrvalost, tam je třeba se hodně bát." Po těchto slovech zmizel.

31. března 1901

Nestálost.

Dnes ráno jsem se cítila celá rozhořčená a viděla jsem se stále tak špatnou, že jsem se téměř neodvážila jít hledat své nejvyšší a jediné Dobro. Ale Pán, nehledě na mou bídu, přece jen ráčil přijít a řekl mi: "Má dcero, jsem to snad Já, koho hledáš? Dobře tedy, přišel jsem tě povzbudit - buďme spolu, ale zůstaňme v tichu." A tak jsem se vrátila k tomu, co jsem dělala.

Po nějaké době pobytu mě přenesl mimo sebe a já jsem viděla, že církev slaví Den palem. Ježíš přerušil ticho a řekl mi: "Kolik nestálosti, kolik nestálosti! Stejně jako dnes volali 'Hosana!' a prohlašovali mě za svého Krále, v jiný den volali 'Ukřižuj ho! Ukřižuj ho!' Má dcero, ze všeho nejvíce se Mi nelíbí nestálost, protože to je znamení, že tyto duše neovládla pravda. I v náboženských věcech se může stát, že najdou své uspokojení, své

vlastní pohodlí a zájem, nebo že se prostě najdou v této straně; ale zítra jim tyto věci mohou chybět, nebo se mohou zapojit do jiných stran - a tady je vidět, jak se odchyľují od náboženství a bez lítosti se dávají do jiných sekt. Vskutku, když do duše vstoupí pravé světlo Pravdy a ovládne srdce, nepodléhá nestálosti. Naopak, z lásky k Němu obětuje vše, aby se nechala ovládnout pouze Jím, a s neporaženým srdcem pohrdá vším ostatním, co nepatří k Pravdě." A zatímco to říkal, plakal nad stavem současného pokolení, horším než v oněch dobách, podléhajícím nestálosti podle toho, odkud vítr vane.

5. dubna 1901

Soucitem s Matkou člověk soucítí s Ježíšem. Na Kalvárii při ukřižování vidí Luisa v Ježíšovi všechny generace.

Protože stav strádání trval, zdálo se mi, že jsem Ho dnes ráno na chvíli spatřila spolu s Královnou Matkou. Protože rozkošný Ježíš měl trnovou korunu, sňala jsem ji a soucítila s Ním. Zatímco jsem to dělala, řekl mi: "Slituj se také nad mou Matkou, protože důvodem jejích bolestí je mé utrpení, a tak soucítiš s Ní i se mnou."

Potom jsem se jakoby ocitla na hoře Kalvárii, při aktu ukřižování našeho Pána. Zatímco On trpěl ukřižováním, viděla jsem - nevím jak - v Ježíšovi všechny generace. Minulé, současné i budoucí. A protože Ježíš měl všechny v sobě, cítil všechna provinění, která by mu každý z nás dal, a trpěl za všechny obecně a za každého jednotlivce zvlášť takovým způsobem, že jsem viděla i své hříchy a bolesti, které za mě jednotlivě vytrpěl. Viděla jsem také lék, který nám poskytl proti všemu zlu a pro naši věčnou spásu. Nuže, kdo může říci, co všechno jsem na blahoslaveném Ježíši viděla: od prvního do posledního člověka. Jak jsem byla mimo sebe, viděla jsem věci jasně a zřetelně; ale když jsem se ocitla uvnitř sebe, vidím je všechny zmateně. Abych se tedy vyhnula nesmyslům, zastavím se zde.

7. dubna 1901

Luisa vidí Ježíšovo vzkříšení. Ježíš mluví o poslušnosti.

Když mě můj rozkošný Ježíš stále připravuje o svou přítomnost, cítím hořkost a jako by mi do srdce zabodli nůž, který mi působí takovou bolest, že pláču a křičím jako dítě. Ach, vskutku, zdá se, že jsem se stala podobnou dítěti, které, když se od něj byt' jen na chvíli vzdálí matka, pláče a křičí tak, že obrátí celý dům vzhůru nohama, a není jiného léku, který by ho přiměl přestat plakat, než aby se opět ocitlo v náručí své matky. Taková jsem i já - pravá malá holčička v ctnosti. Neboť, kdyby to bylo možné, obrátila bych nebe i zemi vzhůru nohama, abych našla své nejvyšší a jediné Dobro, a teprve když se ocitnu v Jeho náručí, pak se uklidním. Ubohé děvčátko, jímž jsem, stále cítí plenky dětství, které jej svírají. Nejsem schopna sama chodit, protože jsem velmi slabá a nemám schopnosti dospělých, kteří se nechávají vést rozumem. Tady je tedy nejvyšší potřeba, abych byla s Ježíšem. Ať už je to dobře, nebo špatně, nechci nic slyšet. Co chci slyšet, je, že chci Ježíše. Doufám, že Pán bude chtít odpustit této ubohé holčičce, která se občas dopouští nějakých excesů.

Když jsem se tedy ocitla v této situaci, spatřila jsem na chvíli svého obdivuhodného Ježíše při Jeho Zmrtvýchvstání s tváří tak zářivou, že se nedá srovnat s žádnou jinou nádherou. Zdálo se mi, že Nejsvětější Lidství našeho Pána, ačkoli bylo živým tělem, bylo tak jasné a průzračné, že bylo možné jasně vidět Božství spojené s Lidstvím. Když jsem Ho nyní viděla tak nádherného, zdálo se mi, že světlo, které z Něj vychází, mi říká: "Mé Lidství získalo tolik slávy díky dokonalé poslušnosti, která mi, zcela zničivši starobylou přirozenost, vrátila přirozenost novou, slavnou a nesmrtelnou. Stejně tak může duše prostřednictvím poslušnosti v sobě formovat dokonalé vzkříšení ke ctnostem. Například: je-li duše sužována, poslušnost ji přiměje povstat k radosti. Je-li neklidná, poslušnost ji přiměje povstat k pokoji. Je-li pokoušena, poslušnost jí podá nejsilnější řetěz, jímž spoutá nepřítel, a přiměje ji povstat vítězně nad ďábelskými nástrahami. Je-li obléhána vášněmi a neřestmi, jejich ubíjením ji poslušnost přiměje povstat ke ctnostem. A v pravý čas bude duši tvořit i vzkříšené tělo."

Poté se světlo vzdálilo, Ježíš zmizel a já zůstávám s takovým smutkem, když vidím, že jsem opět bez Něho, že mám pocit, jako bych měla horečku. Ach! Pane, dej mi sílu snášet tato odloučení, neboť se cítím slabá.

9. dubna 1901

Nejsou-li vroucnost a ctnosti dobře zakořeněny v Ježíšově lidství, s příchodem soužení nebo nepříznivých okolností okamžitě uvadnou.

Protože jsem byl v plném deliriu, mluvila jsem nesmysly a myslím, že jsem do nich zamíchala i nějaké vady. Moje ubohá povaha pociťovala veškerou tíhu mého stavu. Lůžko se jí zdálo horší než stav těch, kdo jsou

odsouzení do vězení. Chtěla by se z tohoto stavu vysvobodit, s dodatkem mého refrénu, že "to už není vůle Boží, a proto Ježíš nepřichází". A já jsem stále přemýšlel, co bych měl dělat. Zatímco jsem to dělala, můj trpělivý Ježíš vyšel z mého nitra, ale s vážným a vážným zjevem, který ve mně vyvolával strach, a řekl mi: "Co myslíš, že bych dělal, kdybych byl na tvém místě?" Ve svém nitru jsem odpověděl: "Určitě vůle Boží. A On znovu: "Dobře, tak to tedy děláš." A zmizel.

Vážnost našeho Pána byla taková, že jsem v těch slovech, která mi řekl, pocítil veškerou sílu jeho slova - nejen tvořivou, ale i ničivou. Mé nitro bylo těmi slovy tak otřeseno, bylo tak utlačeno, rozhořčeno, že jsem nedělala nic jiného, než plakala. Zvláště jsem si vzpomněla na vážnost, s jakou ke mně Ježíš promluvil, a to tak silně, že jsem se neodvážila říci: "Pojď". Nyní, když jsem byla v tomto postavení, odpoledne jsem se věnovala rozjímání, aniž bych o Něho žádala, když tu najednou přišel a s líbezným zjevem, celý změněný oproti ránu, mi řekl: "Má dcero, jaká katastrofa, jaká katastrofa se chystá". A když to říkal, cítila jsem, že se celé mé nitro změnilo - že nepřichází kvůli ničemu jinému než kvůli trestům. V tu chvíli jsem viděla čtyři ctihodné osoby, které se rozplakaly nad slovy, která Ježíš pronesl; ale blahoslavený Ježíš, chtěje se povzbudit, řekl několik slov o ctnostech a pak dodal: "Jsou jisté vroucnosti a jisté ctnosti, které se zdají být jako ty stromky, které rostou kolem jistých stromů: Protože nejsou dobře zakořeněny v jeho kmenech, jakmile přijde silný vítr nebo trochu větší zima, uschnou; a i když se po nějakém čase může stát, že se znovu zazelenají, podléhají nezkrotnosti vzduchu, a proto se mění, nikdy se z nich nestanou vzrostlé stromy. Takové jsou ty vroucnosti a ty ctnosti, které nejsou dobře zakořeněny v kmenech stromu poslušnosti - to znamená v kmenech stromu mého Lidství, jímž byla veškerá poslušnost: jakmile se objeví soužení nebo nepříznivé okolnosti, okamžitě usychají a nikdy nedospějí k tomu, aby vydaly plody pro věčný život."

19. dubna 1901

Celá Luisina bytost trpí Ježíšovým strádáním. Ježíš ji utěšuje a vysvětluje jí něco o Milosti.

Jak tak prožívám dny bez svého rozkošného Ježíše - nanejvýš přichází jako stín a mihne se -, mé ubohé srdce je nesmírně rozhořčené. Cítím Jeho nedostatek tak silně, že všechna má vlákna, nervy, kosti, a dokonce i kapky mé krve neustále píší a říkají mi: "Kde je Ježíš? Jak je to možné - ztratila jsi Ho? Co jsi udělal, že už nepřichází? Jak můžeme být bez Něho? Kdo jiný nás utěší, když jsme ztratili pramen veškeré útěchy? Kdo nás posílí ve slabosti? Kdo nás napraví a odhalí naše vady, když jsme přišli o to světlo, které víc než elektrické vlákno pronikalo do nejintimnějších skrýší a s nevýslovnou sladkostí napravovalo a hojilo naše rány? Bez Něho je všechno bída, všechno ubohost, všechno ponurost! Jak máme jít dál? A přestože v hloubi své vůle cítím rezignaci a stále nabízím samotné Jeho strádání jako největší oběť z lásky k Němu, všechno ostatní vede proti mně neustálou válku a uvádí mě do trýzně. Ach, Pane, jak mnoho mě stojí to, že jsem Tě poznala, a jak vysokou cenou mě nutíš platit za Tvé minulé návštěvy!

Když jsem byl v tomto stavu, na krátký okamžik se mi zjevil a řekl mi: "Protože Milost je mou součástí, protože ji máš, nemůže být beze Mne z rozumu a z naprosté nutnosti vše, co tvoří tvou bytost. To je důvod, proč se tě všechno ptá po Mně a ty se neustále trápíš. Protože jsi Mnou prosycen a naplněn částí Mne, teprve když Mne vlastní, a to nejen částečně, ale zcela - pak nalézají klid a zůstávají spokojeni." A tak se stalo. A když jsem naříkala nad svým těžkým postavením, dodal: "I já jsem v průběhu svého utrpení zakusil krajní opuštěnost, přestože má Vůle byla vždy spojena s Otcem a Duchem Svatým. A to jsem chtěl vytrpět, abych kříž zcela zbožstil; natolik, že při pohledu na mne a při pohledu na kříž najdeš stejnou nádheru, stejné poučení a stejné zrcadlo, v němž se můžeš neustále zrcadlit, aniž by mezi nimi byl rozdíl."

21. dubna 1901

Nutnost trestů, aby se člověk ještě více nezkazil.

Když jsem pokračoval ve svém obvyklém stavu, spatřil jsem na chvíli svého sladkého Ježíše s křížem v ruce, jak ho sype na lidi, a On mi řekl: "Má dcero, svět je vždycky zkažený, ale jsou určité časy, kdy dosáhne takové zkaženosti, že kdybych na lidi nevytil část svého kříže, všichni by zahynuli v zkaženosti. Tak se stalo v době, kdy jsem přišla na zem: jen můj kříž zachránil mnohé před zkažeností, do níž byli ponořeni. Stejně je tomu i v dnešní době: zkaženost dosáhla takového stupně, že kdybych nevytil biče, trní a kříže, které způsobují, že lidé dokonce prolévají krev, zůstali by ponořeni ve vlnách zkaženosti." A když to říkal, zdálo se, že ten kříž hodí na lidi a nastanou tresty.

22. dubna 1901

Lekce o napodobování jeho života.

Zatímco jsem byla celá utrápená a zmatená a téměř bez naděje, že znovu uvidím svého milovaného Ježíše, najednou přišel a řekl mi: "Viš, co od tebe chci? Chci, aby ses mi ve všem podobala, jak v jednání, tak v úmyslech. Chci, abys byla ke každému uctívá, protože úcta ke každému dává pokoj sobě i druhým; a abys sama sebe považovala za nejmenší ze všech; abys neustále rozjímalá o mém učení ve své mysli a uchovávala je ve svém srdci, abys je při vhodné příležitosti našla vždy připravené k použití a uvedení do praxe. Zkrátka chci, aby tvůj život byl vylitím Mého." A zatímco to říkal, viděl jsem za Pánem, jak se na zem snáší silný chlad a oheň, který působí škody na úrodě. Řekl jsem: "Pane, co to děláš? Chudáci lidé! Ale nedbaje na mě, zmizel."

13. června 1901

Kříže a soužení jsou chlebem věčné blaženosti.

Po dlouhém mlčení mého milovaného Ježíše - nanejvýš pár slov o bičích, které chce vylít - jsem dnes ráno, když jsem byl utlačený a unavený kvůli svému těžkému postavení, zejména kvůli neustálému strádání, kterému jsem často vystaven, na krátký okamžik uviděl Jeho a On mi řekl: "Má dcero, kříže a soužení jsou chlebem věčné blaženosti." Pochopila jsem, že čím více trpíme, tím hojnější a příjemnější bude chléb, který nás bude živit v nebeském přibytku; to znamená, že čím více trpíme, tím větší zálohu budoucí slávy obdržíme.

18. června 1901

Ježíš vyžaduje svou slávu od každé částičky naší bytosti. Od stavu spojení až po dovršení.

Když jsem byl ve svém obvyklém stavu, viděl jsem na chvíli svého sladkého Ježíše a začal jsem naříkat na svůj špatný stav Jeho nedostatků a na jakousi únavu, tělesnou i mravní, jako bych cítil, že moje ubohá přirozenost je zdrcena a selhává ve všech svých částech. Když jsem pak toto všechno svému Ježíši řekla, řekl mi: "Má dcero, nedělej si starosti s tím, že se cítíš mdlá ve všech částech; copak nevíš, že pro Mne musí být obětováno všechno, nejen duše, ale i tělo? A že od nejmenších částiček tvé bytosti požadují svou slávu? A pak, copak nevíš, že ze stavu sjednocení se přechází do jiného stavu, který je stavem dovršení? Je pravda, že nepřicházím jako obvykle, abych lidi trestal, ale využívám toho také k vašemu prospěchu, který nespočívá jen v tom, že vás udržuji ve spojení se Mnou, ale že vás stravuji z lásky ke Mně. Ve skutečnosti, když nepřicházím a vy se cítíte mdlí kvůli Mé nepřítomnosti, nepřicházíte, abyste se nechali pohltit pro Mne? Vždyť nemáš velký důvod se trápit - jednak proto, že když Mě vidíš, vždycky z tvého nitra vycházím, a to je jisté znamení, že jsem s tebou; a také proto, že ještě nenastal jediný den, kdy bys mohla říci, že jsi Mě neviděla dokonale."

Poté Jeho hlas nabyl sladšího a vlídnějšího tónu a dodal: "Má dcero, velmi, velmi ti doporučuji, abys ze sebe nenechala vyjít ani ten nejmenší čin, který by nebyl trpělivostí, rezignací, sladkostí, stejností, klidem ve všem. Jinak bys Mě zneuctila a stalo by se to jako s oním králem, který žil v paláci, jenž byl uvnitř dobře vyzdoben, ale navenek bylo vidět, že je plný trhlín, potřísněný a na spadnutí. Neřekli by si lidé: 'Cože? V tomto paláci žije král, a přesto je zvenčí vidět tak ošklivé uspořádání, že se k němu člověk bojí i jen přiblížit? Kdo ví, co to musí být za krále! Nebyla by to pro toho krále potupa? Nyní pomyslete, že kdyby z vás vyšlo něco, co není ctnost, řekli by totéž o mně a já, který žiji ve vás, bych zůstal zneuctěn."

30. června 1901

Známky, podle kterých poznáme, zda duše má Milost.

Když jsem byl ve svém obvyklém stavu, můj nejsladší Ježíš se na krátkou dobu zjevil, celý přelitý ve mně; a řekl mi: "Má dcero, chceš vědět, jaká jsou znamení, abychom poznali, zda duše vlastní mou Milost?" A já: "Pane, jak se Tvé nejsvětější dobrotě zlíbí." A tak jsem se zeptala.

A tak odpověděl: "První známkou toho, zda má duše mou Milost, je, že ve všem, co patří Bohu a co může slyšet nebo vidět navenek, pociťuje ve svém nitru sladkost, jemnost, která je zcela božská a nedá se srovnat s ničím lidským a pozemským. Děje se to jako u té matky, která poznává plod svého lůna v osobě syna už z jeho dechu, z jeho hlasu, a těší se radostí. Nebo jako u dvou důvěrných přítelkyň, které si při společném rozhovoru navzájem projevují tytéž pocity, sklony, radosti, trápení; a protože každá z nich nachází v té druhé vryté své věci, pociťují v nich takové potěšení, takovou radost a berou si je k srdci natolik, že se od nich nemohou odtrhnout."

Stejně tak vnitřní Milost, která sídlí v duši, při vnějším pohledu na plod jejího vlastního lůna - tedy při poznání sebe sama v těch věcech, které tvoří její podstatu - s nimi koresponduje a dává duši zakusit takovou radost a sladkost, že ji člověk není schopen vyjádřit.

Druhým znamením je, že mluvení duše, která má Milost, je pokojné a má schopnost vlévat pokoj do druhých; a to do té míry, že tytéž věci, které řekne ten, kdo nemá Milost, nezapůsobí a nepřinesou pokoj, zatímco když je řekne ten, kdo má Milost, působí úžasným způsobem a vracejí pokoj do srdcí.

Navíc, má dcero, Milost zbavuje duši všeho a ze svého lidství činí závoj, jímž má zůstat zahalena, a to takovým způsobem, že když se závoj roztrhne, člověk nalezne ráj v duši, která ji vlastní. A tak není divu, že se v takové duši nachází pravá pokora, poslušnost a podobně, protože z ní nezůstává nic než pouhý závoj, a lze jasně vidět, jak v ní působí celá Milost, která pro ni udržuje všechny ctnosti v pořádku a způsobuje, že zůstává v neustálém postoji vůči Bohu.

5. července 1901

Ježíš je počátkem, prostředkem i cílem všech tužeb.

Když jsem se obával o stav své duše, najednou přišel můj milovaný Ježíš a řekl mi: Já sám jsem počátek, prostředek i cíl všech tvých přání." A řekl: "Má dcero, nedělej si starosti, protože já sám jsem počátek, prostředek i cíl všech tvých přání. Těmito slovy jsem se v Ježíši uklidnila. Kéž je vše k Boží slávě a kéž je požehnáno Jeho svaté jméno.

16. července 1901

Počátek zla v člověku. Vzdálenost mezi Ježíšovou láskou a lidskou láskou. Aby duše mohla vstoupit do nebe, musí být zcela proměněna v Ježíše.

Po několika dnech strádání se dnes ráno uvolil přijít a přenesl mě mimo mě. Když jsem teď stál před požehnaným Ježíšem, viděl jsem mnoho lidí a zlo současné generace. Můj obdivuhodný Ježíš na mě pohlédl se soucitem, obrátil se ke mně a řekl mi: "Má dcero, chceš vědět, kde začalo lidské zlo? Jeho počátek je v tom, že jakmile člověk pozná sám sebe - to znamená, jakmile začne nabývat rozumu -, řekne si: 'Já jsem něco'. A v domnění, že je něčím, se ode Mne vzdaluje, nedůvěřuje Mně, který jsem Vše, a veškerou důvěru a sílu čerpá sám ze sebe. Z toho se stává, že ztrácí i každý dobrý začátek, a ztrátou dobrého začátku, jaký bude konec? Představ si to sama, Má dcero. Navíc tím, že se člověk vzdaluje ode Mne, který v sobě mám každé dobro, v jaké dobro může doufat, když je mořem zla? Beze Mne je vše zkažené, bída a bez stínu pravého dobra. Taková je současná společnost."

Když jsem to uslyšela, pocítila jsem takovou bolest, že ji nedokážu vyjádřit; ale Ježíš mě chtěl povzbudit, přenesl mě někam jinam, a když jsem se ocitla sama se svým milovaným Ježíšem, řekla jsem mu: "Řekni mi, miluješ mě?" "Ne," odpověděl mi. A On: "Ano." A já: "Nespokojím se s pouhým "ano", ale chtěla bych, aby mi bylo lépe vysvětleno, jak moc mě miluješ." A On: "Já tě miluji: "Moje láska k tobě je tak velká, že nejenže nemá začátek, ale ani nebude mít konec. V těchto několika slovech můžeš pochopit, jak velká, silná a stálá je moje láska k tobě." Chvilí jsem o tom všem přemýšlela a viděl jsem propastnou vzdálenost mezi mou láskou a tou Jeho. Celá zmatená jsem si řekla: "Pane, jaký rozdíl je mezi mou a Tvou láskou. Nejenže ta moje má počátek, ale co se týče minulosti, vidím ve své duši nějaké prázdnoty, že jsem Tě nemiloval." "A co se týče minulosti," odpověděl jsem. A Ježíš, celý soucitný se mnou, mi řekl: "Chci ti však dnes říci něco, co pro tebe bude velkou útěchou a co jsi nikdy nepochopila: věz, že každá duše je povinna mě milovat po celý svůj život neustále, bez přestávky; a pokud mě nemiluje stále, zanechává ve své duši tolik prázdných míst, kolik dní, hodin nebo minut mě zanedbala milovat. Nikdo však nebude moci vstoupit do nebe, pokud tyto prázdné prostory nezaplnil; a člověk je bude moci zaplnit pouze tak, že Mě bude milovat dvakrát tolik po zbytek svého života; a pokud k tomu nedospěje, zaplní je pomocí ohně v očištění. Nuže, když jsi Mě zbaven, nedostatek milovaného způsobuje, že láska se zdvojnásobuje, a tím přicházíš k vyplnění prázdných míst, která jsou přítomna ve tvé duši."

Potom jsem Mu řekl: "Můj sladký Dobrotivý, dovol mi jít s Tebou do nebe, a když nechceš navždy, tak aspoň na chvíli. Prosím Tě, učiň mě spokojeným! A On mi řekl: "Cožpak nevíš, že aby duše mohla vstoupit do onoho požehnaného příbytku, musí se ve Mně zcela proměnit, a to tak, že se musí jevit jako jiný Kristus? Jinak jaký dojem bys udělala uprostřed ostatních blažených? Sama by ses styděla být mezi nimi." A já: "Je pravda, že jsem Ti velmi nepodobná, ale chceš-li, můžeš mě učinit podobnou." "A co? A tak, aby mě uspokojil, mě zcela

uzavřel do sebe tak, že jsem už neviděla sebe, ale Ježíše Krista; a tak jsme stoupali k nebi. Když jsme dosáhli určitého bodu, ocitli jsme se před nepopsatelným světlem. Před tímto světlem člověk zakoušel nový život, neobyčejnou radost, kterou nikdy předtím nepocítil. Jak jsem se cítil šťastný! Ba co víc, zdálo se mi, že jsem v plnosti všech štěstí. Teď, když jsme postupovali před tím světlem, jsem cítil takovou starost; nejraději bych Ho chválil, děkoval Mu, ale nevěděl jsem, co říci, a tak jsem odříkal tři "Sláva" a Ježíš odpověděl spolu se mnou. Ale jakmile jsem skončila, jako blesk jsem se ocitla v ubohém vězení svého těla. Ach, Pane, jak to - tak málo trvalo mé štěstí? Zdá se, že hlína tohoto mého těla je příliš tvrdá, protože je třeba tolik, aby se roztříštila, a brání mé duši, aby se pohnula z této bídné země. Doufám však, že nějaký prudký úder způsobí, že bude nejen roztříštěna, ale i rozemleta na prach. Pak, protože bych už neměl domov, abych zde mohl zůstat, se nade mnou slituješ a přijmeš mě navždy v nebeském příbytku.

20. července 1901

Jak sladký je hlas duše pro Ježíše.

Protože jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj rozkošný Ježíšek nepřicházel. Když jsem se pak trápila a téměř ztratila naději, že Ho znovu uvidím, najednou přišel a řekl mi: "Když ho opustila, aby šla hledat potravu, kterou by ho nasýtila, jakmile se vrátila - co dělá ptáček? Když uslyší její hlas, pocítí sladkost a udělá si hostinu; a poté, co ho matka nakrmí, se celé schoulí a schová se pod mateřským křídlem, aby se zahřálo, osvobodilo se od nevlídnosti vzduchu a bezpečně si odpočinulo. Ach, jak je to pro ptáčka milé a příjemné - toto setrvávání pod mateřským křídlem! Tak jsi pro mě ty; jsi křídlo, které mě zahřívá, chrání, brání a umožňuje mi bezpečný odpočinek. Ó, jak je pro Mne drahé a příjemné zůstat pod tímto křídlem!"

Když to řekl, zmizel a já jsem zůstal celý zmatený a plný hanby, protože jsem věděl, že jsem tak špatný; ale poslušnost chtěla můj zmatek ještě zvětšit a chtěla, abych to napsal. Kéž se vždycky naplní nejsvětější vůle Boží.

23. července 1901

Ježíš mluví o své vůli a o dobročinnosti.

Když jsem měl mnoho pochybností o svém stavu, řekl mi můj milovaný Ježíš: "Dcero, neboj se, doporučuji ti, abys vždy zůstala v souladu s mou Vůlí, protože když je v duši Boží Vůle, ani d'ábelská, ani lidská vůle nemá sílu vstoupit do duše, aby se jí vysmívala."

Poté se mi zdálo, že Ho vidím ukřižovaného, a protože Pán se mnou sdílel nejen své bolesti, ale i utrpení jiného člověka, dodal: "To je pravá láska: zničit sebe, abych dal život druhým, vzít na sebe zlo druhých a dát mi svůj majetek."

27. července 1901

Pochybnosti zpovědníka. Ježíšova odpověď.

Protože zpovědník vznesl nějaké pochybnosti, když přišel blahoslavený Ježíš, viděl jsem zpovědníka s ním a říkal mu: "Mé působení se vždy opírá o pravdu, a i když se mnohdy zdá nejasná, pod záhadami, nelze si pomoci, aby člověk neřekl, že je to pravda. A i když stvoření nechápe mé působení s jasností, neničí to pravdu, naopak, člověk díky tomu mnohem lépe chápe, že je to Boží způsob působení. Jelikož je totiž tvor konečný, nemůže obsáhnout a pochopit nekonečno; nanejvýš může pochopit a obsáhnout několik záblesků. Jako například mnohé věci, které jsem řekl v Písmu, a můj způsob působení ve svatých - bylo to snad pochopeno se vší jasností? Ach, kolik věcí zůstává zastřeno a uprostřed záhad! A přesto, kolik myslí erudovaných a učených se unavilo jejich výkladem? A co dosud pochopili? V porovnání s tím, co zbývá poznat, se nedá říci vůbec nic. Ale nepředjímá to snad pravdu? Vůbec ne - naopak, ještě více ji to rozzáří. Proto je třeba mít stále na zřeteli, zda existuje pravá ctnost a zda je ve všem cítit, že pravda je přítomna, i když někdy zastřena; pokud jde o ostatní, je třeba zůstat klidný a ve svatém pokoji." Po těchto slovech zmizel a já se vrátil do svého nitra.

30. července 1901

Pýcha zničila svět. Ctnost pokory.

Když jsem byl ve svém obvyklém stavu, požehnaný Ježíš mě přenesl mimo sebe doprostřed mnoha lidí. Jaká slepota! Téměř všichni byli slepí a někteří krátkozrací. Jen velmi málo se jich jevilo jako slunce uprostřed

hvězd, s nesmírně ostrým zrakem, všichni zaměřeni na božské Slunce; a tento zrak jim byl dopřán, protože byl upevněn ve světle lidského Slova. Veškerý soucit, řekl mi Ježíš: "Má dcero, jak pýcha zničila svět - dosáhla toho, že zničila to malé světlo rozumu, které si všichni nesou s sebou při narození. Věz však, že ctnost, která nejvíce vyvyšuje Boha, je pokora, a ctnost, která nejvíce vyvyšuje stvoření před Bohem a lidmi, je pokora." Po těchto slovech zmizel.

Později se vrátil celý udýchaný a ztrápený a dodal: "Dcero moje, čekají tě tři strašné tresty." A zmizel jako blesk, aniž by mi dal čas říct mu jediné slovo.

3. srpna 1901

Duše, která má Milost, má moc nad peklem, nad lidmi i nad samotným Bohem.

Dnes ráno můj rozkošný Ježíšek nepřicházel. Pak po dlouhém čekání přišla panenská maminka a přinesla ho téměř násilím, ale Ježíšek chtěl utéct. Pak mi to Nejsvětější Panna řekla: "Má dcero, neunavuj se prosbou o Něj - spíše buď naléhavá, protože toto Jeho utíkání je znamením, že chce poslat nějaký trest, a proto uniká z dohledu svých milovaných. Ty však nepřestávej, protože duše, která má Milost, má moc nad peklem, nad lidmi i nad samotným Bohem. Vlastně, protože Milost je součástí samotného Boha, protože ji duše vlastní, nemá snad moc nad tím, co vlastní?" "Ano," odpověděla jsem.

Pak, po velkém odporu, vynuceném královninou maminkou a mým naléháním, přišel, ale s impozantním, vážným zjevem, že by se člověk neodvážil promluvit. Nevěděla jsem, co mám dělat, aby se toho impozantního vzezření zbavil. Myslela jsem si, že vyjdu ven a budu mluvit nesmysly a řeknu Mu: "Můj sladký Dobrotivý, milujme se navzájem; když se nemilujeme my sami, kdo jiný nás může milovat? A jestli se Ty nespokojíš s mou láskou, kdo kdy bude moci uspokojit Tebe? Ó, prosím, dej mi jisté znamení, že jsi spokojen s mou láskou, jinak umdlévám - umírám. Ale kdo může říci všechny ty nesmysly, které jsem říkal? Věřím, že je lepší jít dál. However, it seemed that with this I was able to break that imposing air He had, and He told me: "Teprve až tvá láska překoná řeku lidských nepravostí - pak budu s tvou láskou spokojen. Proto myslí na zvětšení své lásky, neboť s tebou budu spokojenější." "A co je to?" zeptal jsem se. Po těchto slovech zmizel.

5. srpna 1901 Umrtní ***je zrak duše.***

Protože jsem byl ve svém obvyklém stavu, můj požehnaný Ježíš se opozdil s příchodem. Měla jsem pocit, že umírám bolestí z Jeho nedostatku, když najednou přišel a řekl mi: "Má dcero, jako jsou oči zrakem těla, tak je umrtvování zrakem duše. Proto se umrtvování může nazývat 'očima duše'." A zmizel.

6. srpna 1901

Láska blahoslavených je vlastnictvím Boha, zatímco láska duší poutníků je jako majetek, který právě získává.

Dnes ráno, když jsem přijala svaté přijímání, se můj obdivuhodný Ježíš zjevil celý v utrpení a urážkách, které vzbuzují soucit. Přitiskla jsem Ho celého k sobě a řekla Mu: "Mé sladké Dobro, jak jsi milý a žádoucí! Jak Tě mohou lidé nemilovat? Ba co hůř, urážejí Tě! Tím, že Tě člověk miluje, nachází všechno a láska k Tobě obsahuje všechna dobra, zatímco tím, že Tě nemilujeme, nám každé dobro uniká. Kdo Tě však miluje? Ale, prosím tě, můj nejdražší poklade, odlož urážky lidí a vylijme se alespoň na chvíli v lásce k sobě navzájem. Pak Ježíš svolal celý nebeský dvůr, aby byl divákem naší lásky, a řekl: "Láska celého nebe by Mi neudělala zadostiučinění a spokojenost, kdyby tam s ní nebyla spojena ta vaše, tím spíše, že tato láska je mým majetkem, který Mi nikdo nemůže vzít, zatímco láska duší poutníků je jako majetek, který právě získávám. A protože moje Milost je mou součástí a moje Bytost je nejaktivnější, jakmile vstoupí do srdcí, mohou poutnické duše uskutečňovat obchod s láskou, a tento obchod rozšiřuje vlastnosti mé lásky a já pociťuji takovou chuť a potěšení, že kdyby chyběla, zůstal bych rozhořčen. Proto by mě bez tvé lásky ani láska celého nebe neučinila plně spokojeným. A ty - umíš dobře obchodovat s mou láskou, neboť tím, že Mě miluješ ve všem, Mě učiníš šťastným a spokojeným."

Kdo může říci, jak ohromen jsem zůstal, když jsem to slyšel, a kolik věcí jsem pochopil o této lásce? Ale můj jazyk se začíná zadržovat, proto se zde zastavím.

21. srpna 1901

Nebeská maminka učí tajemství pravého štěstí.

Když jsem byl ve svém obvyklém stavu, ocitl jsem se mimo sebe. Poté, co jsem obcházel a hledala Ježíše, našla jsem místo něj Královnu Maminku a utlačovaná a unavená jsem jí řekla: "Má nejsladší Maminko, ztratila jsem cestu k nalezení Ježíše; nevím, kam dál jít, ani co dělat, abych Ho znovu našla".

Když jsem to říkal, plakal jsem a Ona mi řekla: "Má dcero, následuj mě a najdeš cestu a Ježíše. A co víc, chci tě naučit tajemství, jak můžeš být stále s Ježíšem a žít stále spokojeně a šťastně i na této zemi: upevni si ve svém nitru, že na světě je jen Ježíš a ty, a nikdo jiný; a že jen jemu se musíš líbit, uspokojovat ho a milovat a jen od něho musíš očekávat, že budeš na oplátku milována a ve všem spokojená. Jsi-li takto s Ježíšem, nebudeš už ovlivněn, ať už jsi obklopen pohrdáním nebo chválou, příbuznými nebo cizími lidmi, přáteli nebo nepřáteli. Jen Ježíš bude veškerou vaší spokojeností a jen Ježíš vám bude stačit místo všech. Má dcero, dokud v duši zcela nezmizí vše, co existuje zde dole, nelze nalézt pravou a trvalou spokojenost."

Zatímco to říkala, Ježíš jakoby bleskově vstoupil do našeho středu. Vzal jsem Ho a vzal s sebou a ocitl jsem se sám v sobě.

2. září 1901

Jedině skrze kříž získá církev znovu svou plnou sílu. Stav současné společnosti.

Dnes ráno se můj rozkošný Ježíš zjevil spojený se Svatým otcem a zdálo se, že mu říká: "To, co jsem dosud vytrpěl, není nic jiného než všechno, čím jsem prošel od začátku svého utrpení až do odsouzení k smrti. Můj synu, nezbyvá ti nic jiného, než nést kříž na Kalvárii." Všichni se usmívali. Když to říkal, zdálo se, že blahoslavený Ježíš vzal kříž, položil ho na ramena Svatého otce a pomohl mu ho nést sám. Přitom dodal: "Zdá se, že moje Církev umírá, zejména pokud jde o sociální poměry, které úzkostlivě čekají na výkřik smrti. Ale odvahu, můj synu; až dosáhneš vrcholu hory, jakmile bude kříž vyzdvižen, všechno se oťese a Církev odloží svou podobu umírající a znovu získá plnou sílu. Jedině Kříž je k tomu prostředkem. Stejně jako byl jediné Kříž jediným prostředkem k vyplnění prázdnoty, kterou vytvořil hřích, a ke sjednocení propasti nekonečné vzdálenosti, která existovala mezi Bohem a člověkem; stejně tak v těchto časech jediné Kříž způsobí, že čelo mé Církve se zvedne s odvahou a leskem, aby zmátlo a zahnal na útek nepřátele." Po těchto slovech zmizel.

Po chvíli se můj milovaný Ježíš vrátil celý utrápený a pokračoval: "Má dcero, jak moc se rmoutím nad současnou společností! Jsou to mé údy a nemohu je nemilovat. Stává se mi to jako člověku, který měl jednu ruku nebo jednu paži nakaženou a zraněnou. Nenávidí to snad? Hnusí se mu to? Ach, vůbec ne! Naopak, věnuje tomu veškerou svou péči a kdo ví, kolik utratí, aby se viděl uzdravený; a způsobuje mu to bolest a tísnivé pocity na celém těle, dokud se mu nepodaří dosáhnout záměru vidět se uzdravený. Takový je můj stav: Vidím své údy nakažené a zraněné, cítím bolest a zármutek, a proto se cítím více přitahován, abych je miloval. Ó, jak velmi se liší má láska od lásky tvorů! Jsem nucen je milovat, protože jsou mé vlastní, ale oni mě nemilují jako svého vlastního; a pokud mě vůbec milují, milují mě pro své vlastní dobro." Poté zmizel a já jsem se ocitl sám v sobě.

4. září 1901

Vděčnost je klíčem k otevření Božích pokladů. Horlivost Srdce Ježíšova pro slávu Božeho Majestátu a dobro duší. Co může duše udělat pro zaplnění prázdných míst Jeho slávy ze strany tvorů.

Když můj obdivovaný Ježíš stále přicházel, dnes ráno, když jsem Ho uviděla, pocítila jsem takovou touhu zeptat se Ho, zda mi odpustil hříchy, a tak jsem Mu řekla: "Má sladká Lásko, jak toužím slyšet z Tvých rtů, zda jsi mi odpustil mé mnohé hříchy. Ježíš se přiblížil k mému uchu a zdálo se, že svým pohledem zkoumá celé mé nitro; a řekl mi: "Všechno je odpuštěno a já je odpouštím. Nezůstalo v tobě nic kromě několika nedostatků, kterých ses dopustil jen tak mimochodem, aniž by sis to uvědomoval - a ty ti také odpouštím." "Cože?" zeptal jsem se.

Poté se mi zdálo, že se Ježíš postavil za má ramena, dotkl se rukou svých zad a důkladně je zpevnil. Kdo může říci, co jsem při tom doteku cítil? Mohu jen říci, že jsem cítil osvěžující oheň, čistotu spojenou s pevností. Poté, co se dotkl svých zad, jsem Ho prosil, aby totéž učinil i s mým srdcem, a Ježíš, aby mě uspokojil, se ke mně shovívavě postavil. Potom se mi zdálo, jako by byl pozhnaný Ježíš kvůli mně unavený, a řekla jsem Mu: "Můj sladký Živote, jsi kvůli mně unavený, vid'?" A on mi odpověděl: "Ne. A On: "Ano, buď alespoň vděčná za milosti, které ti dávám, protože vděčnost je klíčem k tomu, aby člověk mohl podle libosti otevírat poklady, které Bůh

obsahuje. Věz však, že to, co jsem ti učinil, poslouží k tomu, abych tě uchránil před zkázou, posílil tě a tvou duši i tělo disponoval pro věčnou slávu."

Potom jako by mě přenesl mimo sebe a dal mi vidět množství národů a dobro, které mohou konat, ale nekonají, a tedy slávu, kterou musí Bůh přijmout, ale nepřijímá. Celý ztrápený Ježíš dodal: "Moji milovaní, mé Srdce hoří pro čest mé slávy a dobro duší. Za každé dobro, které vynechají, dostává moje sláva a jejich duše prázdnotu. I když nečiní zlo, tím, že nekonají dobro, které by mohli konat, se podobají prázdným místnostem, které jsou sice krásné, ale neobsahují nic, co by se dalo obdivovat, nic, co by upoutalo pohled, a proto jejich majitel nedostává žádnou slávu. Jestliže pak konají jedno dobro a jiné zanedbávají, podobají se oněm místnostem, které jsou celé prázdny a v nichž je vidět jen několik předmětů bez jakéhokoli řádu. Moji milovaní, pojďte a zúčastněte se těchto bolestí, vroucnosti, kterou mé Srdce pociťuje pro slávu Božského Majestátu a dobro duší, a snažte se zaplnit tato prázdna místa mé slávy. Můžeš to udělat tak, že nedopustíš, aby uplynul jediný okamžik tvého života, aniž by byla spojena s mým Životem; to znamená, že do všech svých činů, ať už se jedná o modlitbu nebo utrpení, odpočinek nebo práci, mlčení nebo rozhovor, smutek nebo radost, a dokonce i do jídla, které přijímáš - zkrátka do všeho, co se ti může přihodit, vložíš úmysl vzdát mi veškerou slávu, kterou by mi v daném činu měli vzdát druzí, a vynahradit dobro, které by měli vykonat, ale neudělají, s úmyslem opakovat tento úmysl za tolik slávy, kolik já nedostanu, a za tolik dobra, kolik oni vynechají. Učiníš-li tak, nějak zaplníš prázdnotu slávy, kterou musím přijmout od tvorů, a Mé Srdce pocítí osvěžení ve svých vroucnostech; a z tohoto osvěžení potečou pramínky milosti pro dobro smrtelníků, které jim vlijí více síly ke konání dobra." Po těchto slovech jsem se ocitla sama v sobě.

5. září 1901

Pravá láska vynahradí všechno.

Když se můj milovaný Ježíš vrátil, pocítila jsem téměř strach, že neodpovídám milostem, které mi Pán dává, protože ve mně zůstala zapamatována slova, která mi předtím řekl - "Bud' alespoň vděčná". Když mě viděl s tímto strachem, řekl mi: "Má dcero, odvahu, neboj se, láska všechno vynahradí. Kromě toho, protože sis stanovila, že budeš opravdu dělat to, co chceš, i kdybys někdy selhala, vynahradím ti to - proto se neboj. Věz však, že pravá láska je vynalézavá a pravá vynalézavost dosáhne všeho; tím spíše, když je v duši láska, která miluje, láska, která se rmoutí nad bolestmi milovaného, jako by byly její vlastní, a láska, která dosáhne toho, že na sebe vezme utrpení, které by měl trpět milovaný - to je nejhrdinšší láska a podobá se mé vlastní lásce, neboť je velmi těžké najít někoho, kdo by položil své vlastní tělo. Pokud tedy v celém tobě není nic jiného než láska, pokud mě neuspokojíš jedním způsobem, uděláš to jiným. Ba co víc, máš-li tyto tři lásky, stane se Mi to jako tomu člověku, kterého všichni urážejí, urážejí ho všelijakými urážkami, ale mezi mnohými je jeden, který ho miluje, soucítí s ním, všechno mu oplácí. Co udělá? Upře svůj zrak na svého milovaného, a když najde jeho odplatu, zapomene na všechny urážky a dává milosti a přízně právě těm, kdo ho urazili."

9. září 1901

Účinnost záměrů.

Dnes ráno můj rozkošný Ježíšek nepřicházel. Pak, když jsem se v duchu zabývala tajemstvím trnové koruny, vzpomněla jsem si, že jindy, když jsem se tímto tajemstvím zabývala, se Pánu zalíbilo sejmut trnovou korunu ze své hlavy a nasadit ji na mou. A tak jsem ve svém nitru řekl: "Ach, Pane, už nejsem hoden snášet tvé trny." A tak jsem si řekl: "Ach, Pane, už nejsem hoden snášet tvé trny. A najednou přišel, jen na chvíli, a řekl mi: "Má dcero, když trpíš mými vlastními trny, ulevuješ mi, a tím, že je sama trpíš, cítím se od těch bolestí zcela osvobozen. Když se pokoříš a považuješ se za nehodnou je trpět, napravuješ hříchy pýchy, kterých se dopouštíš ve světě." A tak jsem se vrátila do svého života. A dodala jsem: "Ach, Pane, za tolik kapek, kolik jsi prolil, za tolik trnů, kolik jsi vytrpěl, za tolik ran Ti hodlám vzdát tolik slávy, kolik by Ti měli vzdát všichni tvorové, kdyby hřích pýchy neexistoval; a tolik milostí Ti hodlám vyprosit pro všechny tvory, aby tento hřích byl zničen.

Když jsem to říkal, viděl jsem, že Ježíš v sobě obsahuje celý svět, jako stroj, který v sobě obsahuje předměty. Všechna stvoření se v Něm pohybovala a Ježíš se pohyboval směrem k nim a zdálo se, že Ježíš přijme slávu mého záměru a že se k Němu stvoření vrátila, aby přijala dobro, které jsem jim vnukl. Zůstala jsem omámená a On, když viděl mou otupělost, řekl: "To všechno se zdá být překvapivé, že? To, co jsi udělal, se zdá

být maličností, a přece tomu tak není. Kolik dobrého by se dalo vykonat opakováním tohoto záměru, ale není?" "Ano," odpověděl jsem. Po těchto slovech zmizel.

10. září 1901

Sjednotit své činy s Ježíšem znamená pokračovat v jeho životě na zemi.

Pokračuji v tom, co mě požehnaný Ježíš naučil 4.th dne tohoto měsíce, i když mě to někdy rozptyluje. Ale když někdy zapomenu, zdá se, že se Ježíš staví na stráž v mém nitru a dělá to sám za mě. Když to vidím, zrudnu a okamžitě se s Ním spojím a přináším obět' toho, co v tu chvíli dělám. Ať už je to třeba jen pohled nebo slovo, stále říkám: "Pane, všechnu slávu, kterou by Ti tvorové měli vzdávat ústy, ale nedělají to, Ti hodlám vzdávat já sám svými ústy, a podněcuji je, aby ústa dobře a svatě užívala, tím, že se vždy spojím se samotnými Ježíšovými ústy." Vždycky se snažím, aby se mi to podařilo. A když jsem to ve všech svých věcech dělal, přišel On a řekl mi: "Toto je pokračování mého života, který byl slávou Otce a dobrem duší. Když v tom vytrváš, budeš tvořit můj život a já tvůj; ty budeš mým dechem a já tvým." A tak se stalo.

Potom se Ježíš položil na mé srdce a já na jeho Srdce a zdálo se, že Ježíš bude čerpat svůj dech ze mě a já budu čerpat svůj skrze Ježíše. Jaké štěstí, jakou radost, jaký nebeský život jsem v této pozici prožívala! Kéž je stále děkován a blahoslaven Pán, který s tímto hříšníkem používá tolik milostí.

14. září 1901

Počátkem a koncem našeho jednání musí být láska k Bohu.

Po různých dnech strádání jsem dnes, když jsem se chystal k meditaci, rozptýlil svou mysl něčím jiným a pomocí světla jsem pochopil, že když duše vychází z těla, vstupuje do Boha; ale protože Bůh je nejčistší láska, teprve když je duše komplexem lásky - pak vstupuje do Boha. Ve skutečnosti Bůh do sebe nepřijímá nikoho, pokud mu není zcela podobná, a když ji shledá podobnou, přijme ji a sdílí s ní všechny své vlastnosti. Budeme tedy v Bohu za nebesy, stejně jako jsme zde uvnitř svých pokojů. Nyní se mi zdálo, že by se to dalo udělat i v průběhu našeho života, abychom ušetřili očistcový oheň námahy a sebe bolesti, a byli tak bezprostředně a bez přerušení uvedeni do našeho nejvyššího Dobra, Boha. Zdálo se mi, že potravou ohně je dřevo, a znamením, abychom si byli jisti, že dřevo je redukováno na oheň, je to, že už nevydává kouř. Nuže, počátkem a koncem všech našich činů musí být oheň lásky k Bohu; dřevo, které musí tento oheň živit, jsou kříže, umrtvování; kouř, který stoupá uprostřed dřeva a ohně, jsou vášně, sklony, které často vykukují. Znamením toho, že se v nás všechno rozhořelo v oheň, je tedy to, že naše vášně zůstávají na svém místě a my už necítíme náklonnost ke všemu, co se netýká Boha. Zdá se, že s tím volně, bez překážek, přejdeme k přebývání v nitru našeho Boha a přijdeme si užít, i zde dole, předem ráje.

15. září 1901

Když se člověk vyhybá kříži, zůstává v temnotě.

Dnes ráno přišel můj rozkošný Ježíš celý slavný, s ranami silnějšími než slunce a s křížem v ruce. Mezitím jsem také spatřila kolo, z něhož se vykláněly čtyři části, zatímco se zdálo, že další část se vyhybá světlu a zůstává ve tmě. V této temnotě zůstávali lidé jakoby opuštění Bohem a docházelo ke krvavým válkám proti církvi i proti nim samotným. Ach, zdálo se, že věci, které v minulosti řekl blahoslavený Ježíš, se blíží rychlým tempem! Když to všechno viděl, pohnut soucitem, přiblížil se náš Pán k temné části, hodil na ni kříž, který držel v ruce, a zvučným hlasem řekl: "Sláva kříži!" A tak se stalo. A zdálo se, že ten kříž přivolá zpět světlo a národy, které se vzbouřily, budou prosit o pomoc a podporu. Ježíš opakoval: "Všechna sláva a triumf bude patřit kříži, jinak prostředky zhorší samotné zlo. Proto kříž, kříž!" Kdo může říci, jak jsem zůstal utrápený a znepokojený tím, co by se mohlo stát?

2. října 1901

Ježíš ji bere do nebe a andělé ho žádají, aby ji ukázal národům. Ona plave v Bohu a snaží se pochopit Boží nitro.

Dnes ráno přišel můj rozkošný Ježíš a přenesl mě mimo mě, mezi lidi. Kdo může vyprávět o zlu - o hrůzách, které bylo možné spatřit? Pak mi celý ztrápený řekl: "Má dcero, jaký zápach vychází ze země! Měla být jedno s nebem, a protože v nebi nedělají nic jiného, než že Mě milují, chválí a děkují Mi, měla ozvěna nebe pohltnout zemi a tvořit jediné; země se však učinila nesnesitelnou. Proto přijď a spoj se s Nebem a ve jménu všech přijď,

abys Mi za ně poskytla zadostiučinění." V jediném okamžiku jsem se ocitla uprostřed andělů a svatých. Nedokážu říci jak, ale cítila jsem, jak do mě vniká to, co andělé a svatí zpívali a říkali; a stejně jako oni jsem vykonala svůj díl ve jménu celé země. Poté, celý spokojený, můj sladký Ježíš řekl, oslovuje všechny: "Hle, andělská nota ze země! Jak se cítím spokojen!" A zatímco to říkal, téměř na oplátku mě vzal do náruče, líbal mě a líbal znovu a znovu a ukazoval mě celému nebeskému dvoru jako předmět svého nejmilejšího uspokojení. Když to viděli andělé, řekli: "Pane, prosíme Tě, ukaž lidem, co jsi v této duši působil s úžasným znamením své všemohoucnosti, pro svou slávu a pro dobro duší. Nenechávej již poklady do ní vlitých skryté, aby to, jak sami uvidí a dotknou se tvé všemohoucnosti v jiném stvoření, bylo důvodem k nápravě pro ty, kdo jsou zlí, a větší pobídkou pro ty, kdo chtějí být dobří."

Když jsem to uslyšela, pocítila jsem, že se mě zmocňuje strach, a úplně jsem se zničila, až jsem se viděla jako malá rybka, a vrhla jsem se do Ježíšova Srdce se slovy: "Pane, nechci nic než Tebe a být v Tobě skryta - o to jsem Tě vždycky prosila a o to Tě prosím, abys to ve mně potvrdil. Po těchto slovech jsem se uzavřel do Ježíšova nitra, jako bych plaval v nejozračnějších mořích Božího nitra. Pak Ježíš všem řekl: "Slyšeli jste to? Ona nechce nic jiného než Mne a být ve Mně skryta; to je její největší spokojenost. A já, když vidím tak čistý úmysl, cítím se k ní více přitahován; a když vidím její nespokojenost, kdybych měl své dílo ukázat národům s podivuhodným znamením, abych ji nezarmoutil, nepřipustím to, o co jsi Mě žádala." Zdálo se, že andělé naléhají, ale já už nikomu nevěnovala pozornost; nedělala jsem nic jiného, než že jsem plavala v Bohu, abych pochopila Boží nitro. Ale ne - připadala jsem si jako malé dítě, které chce sevřít ve své malé ručičce předmět nesmírné velikosti, takový, že když ho uchopí, uniká mu a sotva se ho stihne dotknout. Není tedy schopno říci ani kolik váží, ani jak je ten předmět velký. Nebo jako jiné dítě, které nezná celou hloubku studia a s touhou říká, že se musí všechno naučit v krátké době, ale sotva se zvládne naučit první písmena abecedy. Stejně tak nemůže tvor říci nic jiného než toto: "Dotkl jsem se Ho, je krásné, je veliké, není dobra, které by nemělo. Ale jak je krásné? Kolik velikosti obsahuje? Kolik dober má? To nejsem schopen říci." To znamená, že o Bohu dokáže říci první písmena abecedy, přičemž celou hloubku studia nechává za sebou.

Takže ani v nebi, moji nejdraší bratři, andělé a svatí, jakožto tvorové, nemají schopnost pochopit svého Stvořitele ve všem. Jsou jako mnoho nádob naplněných Bohem, které, chce-li je někdo naplnit více, přetékají ven. Domnívám se, že mluvím mnoho nesmyslů, a proto zde končím.

3. října 1901

Luisa se nabízí zvláštním způsobem. Není větší překážky na cestě ke spojení s Bohem než lidská vůle.

Když jsem přijala svaté přijímání, přemýšlela jsem, jak Ježíši nabídnout něco zvláštního - jak mu dokázat svou lásku a udělat mu větší radost; a tak jsem mu řekla: "Můj nejmilejší Ježíši, nabízím ti své srdce k tvému uspokojení a k tvé věčné chvále; a nabízím ti celou sebe, i ty nejmenší částičky svého těla, jako mnoho zdí, které mají být postaveny před tebe, aby přehradily jakoukoli urážku, která by ti mohla být způsobena, a přijímám je všechny na sebe, kdyby to bylo možné, a pro tvé potěšení až do dne soudu. A protože chci, aby má oběť byla úplná a uspokojila Tě za všechny, hodlám Ti za všechny bolesti, které ponesu tím, že na sebe přijmu urážky, které Ti byly dány, splatit veškerou slávu, kterou Ti měli dát svatí, kteří jsou v nebi, když byli na zemi; tu, kterou Ti měly dát duše v očistci, a tu slávu, kterou Ti dluží všichni lidé, minulí, současní i budoucí. Obětují Ti je za všechny obecně a za každého zvlášť. Když jsem domluvila, celá dojatá touto obětí, řekl mi blahoslavený Ježíš: "Moji milovaní, ani vy sami nemůžete pochopit, jak velkou spokojenost jste mi způsobili tím, že jste se mi takto obětovali. Utišila jsi všechny mé rány a dala jsi Mi zadostiučinění za všechna provinění, minulá, současná i budoucí. A Já to budu brát v úvahu po celou věčnost jako nejvzácnější drahokam, který Mě bude věčně oslavovat, a pokaždé, když na něj budu pohlížet, budu ti dávat novou a větší věčnou slávu. Má dcero, není větší překážky, která by bránila spojení mezi tvory a Mnou a která by odporovala Mé Milosti, než vlastní vůle. Tím, že jsi mi nabídla své srdce k mému uspokojení, jsi se vyprázdnila sama od sebe, a protože ses vyprázdnila sama od sebe, vliji do tebe celého sebe a z tvého srdce ke mně bude vycházet chvála, která ponese stejné tóny jako chvála, kterou mé Srdce neustále vzdává mému Otci, aby ho uspokojilo za slávu, kterou mu lidé nedávají."

Zatímco to říkal, viděla jsem, že z každé mé části vytéká mnoho pramínek, které se rozlévají na blahoslaveného Ježíše, který je pak s rozmachem a ve větším množství rozlévá na celý nebeský dvůr, na očistec a na všechny národy. Ach, dobrota mého Ježíše, že přijal tak skrovnou oběť a odměnil ji takovou milostí! Ó,

zázrak svatých a zbožných úmyslů! Kdybychom jich ve všech svých skutcích, i těch nepatrných, využili, jaký provoz bychom nevyvolali? Kolik věčných vlastností bychom nezískali? O kolik více slávy bychom nedali Pánu?

8. října 1901

Když duše působí ve spojení s Ježíšem, její činy mají stejné účinky jako Jeho působení. Hodnota záměru.

Dnes ráno jsem se velmi namáhala v očekávání mého zbožňovaného Ježíše, ale během čekání na Něj jsem se snažila co nejvíce spojit vše, co jsem dělala ve svém nitru, s nitrem našeho Pána a chtěla jsem Mu vzdát veškerou slávu a zadostiučinění, které Mu Jeho Nejsvětější lidství vzdalo. Zatímco jsem to dělala, přišel blahoslavený Ježíš a řekl mi: "Má dcero, když duše využije mého Lidství jako prostředku k činnosti, ať už je to třeba jen myšlenka, dech nebo jen nějaký čin, jsou jako mnoho drahokamů, které vycházejí z mého Lidství a předkládají se Božství. A protože vycházejí skrze mé Lidství, mají stejné účinky jako mé působení v době, kdy jsem byl na zemi." A já: "Ach, Pane, cítím jakoby pochybnost: jak je možné, že při pouhém záměru v působení - ať už je to i v těch nejmenších věcech, které jsou, posuzovány samy o sobě, bezvýznamné, prázdné - se zdá, že je naplňuje pouhý záměr sjednotit se s Tebou a zalíbit se Tobě samotnému, a Ty je tím nejvyšším způsobem povznášíš, takže se jeví jako nejskvělejší věc?"

"Ach, má dcero, provozování stvoření je prázdné, ať je to sebevětší dílo; naplňuje ho spíše spojení se Mnou a prostý cíl líbit se Mi. A protože Mé působení, ať je to třeba jen dech, přistupuje ke všem dílům tvorů dohromady nekonečným způsobem, proto je činí tak velkým. Ostatně, copak nevíš, že ten, kdo využívá mého Lidství jako prostředku ke svým činům, přichází k tomu, aby se živil z plodů mého vlastního Lidství a živil se z mého vlastního pokrmu? A dále, není to snad dobrý úmysl, který činí člověka svatým, a zlý úmysl, který ho činí zvráceným? Člověk nečiní vždy různé věci, ale stejnými činy se jeden posvěcuje a druhý zvrhává."

Zatímco to říkal, viděla jsem v nitru Našeho Pána rozkvetlý strom plný krásných plodů a viděla jsem, že duše, které se chtěly líbit Bohu samy a skrze Jeho Lidství, byly v Něm, na tomto stromě, a Jeho Lidství sloužilo jako příbytek těchto duší. Ale jak byl jejich počet velmi vzácný.

11. října 1901

Ježíšovo mlčení. Nejpotřebnější potravou je pokoj.

Po různých dnech strádání a mlčení dnes ráno, když přišel, stále mlčel, a i když jsem ho měl téměř stále u sebe, ať jsem se snažil sebevíc, nepodařilo se mi, aby promluvil jediné slovo. Zdálo se, že má v sobě něco, co ho rozhořčuje natolik, že je mlčenlivý; něco, co nechce, abych věděla. Když byl Ježíš se mnou, zdálo se mi, že vidím královnu Maminku, a když viděla Ježíše se mnou, řekla mi: "To jsi ty, kdo Ho drží? Díky Bohu, že je s tebou, neboť má-li si vylít svůj spravedlivý hněv, je-li s tebou, zadržuješ Ho. Má dcero, modli se, aby zadržel bičování, neboť všichni zlí jsou připraveni vyjít ven, ale vidí, že jsou spoutáni nejvyšší mocí, která jim v tom brání; a i kdyby to Boží spravedlnost dovolila, protože by to nemohli udělat, kdy se jim zachce, bude z toho toto dobro: uznají Boží moc nad nimi a řeknou: 'Udělali jsme to, protože nám byla dána moc shůry'. Má dcero, jaká válka se živí v mravním světě - je děsivé to vidět! A přece první potravou, o kterou by měla společnost, rodiny a každá duše usilovat, by měl být mír. Bez ní se všechny ostatní výživy stávají nezdravými - ať už jsou to i samotné ctnosti, láska, pokání; bez míru nepřinášejí ani zdraví, ani pravou svatost. Tuto tak potřebnou a spásnou potravu však dnešní svět zavrhl a chce jen nepokoje a války. Má dcero, modli se, modli se."

14. října 1901

Ježíš se jí zjevuje jako blesk a dává jí pochopit něco o božských vlastnostech.

Blahoslavený Ježíš přichází mimoděk, téměř jako blesk, a v tomto záblesku uvolňuje ze svého nitra tu zvláštní vyznamenání jedné, tu jiné své vlastnosti. Kolik věcí mi v tom záblesku dává pochopit! Ale jakmile se záblesk vzdálí, zůstává moje mysl ve tmě a není schopna se přizpůsobit opakování toho, co v tom záblesku pochopila; tím spíše, že jde o věci, které se dotýkají Božství, a lidský jazyk se namáhá, když se je snaží opakovat, a čím více se snaží, tím více zůstává němý. Ba co víc, v těchto věcech je to vždycky nově narozené děvčátko. Ale poslušnost chce, abych se pokusil říci to málo, co mohu; a tady to je:

Zdálo se mi, že Bůh v sobě obsahuje všechny statky takovým způsobem, že když člověk najde všechny statky, které v sobě obsahuje, nemusí jít nikam jinam, aby viděl rozlehlost Jeho hranic - ne, ale On sám stačí, aby našel všechno, co je Jeho. Nyní v jednom záblesku ukázal zvláštní odlišnost své krásy - ale kdo může říci, jak je

krásný? Mohu jen říci, že všechny andělské a lidské krásy, krásy rozmanitých květin a plodů, nádherné azurové a hvězdné nebe, které nás zdánlivě okouzlují a při pohledu na ně k nám promlouvají o nejvyšší kráse, jsou ve srovnání s Jeho krásou stíny nebo dech, který Bůh vyslal ze Své krásy, kterou v sobě obsahuje. To znamená, že jsou to malé kapky rosy ve srovnání s nesmírnými vodami moře. Jdu dál, protože se mi mysl začíná ztrácet. V dalším záblesku ukázal zvláštní rozlišení atributu lásky - ale jak mohu já, ubožák, otevřít ústa o tomto atributu, Trice Svatý, který je pramenem, z něhož pocházejí všechny ostatní atributy? Řeknu jen to, co jsem pochopil s ohledem na lidskou přirozenost.

Pochopila jsem tedy, že když nás Bůh stvořil, tato vlastnost lásky se do nás vlévá a zcela nás naplňuje sama od sebe, a to takovým způsobem, že kdyby duše odpovídala a byla naplněna dechem Boží lásky, její přirozenost by se měla proměnit v lásku k Bohu. Jakmile se však duše stále rozptyluje v lásce k tvorům, k rozkoším, k zájmům nebo k čemukoli jinému, tento božský dech z duše stále odchází; a pokud duše dospěje k tomu, že se rozptyluje ve všem, stává se prázdnou od božské lásky. Protože však duše nemůže vstoupit do nebe, není-li komplexem nejčistší lásky, plně božské, je-li duše spasena, tento dech, který obdržela při stvoření, znovu získá díky ohni v očistných plamenech, a teprve když dospěje k tomu, že jím přetéká, pak vyjde ven. Kdo tedy ví, jak nesmírně dlouhou zastávku musí na onom vykupitelském místě vykonat! Nuže, má-li být stvoření takové, jaký musí být Bůh? Domnívám se, že mluvím mnoho nesmyslů, ale nedivím se tomu, protože vůbec nejsem nějaký učený - jsem vřdycky nevědomec, a jestli je v těchto spisech něco pravdivého, tak to není moje, ale Boží, zatímco já zůstávám vřdycky tím malým nevědomcem, kterým jsem.

21. října 1901

Vzprímený záměr. Všechno, co se nedělá pro Boha, se rozptýlí jako prach v silném větru.

Dnes ráno, když jsem přišel, požehnaný Ježíš jako by udělal rukama kruh, aby mě do něj téměř uzavřel, a zatímco mě svíral, řekl mi: "Má dcero, když duše dělá vše pro Mne, vše zůstává uzavřeno v tomto kruhu - nic se nedostane ven, ať už je to jen vzdech, tlukot srdce nebo jakýkoli pohyb. Vše vstupuje do Mne a ve Mně je vše sečteno. A Já je jako odměnu vlévám zpět do duše, ale vše zdvojené s milostí, a to tak, že když je duše znovu vlévá do Mne a Já do ní, získává překvapivý kapitál milosti. To vše je můj způsob potěšení - to znamená, že dávám stvoření to, co mi dala, jako by to bylo její vlastní, a vždy přidávám ze svého. Ten, kdo mi svým nevděkem brání dát to, co chci, brání mému nevinnému potěšení. Pokud pak někdo nepůsobí pro Mne, vše se vymyká z mého okruhu, rozptyluje se jako prach mocným větrem.

25. října 1901

Díky nedostatku člověk pozná, odkud věci pocházejí, a ztratí vzácnost předmětu.

Prožíval jsem různé dny strachu a pochybností o svém stavu, domníval jsem se, že je to všechno jen výplod mé fantazie, a někdy jsem se na to tak upnul, že jsem dospěl až k tomu, že jsem nařikal a litoval s Naším Pánem a říkal: "Jaká bolest, jaká potupa - být obětí své fantazie! Věřila jsem, že Tě vidím, ale místo toho to všechno byly jen halucinace mé fantazie. Věřila jsem, že plním Tvou vůli, když zůstávám tak dlouho na tomto lůžku, ale kdo ví, zda i to nebylo plodem mé fantazie. Pane, pouhá myšlenka na to mi působí bolest - děsí mě. Tvá Vůle mi dříve všechno osladila, ale tohle mě rozhořčuje až do morku kostí. Ó, prosím, dej mi sílu, abych se z tohoto imaginárního stavu dostal. A tak jsem se v tom utvrzovala, že jsem se nedokázala rozptýlit; až jsem dospěla k tomu, že jsem si myslela, že mi tato představa připraví místo v pekle, ačkoli jsem se z toho snažila vymanit slovy: "Dobře tedy, využijí své představy, abych Ho mohla milovat v pekle.

Zatímco jsem byl v této fixaci, požehnaný Ježíš chtěl zesílit bolest mého postavení tím, že se pohyboval v mém nitru a říkal: "Nevěnuj tomu pozornost, jinak tě opustím a ukážu ti, zda přicházím Já, nebo zda je to tvá fantazie, která halucinuje." Přesto jsem se pak neznepokojoval a říkal jsem si: "Ach ano, On nebude mít odvahu to udělat - On je tak dobrý. A přece to skutečně udělal.

O tom, co jsem prožíval několik dní bez Ježíše, není třeba mluvit - byl bych příliš dlouhý; při pouhém vzpomínání mi tuhne krev v žilách, proto jdu dál. Teď, když jsem to všechno řekl zpovědníkovi, zdálo se, že se stal mým prostředníkem. Když jsme se spolu začali modlit, aby ráčil přijít, cítila jsem, že ztrácím vědomí, a On se dal vidět z velké dálky, téměř se na mě mračil, protože nechtěl přijít. Nechtěla jsem se odvážit, ale zpovědník naléhal a spojil úmysl, aby se mnou sdílel ukřižování. A tak se ke spokojenosti zpovědníka přiblížil a sdílel se mnou bolesti kříže. Pak, jako by se se mnou smířil, mi řekl: "Bylo nutné, abych tě o sebe připravil, jinak by ses

29. prosince 1901

Pro toho, kdo žije v Ježíšově stínu, jsou soužení nezbytná.

Když jsem byla celá utlačovaná, uviděla jsem na chvíli svého rozkošného Ježíše, který se na mě podíval a řekl mi: "Má dcero, pro tu, která žije v mém stínu, je nutné, aby vanuly větry soužení, aby do ní nemohl proniknout nakažlivý vzduch kolem ní, dokonce ani v mém stínu. Proto neustálým rozrušováním tohoto nezdravého vzduchu jej neustálé větry udržují vždy daleko a způsobují, že proudí nejčistší a nejzdravější vzduch." Po těchto slovech zmizel a já jsem v souvislosti s tím pochopil mnoho věcí, ale není třeba se o tom rozepisovat, protože věřím, že je snadné pochopit jejich smysl.

6. ledna 1902

Předzvěstné účinky sjednocení našeho života s Ježíšovým životem. Několik slov o smrti.

Když jsem byl ve svém obvyklém stavu, po dlouhém čekání přišel na chvíli můj nejmilejší Ježíš, postavil se ke mně a řekl mi: "Má dcero, ten, kdo se snaží ve všem přizpůsobit mému životu, nedělá nic jiného, než že ke všemu, co jsem ve svém životě udělal, přidává ještě jednu výraznou vůni, která provoní nebe a celou Církev, a dokonce i sami zlí cítí, jak tato nebeská vůně proudí. To je tak pravdivé, že všichni svatí nejsou ničím jiným než mnoha vůněmi a jsou tím, co nejvíce rozveseluje Církev a nebe, protože jsou mezi sebou výrazní. Nejen to, ale když se někdo snaží pokračovat v mém životě tím, že dělá to, co jsem dělal já, kdekoli může - a kde nemůže, alespoň s touhou a úmyslem -, držím to v rukou, jako bych v té duši pokračoval v celém svém životě, ne jako v něčem minulém, ale jako bych nyní žil. Je to poklad v mých rukou, protože jako zdvojnásobuji poklad všeho, co jsem provozoval, nakládám s ním pro dobro celého lidstva. Nechtěl bys tedy být jedním z nich?" "Ano," odpověděl jsem.

Viděl jsem se celý zmatený a nevěděl jsem, co odpovědět, a Ježíš mi zmizel. Ale o něco později se vrátil a já jsem také viděla mnoho lidí, kteří se velmi báli smrti. Když jsem to viděla, řekla jsem si: "Můj milovaný Ježíši, to musí být nějaká moje vada, že se nebojím smrti. Vidím, že jiní se jí tolik bojí, kdežto mně, který naopak myslím jen na to, že smrt mě navždy spojí s Tebou a ukončí mučednictví mého těžkého odloučení, myšlenka na smrt nejenže nepřináší strach, ale přináší úlevu; dává mi klid a já hoduji, nehledě na všechny ostatní důsledky, které s sebou smrt přináší." A tak jsem si uvědomil, že smrt je pro mne strašně důležitá. A Ježíš: "Dcero, ve skutečnosti je ten přehnaný strach ze smrti bláznovstvím, když má člověk všechny mé zásluhy, ctnosti a skutky jako pas, aby mohl vstoupit do nebe, protože jsem je všem daroval. Ti, kdo přidali ze svého, pak mají z tohoto mého daru ještě větší užitek; a se vši touto látkou, jaký strach může mít člověk ze smrti? Naopak, s tímto nejbezpečnějším pasem může duše vstoupit, kamkoli chce, a z ohledu na její pas ji každý respektuje a nechá ji projít. Pokud jde o tebe, pak to, že se vůbec nebojíš smrti, pochází z toho, že jsi se Mnou jednala a zakusila, jak sladké a drahé je spojení s nejvyšším Dobrem. Věz však, že nejpříjemnější pocta, kterou Mi můžeš vzdát, je touha zemřít, abys byla se Mnou spojena. To je nejkrásnější dispozice, aby se duše očistila a bez přestávky prošla přímo cestou do nebe." Po těchto slovech zmizel.

11. ledna 1902

Aby byla láska dokonalá, musí být trojnásobná. Zákon o rozvodu.

Dnes ráno jsem po svatém přijímání na chvíli spatřila svého milovaného Ježíše, a jakmile jsem ho spatřila, řekla jsem mu: "Můj sladký Dobrotivý, řekni mi, zda mě stále miluješ? A On: "Ano, ale jsem milující a žárlivý, žárlivý a milující. Ba co víc, říkám ti, že aby byla láska dokonalá, musí být trojí, a ve Mně jsou tyto trojí podmínky lásky: za prvé, miluji tě jako Stvořitel, jako Vykupitel a jako Milující. Za druhé, miluji tě ve své všemohoucnosti, kterou jsem použil při tvém stvoření a při stvoření všeho z lásky k tobě tak, že vzduch, voda, oheň a všechno ostatní ti říká, že tě milují a že jsem je stvořil z lásky k tobě; miluji tě jako svůj obraz a miluji tě z úcty k tobě jednotlivě. Za třetí, miluji tě *ab aeterno* [od věčnosti], miluji tě v čase a miluji tě po celou věčnost. A to není nic jiného než dech, který vyšel z mé lásky; představ si sám, jaká musí být láska, kterou v sobě skrývám. Nyní jsi povinna mi tuto trojí lásku vrátit, milovat mě jako svého Boha, v němž musíš upnout celou svou duši, a nedovolit, aby z tebe vyšlo něco, co není láska ke mně; milovat mě z ohledu na sebe a na dobro, které k tobě přichází; a milovat mě pro všechno a ve všem."

Poté mě přenesl mimo sebe a já se ocitl uprostřed mnoha lidí, kteří říkali: "Jestli se tento zákon potvrdí, chudák ženská, všechno pro ni dopadne špatně." Všichni netrpělivě čekali, až uslyší pro a proti, a na jiném odděleném místě bylo vidět mnoho lidí, kteří mezi sebou diskutovali. Jeden z nich se ujal slova a všechny přiměl k mlčení; pak po dlouhém přemlouvání vyšel ze dveří a řekl: "Ano, vskutku, ve prospěch ženy." Když to uslyšeli všichni, kdo byli venku, udělali hostinu a ti, kdo byli uvnitř, zůstali celí zmatení, a to natolik, že neměli odvahu ani vyjít ven. Domnívám se, že se jedná o zákon o rozvodu, o němž mluví, a pochopil jsem, že jej nepotvrdili.

12. ledna 1902

Slepotu lidí. Ježíš mluví o rozvodu. Rozpory jsou vzácné perly.

Zdá se, že můj rozkošný Ježíšek stále trochu přichází. Dnes ráno mě tedy přenesl mimo sebe, ukázal mi velké zlo společnosti a svou velkou hořkost a hojně do mě vлил část toho, co ho rozhořčilo. Pak mi řekl: "Má dcero, podívej se nyní, kam až dospěla zaslepenost lidí - k tomu, že chtějí vydávat zákony, které jsou bezprávné a jdou proti nim samým a jejich vlastnímu společenskému blahu. Má dcero, proto tě znovu povolávám k utrpení - abys, když se spolu se Mnou obětuješ božské spravedlnosti, těm, kteří musí bojovat proti tomuto zákonu o rozvodu, poskytl světlo a účinnou milost, aby mohli zvítězit. Má dcero, toleruji, že se vedou války a revoluce a že krev nových mučedníků zaplavuje svět - to je pro Mne a pro Mou Církev čest, ale tento brutální zákon je urážkou Mé Círky a pro Mne je odporný a nesnesitelný."

Zatímco to říkal, viděl jsem muže, který bojoval proti tomuto zákonu - unavený a vyčerpaný ve svých silách, v okamžiku, kdy chtěl od tohoto podniku odstoupit. Tak jsme ho spolu s Pánem povzbudili a on odpověděl: "Vidím, že bojuji téměř sám a nejsem schopen dosáhnout záměru." Řekl jsem mu: "Odvahu, neboť rozpory jsou jako mnohé perly, které Pán použije k tomu, aby tě v nebi ozdobil." A tak jsem mu řekl: "Odvahu! A on si dodal odvahy a pokračoval v podniku. Poté jsem viděl někoho jiného, jak je celý unavený a ustaraný, neví, jak se má rozhodnout, a někdo mu říká: "Co se stalo? "Víš, co bys měl udělat? Odejdi - odejdi z Říma." A on: "Ne, to nemohu, to je slovo dané mému otci; položím svůj život, ale pokud jde o to, abych odešel - nikdy". Potom jsme se vzdálili; Ježíš zmizel a já se ocitl sám v sobě.

14. ledna 1902

Člověk není hoden Ježíše, pokud se ze všeho nevyprázdnil. V čem spočívá pravé povýšení.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přišel můj rozkošný Ježíš a řekl mi: "Má dcero, jen ten, kdo se všeho zbavil a zcela se naplnil Mnou, může být skutečně hoden Mne tak, že ze sebe učiní předmět pouze Boží lásky, a to do té míry, že Můj život musí tvořit Moje láska a on musí milovat Mne, ne svou láskou, ale Mou vlastní láskou." Pak dodal: "Co znamenají tato slova: *On svrhl mocné z jejich trůnů a povýšil ponížené?* Že duše, která se zcela zničí, se celá naplní Bohem, a když miluje Boha samotným Bohem, Bůh povýší duši k věčné lásce. To je pravé a největší povýšení a zároveň pravá pokora." Pak pokračoval: "Pravým znamením, podle něhož poznáme, zda člověk tuto lásku má, je to, že duši nezajímá nic jiného než milovat Boha, dávat ho poznat a přimět všechny, aby ho milovali." Když se pak vzdálil do mého nitra, slyšela jsem, jak se modlí a říká: "Vždycky svatá a nedělitelná Trojice, hluboce se Ti klaním, intenzivně Tě miluji, neustále Ti děkuji, za všechny a v srdcích všech." A takto jsem pokračovala dál, slyšela jsem Ho, jak se ve mně téměř nepřetržitě modlí, a já s Ním.

25. ledna 1902

Horečka lásky nutí duši vzlétnout k nebi. Sladká Ježíšova výčitka.

Dnes ráno, když jsem prošla mnoha těžkostmi, přišel můj milovaný Ježíš, a jakmile jsem Ho uviděla, řekla jsem Mu: "Můj milovaný Dobrý, už nemohu nic snést, vezmi mě s sebou do nebe jednou provždy, nebo zůstaň se mnou navždy na této zemi. A On: "Dovol mi trochu pozorovat, kam až dosáhla horečka tvé lásky. Ve skutečnosti, stejně jako má přirozená horečka, dosáhne-li vysokého stupně, tu vlastnost, že pohltí tělo a způsobí jeho smrt, tak i horečka lásky, dosáhne-li mimořádně vysokého stupně, má tu vlastnost, že roztaví tělo a přiměje duši, aby se vznesla až do nebe." A zatímco to říkal, vzal mé srdce do dlaní, jako by ho chtěl navštívit, a pokračoval: "Má dcero, intenzita horečky lásky ještě nedosáhla takového stupně, je třeba ještě trochu víc." Pak udělal skutek, jako by do mě chtěl vlévat [své hořkosti], ale já jsem Mu nic neřekla; a On, téměř vyčítavě, dodal sladce: "Cožpak nevíš, co je tvou povinností - že první, co bys měla udělat, když Mě uvidíš, je zjistit, zda ve Mně není něco, co Mě trápí a rozhořčuje, a prosit Mě, abych to na tebe vylil? To je pravá láska - snášet bolesti

milovaného, abychom mohli milovaného vidět plně spokojeného." S pocitem zahanbení jsem řekl: "Pane, vylij. A On nalil a zmizel.

26. ledna 1902

Královna Maminka je obohacena o tři výsady Nejsvětější Trojice.

Dnes ráno, když jsem byl ve svém obvyklém stavu, jsem před sebou uviděl nekonečné světlo a pochopil jsem, že v tomto světle přebývá Nejsvětější Trojice. Před tímto světlem jsem také viděla Královnu Maminku; byla celá pohlcena Nejsvětější Trojicí a všechny tři božské Osoby do sebe vstřebávala tak, že byla obohacena třemi výsadami Nejsvětější Trojice - což jsou Moc, Moudrost a Láska. A stejně jako Bůh miluje lidstvo jako svou část a jako částčku, která z Něho vyšla, a vroucně touží po tom, aby se tato jeho část do Něho vrátila, tak i Královna Mára tím, že se na tom podílí, miluje lidstvo vášnivou láskou.

Když jsem to pochopil, uviděl jsem zpovědníka a prosil jsem Nejsvětější Pannu, aby se za něj přimluvila u Nejsvětější Trojice. Ona se sklonila, odnesla mou modlitbu k Božímu trůnu a já jsem viděla, že z Božího trůnu vychází proud světla, který zpovědníka zcela zahalil, a já jsem se ocitla sama v sobě.

3. února 1902

Luisa obětuje svůj život, aby nebyl potvrzen zákon o rozvodu.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, ocitla jsem se mimo sebe se svým rozkošným Ježíškem v náručí. Nejdříve ze sebe vylil trochu toho, co ho rozhořčilo, a pak udělal skutek, že chce odejít; a já, svírajíc ho v náručí, jsem mu řekla: "Můj krásný maličký, žijte mého života, co to děláš? Chceš odejít? A co mám dělat já? Copak nevidíš, že když jsem bez Tebe, je to pro mě neustálé umírání? Ostatně Tvé Srdce, které je dobrota sama, k tomu nebude mít odvalu, a já Tě nikdy nenechám odejít. A pevně jsem Ho sevřela, jako by se mé paže staly řetězy. Nemoha se osvobodit, zůstal se mnou mlčky a já, vidouc, jak zlo společnosti zuří ještě víc, jsem Mu řekla: "Mé sladké Dobro, řekni mi, jak to bude s tím rozvodem, o kterém se mluví? Přijdou s tím zlým zákonem, nebo nepřijdou?" "Ano," odpověděl jsem. A On mi řekl: "Má dcero, v nitru člověka je gangrenózní nádor, plný hniloby, jako by dosáhl bodu hnisání; a protože už ho v sobě nedokáže udržet, chce tento nádor vyříznout - ale ne proto, aby se vyléčil; spíše proto, aby část této hniloby vypustili ven, aby zamořili a nakazili celou společnost. Božské Slunce, které téměř plave uprostřed společnosti, však neustále volá a říká: "Ach, človče, copak si nepamatuješ, z jakého pramene čistoty jsi vzešel? S jakou aurou světla jsem tě povolal zpět na tvou cestu? Jak je to možné? Nejenže ses znečistil, ale chceš dospět až k tomu, že jednáš proti své přirozenosti, téměř chceš dát jinou podobu přirozenosti, kterou jsem ti dal, a cestě, kterou jsem ustanovil Já?" "Ne," odpověděl jsem.

Pak řekl ještě mnoho dalších věcí, které nejsem schopen říci, a mluvil s takovou hořkostí, že jsem nemohl vydržet, když jsem ho tak viděl, a řekl jsem: "Pane, nech nás odejít, copak nevidíš, jak Tě lidé rozhořčují a téměř Ti nedopřávají klidu?" Tak jsme se stáhli dovnitř mého lůžka a chtěla jsem povzbudit svého dobrého Ježíše, a tak jsem Mu řekla: "Protože bys byl tak roztrpčen, kdyby to lidé dělali, nabízím Ti svůj život, abych vytrpěla jakoukoli bolest, abych dosáhla toho, že k tomu nedojdou. A aby moje oběť nebyla nijak odmítnuta, spojuji ji s Tvou obětí, abych s jistotou dosáhl skutku milosti." A tak jsem se rozhodl, že budu obětovat svůj život. Zatímco jsem to říkal, zdálo se, že Pán používá mou oběť, aby ji předložil Boží spravedlnosti. Zmizel a já se ocitl sám v sobě. Zdá se, že lidé chtějí za každou cenu potvrdit alespoň několik článků tohoto zákona, protože nejsou schopni jej potvrdit zcela, jak chtějí a jak se jim líbí.

8. února 1902

Význam Ježíšova utrpení.

Dnes ráno se se mnou můj rozkošný Ježíš při příchodu podělil o část svého utrpení. Když jsem trpěla, Pán mi řekl, aby mě povzbudil: "Má dcero, první význam umučení obsahuje slávu, chválu, čest, díkůvzdání, zadostiučinění za Božství. Druhým je spása duší a všechny milosti, které jsou potřebné k dosažení tohoto cíle. Pokud se tedy někdo účastní bolesti mého umučení, její život v sobě obsahuje právě tyto významy. Nejen to, ale bere na sebe stejnou podobu jako mé Lidství; a protože mé Lidství je spojeno s Božstvím, duše, která se účastní mých bolestí, je také ve styku s Božstvím a může získat vše, co chce. Ba co víc, její bolesti jsou jako klíče k otevření božských pokladů. A to po dobu, po kterou žije zde dole; a pak je jí také vyhrazena zvláštní sláva nad nebesy, která je jí dána mým Lidstvím a Božstvím tak, že se podobá samotnému mému světlu a slávě; a také

zvláštější sláva pro celý nebeský dvůr, která mu bude dána skrze tuto duši prostřednictvím toho, co jsem jí sdělil. Čím více se mi totiž duše v bolestech připodobnila, tím více světla a slávy bude vycházet z nitra Božství; a zde je způsob, jak se na této slávě podílí celý nebeský dvůr." Kéž je Pán vždy požehnán a kéž je vše k Jeho slávě a cti.

9. února 1902

Ježíš se dává duši k dispozici. Luisa prosí o zázrak, aby nedovolila potvrdit rozvod.

Dnes ráno, když jsem přišla, se se mnou můj nejsladší Ježíš podělil o své bolesti v takové míře, že jsem měla pocit, jako bych měla zemřít. Zatímco jsem se cítila v tomto stavu, požehnaný Ježíš, dojatý a dojatý tím, že mě viděl trpět, se položil do mého nitra, složil ruce a řekl mi: "Má dcero, tak jako jsi mi byla k dispozici v utrpení, tak se ti dávám k dispozici, abych ti to oplatil. Řekni mi, co chceš, abych udělal? Jsem připraven udělat, co chceš. A já, pamětliv toho, jak by byl zarmoucen, kdyby lidé potvrdili zákon o rozvodu, jakož i zla, které by se na společnost sneslo, jsem Mu řekla: "Mé sladké Dobro, když už ses mi ráčil dát k dispozici, chci, abys svou všemohoucností provedl zázrak - aby vůle tvorů byla spoutána, aby nemohli tento zákon potvrdit. Zdálo se, že Pán můj návrh přijal, a řekl mi: "Téměř všechny oběti, které byly na zemi a které jsou nyní v nebi, mají na svých korunách několik nejvzácnějších hvězd, které jim umožňují, aby byly dobře rozlišeny pro místo, které zaujímají. Tyto hvězdy nejsou ničím jiným než nějakou velkou slávou, kterou zajistili Bohu, a také velkým dobrem pro lidstvo, které skrze ně získalo. Chceš, abych působil zázrak, aby se tento rozvod nepotvrdil, jinak se to nemusí stát. Dobře tedy, z lásky k tobě provedu tento zázrak, a to bude ta nejpłodnější hvězda, která bude zářit na tvé koruně - to znamená, že jsem zabránil Mé Spravedlnosti, aby skrze tvé utrpení a po tolika zlých činech, kterých se dopustili, také v těchto smutných časech nedovolila toto zlo, které sami chtěli. Tak se může dostat větší slávy Bohu a většího dobra lidem."

17. února 1902

Ježíš vysvětluje, co je to smrt.

Dnes ráno jsem po dlouhém čekání konečně našla svého nejsladšího Ježíše a s nářkem jsem Mu řekla: "Můj milovaný Dobrotivý, jak jsi mě mohl nechat tak dlouho čekat? Cožpak nevíš, že bez Tebe nemohu žít a moje duše prožívá neustálé umírání? A On: "Můj milovaný, pokaždé, když Mě hledáš, disponuješ se k umírání, protože, popravdě řečeno, co je smrt, když ne stabilní a trvalé spojení se Mnou? Takový byl můj život - nepřetržitě umírání z lásky k tobě, a tato nepřetržitá smrt byla přípravou na velkou oběť smrti na kříži za tebe. Vězte, že ten, kdo žije v mém Lidství a živí se z děl mého Lidství, tvoří ze sebe velký strom plný hojných květů a plodů, které tvoří potravu Boha a duše. Pro toho, kdo žije mimo mé Lidství, jsou pak jeho skutky Bohu odporné a pro něj samotného neplodné."

Potom do mě Pán hojně vлил - smíšené hořkosti i sladkosti; pak jsme se trochu prošli mezi lidmi, ale já jsem nemohla odtrhnout pohled od tváře svého milovaného Ježíše. Když to viděl, řekl mi: "Má dcero, ten, kdo se nechá zlákat díly svého Stvořitele, nechává díla tvorů v klidu." Zmizel a já se ocitla sama v sobě.

19. února 1902

Duše je jako plátno, které přijímá portrét Božího obrazu.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj obdivuhodný Ježíš se zjevil v mém nitru, spící a šířící ze sebe mnoho paprsků zlatého světla. Byla jsem spokojená, že Ho vidím, ale také nespokojená, že nemohu slyšet sladkost a jemnost Jeho stvořitelského hlasu. Pak se po dlouhém čekání vrátil, aby se nechal spatřit, a když viděl mou nespokojenost, řekl mi: "Má dcero, v mé veřejné službě je nutné použít můj hlas, aby mi bylo rozumět, ale v mé soukromé službě stačí ke všemu jen má přítomnost. Vidět Mě a pochopit harmonii mých ctností, aby je člověk mohl v sobě napodobit, je vlastně totéž. Pozornost duše tedy musí být zaměřena na to, aby mě viděla a ve všem se přizpůsobila vnitřnímu působení Slova, protože když přitahuji duši k sobě, lze říci, že alespoň po dobu, kdy ji udržuji ve své přítomnosti, žije božským životem. Mé světlo je jako štětec, kterým se maluje; mé ctnosti poskytují různé barvy a duše je jako plátno, které v sobě přijímá portrét Božského obrazu. Děje se to jako s těmi vysokými mosty: čím jsou vyšší, tím hlouběji pod ně padá liják. Stejně tak se duše před mou přítomností staví na místo, které jí přísluší - to znamená na dno, do své nicoty, natolik, že se cítí být zničena; a Božství na ni vylévá milost v proudech a dosahuje toho, že ji ponoří do sebe. Proto musí být se vším spokojená - spokojená, když

mluvím, spokojená, když nemluví." Zatímco to říkal, cítila jsem se, jako bych byla ponořena do Boha, a pak jsem se ocitla sama v sobě.

21. února 1902

Ježíšova řeč byla natolik jednoduchá, že ji rozuměli jak vzdělanci, tak i ti největší ignoranti. Kazatelé dnešní doby do ní míchají tolik klíčků a hádanek, že národy zůstávají nahlodané a znuděné.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj obdivuhodný Ježíš se v mém nitru zjevil téměř při odpočinku. Ale zatímco se zdálo, že odpočívá, zdálo se, jako by se Mu dostalo urážky, kterou nemohl unést, a jako by se probudil, řekl mi: "Má dcero, měj trpělivost - nech mě, abych do tebe vlil tuto hořkost, protože mi nedává klid." A zatímco to říkal, vytil do mě to, co Ho rozhořčilo, a přijal Svou sladkou podobu, abych si mohla odpočinout. Pak nadále zůstával v mém nitru a šířil mnoho paprsků světla tak, že tvořil světelnou síť, která do sebe zachycovala všechny lidi. Někteří však tohoto světla přijímali více, jiní méně. Zatímco jsem to viděla, Náš Pán mi řekl: "Moji milovaní, když mlčím, je to znamení, že chci mít klid - to znamená váš klid ve Mně a Můj ve vás. Když mluvím, je to znamení, že chci činný život - to znamená tvou pomoc v díle spásy duší, protože protože jsou mými obrazy, cokoli se pro ně dělá, považují za to, jako by se dělalo pro Mne." A tak se stalo. Když to říkal, uviděla jsem několik kněží a Ježíš, jako by jim to vyčítal, dodal: "Moje řeč byla tak prostá, že ji mohli pochopit jak učenci, tak i ti nejnevědomější, jak se jasně ukazuje ve svatém evangeliu. Ale kazatelé těchto časů do něj míchají tolik klíčků a hádanek, že národy zůstávají vyhladovělé a znuděné. To ukazuje, že ji nečerpají z pramene mého pramene."

24. února 1902

Královna matka: Hvězda moře na zemi, hvězda světla na nebi. Více o rozvodovém právu.

Když jsem byl ve svém obvyklém stavu, přišla královna matka a řekla mi: "Má dcero, mé bolesti, jak říkají proroci, byly mořem bolestí a v nebi se proměnily v moře slávy a každá z mých bolestí přinesla ovoce v podobě tolika pokladů milosti. A tak jako mě na zemi nazývají 'Hvězdou moře', protože je s jistotou vedu do přístavu, v nebi mě pro všechny blažené nazývají 'Hvězdou světla', protože jsou potěšeni tímto světlem, které mé bolesti vydaly." Mezitím přišel můj obdivovaný Ježíš a řekl mi: "Moji milovaní, není mi nic dražšího a milejšího než upřímné srdce, které Mě miluje a když vidí, jak trpím, prosí Mě, abych mu dovolil trpět tím, čím trpím Já. To Mne natolik zavazuje a má nad mým Srdcem takovou moc, že mu jako odměnu dávám všechno ze sebe a propůjčuji mu největší milosti a vše, co si přeje; a kdybych to neudělal, protože jsem se mu daroval, cítím, že kolik věcí mu nedám, tolik krádeží na něm páchám - to znamená, že s ním uzavírám tolik dluhů." A tak jsem se rozhodl, že mu dám všechno, co si přeje.

Potom mě přenesl mimo sebe a Ježíš dodal: "Má dcero, jsou jistá provinění, která daleko převyšují samotná provinění, která jsem vytrpěl při svém umučení. Dnes jsem jich přijal několik, a to do té míry, že kdybych část z nich nevytil, Moje Spravedlnost by Mě donutila seslat na zem kruté biče; proto Mě nech, abych je do tebe vlil." Poté, co je vytil, nevím jak, když jsem ho slyšel mluvit o urážkách, řekl jsem mu: "Pane, a co ten zákon o rozvodu, o kterém mluví - je jisté, že ho nepotvrdí?" "Ano," odpověděl jsem. A On: A on odpověděl: "Vždyť už je to jisté. Pokud jde o to, zda za pět, deset nebo dvacet let pozastavím tvůj stav oběti nebo tě povolám do nebe, možná to budou moci udělat; ale ten zázrak, že jsem spoutal jejich vůli a zmátl je, jsem pro tuto chvíli udělal. Kdybys znal zuřivost démonů a těch, kteří chtěli tento zákon získat, kteří si byli jisti, že ho získají - je tak velká, že kdyby mohli, zničili by jakoukoli autoritu a všude by provedli masakr. Abys tedy zmírnil tento hněv a částečně zabránil těmto jatčím, chceš se trochu vystavit jejich zuřivosti?" "Ano," odpověděl jsem. A já: "Ano, pokud půjdeš se mnou. A tak jsme šli na místo, kde byli démoni a lidé, kteří se zdáli být rozzuření, rozzuření, šílení. Jakmile mě spatřili, vrhli se na mě jako mnoho vlků a někteří mě bili, jiní mi trhali tělo; chtěli mě zničit, ale neměli k tomu sílu. Pokud však jde o mě, ačkoli jsem velmi trpěl, nebál jsem se jich, protože jsem měl s sebou Ježíše. Poté jsem se ocitl sám v sobě, jako bych byl naplněn různými bolestmi. Kéž je Pán vždycky pozhnaný."

2. března 1902

Účinky víry.

Dnes ráno jsem se cítila celá znepokojená, jako by mě Pán chtěl znovu připravit o svou přítomnost, a proto mě zbavil utrpení, a také jsem cítila trochu sklíčenosti. Pak, po dlouhém čekání, přišel jen na chvíli a řekl mi to:

"Má dcero, ten, kdo se živí vírou, získává božský život, a tím, že získává božský život, ničí lidský - to znamená, že v sobě ničí zárodky, které způsobil prvotní hřích, a znovu získává dokonalou přirozenost, jaká vyšla z mých rukou, podobnou Mně. A tím dospívá k tomu, že ve své ušlechtilosti překonává samotnou andělskou přirozenost." Po těchto slovech zmizel.

3. března

1902 Je nutné přijmout tresty.

Protože jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj rozkošný Ježíš nepřicházel a já jsem cítila, že umírám z Jeho nepřítomnosti. Pak, kolem poslední hodiny, pohnut soucitem se mnou, přišel, políbil mě a řekl mi: "Má dcero, je nutné, abych někdy nepřišel, jak jinak bych dal průchod své Spravedlnosti? A lidé, když vidí, že je netrestám, by nedělali nic jiného, než že by byli stále troufalejší. Proto jsou nutné války, porážky. Začátek a prostředky budou nejbolestivější, ale konec bude nejveselejší. Ostatně víš, že první věcí je rezignace na mou vůli."

5. března 1902

Špatný příklad vůdců.

Dnes ráno jsem se ocitla mimo sebe a poté, co jsem se vydala hledat svého milovaného Ježíše, jsem ho našla, ale ke svému překvapení jsem viděla, že má v nohách pod chodidly zapíchnuto mnoho trnů, které mu působily bolest a bránily mu v chůzi. Celý utrápený se mi vrhl do náruče, skoro si přál najít klid a nechat si ode mne ty trny vyndat. Přitiskla jsem ho k sobě a řekla mu: "Má sladká Lásko, kdybys přišel v minulých dnech, neměl bys v sobě tolik zapíchnutých trnů; nanejvýš, jak by se některé zapíchly, bych je hned vytáhla. To jsi udělal tím, že jsi nepřišel. A zatímco jsem to říkala, vytrhávala jsem všechny ty trny, zatímco z nohou blahoslaveného Ježíše crčela krev a On se trápil silnou bolestí. Potom, jako by se rozveselil, chtěl také vylít, a pak mi řekl: "Má dcero, jaká zkaženost mezi národy - jak křivolaké jsou cesty, po nichž krácejí! Ale na to má vliv špatný příklad vůdců, kdy pro toho, kdo má sebemenší autoritu, musí být světlem duch nezištnosti, aby se mohl vyznamenat jako vůdce, a spravedlnost, kterou vykonává, musí být jako blesk, který udeří do očí přihlížejících tak, aby se od něj a od jeho příkladů nemohli vzdát." A tak jsem si uvědomil, že je to špatné. Po těchto slovech zmizel.

6. března 1902

Ježíš je zbaven každého knížectví, každého režimu, každé svrchovanosti.

Dnes ráno se můj rozkošný Ježíš při svém příchodu ukázal celý nahý, jako by se chtěl v mém nitru přikrýt, a řekl mi: "Má dcero, zbavili mě každého knížectví, každého režimu, každé svrchovanosti, a abych znovu získal tato svá práva nad tvory, je nutné, abych je svlékl a téměř zničil. Díky tomu poznají, že tam, kde není Bůh přítomen jako princip, jako režim a jako svrchovanost, vede vše k jejich vlastní zkáze, a tedy k prameni všeho zla."

7. března 1902

Před Boží přítomností si duše osvojuje a kopíruje v sobě způsoby božského působení.

Když jsem byl ve svém obvyklém stavu, spatřil jsem na chvíli svého milujícího Ježíše a On mi řekl: "Má dcero, když přitahuji duši před svou přítomností, dostává se jí dobrodiní osvojit si a kopírovat v sobě způsoby božského působení tak, že když později jedná se stvořeními, cítí v sobě sílu božského působení, kterou tato duše má."

Poté jsem pocítil strach, zda to, co dělám ve svém nitru, se líbí Pánu, nebo ne, a On dodal: "Proč se bojíš, když je tvůj život naroubován na Můj? Ostatně všechno, co děláš ve svém nitru, jsem ti vnukl Já a mnohokrát jsem to s tebou dělal Já Sám a naznačoval jsem ti, jak to máš dělat a jak by se Mi to líbilo. Jindy jsem povolal anděly a ti společně, sjednoceni, udělali to, co jsi dělala ve svém nitru. To znamená, že jsem spokojen s tím, co děláte, a že jsem vás to sám naučil; proto pokračujte a nebojte se." Tak jsem byl uklidněn.

10. března 1902

Bolest z lásky je strašnější než peklo.

Když jsem byl ve svém obvyklém stavu, cítil jsem, že jsem mimo sebe a hledám svého rozkošného Ježíše. Nemohla jsem ho však najít; opakovala jsem své hledání, svůj pláč, ale vše bylo marné. Nevěděla jsem, co jiného

dělat, mé ubohé srdce se trápilo a vstřebávalo bolest tak ostrou, že ji nedokážu vysvětlit. Mohu jen říci, že nevím, jak jsem mohla zůstat naživu. Zatímco jsem se nacházela v této bolestné situaci, ačkoli jsem Ho stále hledala, neschopna se ani na okamžik zdržet nového hledání, nakonec jsem Ho našla a řekla Mu: "Jak se můžeš ke mně chovat tak krutě, Pane? Podívej se trochu na sebe, zda jsou to bolesti, které mohu snášet. A zcela vyčerpaná jsem se mu odevzdala do náruče. Ježíš se mnou celý soucítit a při pohledu na mě mi řekl: "Má milovaná dcero, máš pravdu, uklidni se, neboť já jsem s tebou a neopustím tě. Ubohá dcero, jak trpíš. Bolest lásky je strašnější než peklo. Co člověka více tyranizuje - peklo, nebo protikladná láska, nenáviděná láska? Co může duši tyranizovat víc než peklo? Milovaná láska. Kdybys věděla, jak moc trpím, když vidím, jak tě tato láska kvůli Mně tyranizuje... Abych tolik netrpěl, měla bys být klidnější, když tě zbavuji své přítomnosti. Představ si sám - jestliže tolik trpím, když vidím trpět toho, kdo Mě nemiluje a uráží Mě, o kolik víc trpím, když vidím trpět toho, kdo Mě miluje?"

Když jsem to uslyšel, pohnut jsem řekl: "Pane, řekni mi alespoň, zda chceš, abych se pokusil vyjít z tohoto stavu, aniž bych čekal na zpovědníka, když Ty nepříjdeš. A On dodal: "Ne, nechci, abys z tohoto stavu vyšel dříve, než přijde zpovědník. Zanech každého strachu, já se postavím do tvého nitra a budu držet tvé ruce ve svých, a při dotyku mých rukou poznáš, že jsem s tebou." "A co se stalo?" zeptal se. A tak, když na mě přijde touha po NĚM, cítím, jak mé ruce svírají ruce Ježíšovy, a při pocitu tohoto božského kontaktu se uklidňuji a říkám si: "Je to pravda, On je se mnou." Vždycky se mi zdá, že je to pravda. Jindy, když se touha vidět Ho dostaví silněji, cítím, jak mé ruce pevněji svírá On, a On mi říká: "Ježíš je můj: "Luiso, má dcero, jsem tady, jsem tady - nehledej mě jinde." A tak se mi zdá, že jsem klidnější.

12. března 1902

Hrozby trestů.

Stále jsem viděla svého milovaného Ježíše stejným způsobem - tedy ve svém nitru -, ale viděla jsem Ho, jak ve mně dává světu záda, s bičem v ruce, jak ho vrhá na stvoření; a zdálo se, že s tím přicházejí tresty nad úrodou i smrtelností lidí. Při aktu seslání onoho biče pronesl slova hrozby, mezi nimiž si pamatuji jen toto: "Nechtěl jsem to, ale vy sami jste mě vyprovokovali, abych vás vyhubil. Dobrá, vyhladím vás tedy." Po těchto slovech zmizel.

16. března 1902

Člověk by neměl hledat své vlastní pohodlí nebo úctu a potěšení někoho jiného, ale pouze a jedině potěšení Boží.

Ach, jak je těžké, aby přišel jen na chvíli! Je to neustálé lámání srdce a strach, že už nepříjde. Ach, Bože, jaká bolest! Nevím, jak žiji, ačkoli žiji umírajíc.

Pak se na chvíli zjevil v žalostném stavu, s jednou rukou useknutou a celý ztrápený mi řekl: "Má dcero, podívej se, co Mi stvoření dělají - jak můžeš chtít, abych je netrestal?" A zatímco to říkal, zdálo se, že vzal vysoký kříž, jehož ramena visela nad šesti nebo sedmi městy; a docházelo k různým trestům. Když jsem to viděla, velmi jsem trpěla, a On, chtěje mě od této bolesti odvrátit, dodal: "Má dcero, velmi trpíš, když tě zbavuji své přítomnosti. To se ti musí stát z nutnosti, protože od té doby, co jsi byla dlouhou dobu v blízkosti Božství, ztotožňovala ses s Ním skrze Jeho kontakt, užívala jsi, jak se ti zlíbilo, všech požitků božského světla; a čím více si člověk užíval světla, tím více pociťuje jeho nedostatek a obtěžování, nepříjemnosti a bolesti, které s sebou temnota přináší." "A co se stalo?" zeptala jsem se. Pak zopakoval: "Nejdůležitější však pro každého je, aby v každé myšlence, slově a práci nehledal své vlastní pohodlí nebo úctu a potěšení někoho jiného, ale jedině a pouze potěšení Boží."

18. března 1902

Neklid způsobuje, že Ježíš trpí.

Dnes ráno jsem se cítila neklidná kvůli nepřítomnosti mého milovaného Ježíše, a tak jsem po svatém přijímání, jakmile vstoupil do mého srdce, začala mluvit mnoho nesmyslů: "Mé sladké Dobro, není pro mě klidné, když nepřicházíš. Když vidíš, že jsem klidná, využíváš toho a na příchod nemyslíš; proto je třeba udělat nějaké kroky, jinak to člověk nezvládne'. Když mě uslyšel, pohnul se v mém nitru a dal se vidět v úsměvu, neboť slyšel mé nesmysly; a řekl mi: "Ty tedy chceš, abych trpěl. Ve skutečnosti vědět, že když jsi neklidný, trpím víc, a nesnažit se být klidný, je totéž jako chtít, abych trpěl víc." "A co je to?" zeptal jsem se. A já, šílená, jak jsem byla, jsem řekla: "Je lepší, když trpíš Ty, protože právě ze svého utrpení můžeš mít větší soucit s mým utrpením."

Ostatně utrpení, které na Tebe doléhá z hřichu - to je ošklivé. Stačí, že to není ten." A tak jsem se na něj podíval. A Ježíš: "Ale když přijdu, nutíte mě, abych netrestal, když jsou tresty tak velmi potřebné. V takovém případě by ses mi tedy musel přizpůsobit v tom, že chceš to, co chci já." A já, vzpomínaje na to, co jsem viděla v minulých dnech, jsem řekla: "Jaké tresty? Chceš snad, aby lidé umírali? Nech je zemřít, stejně musí přijít k Tobě a do své vlasti - pokud je zachráníš. Chci jen, abys je zbavil nakažlivých nemocí. Pán mi nevěnoval pozornost a zmizel. Když se vrátil, dával se vidět stále zády ke světu, a ať jsem se snažil sebevíc, nepodařilo se mi přimět Ho, aby se na něj podíval; a když jsem Ho chtěl přimět násilím, řekl: "Nenuť Mě, jinak Mě donutíš, abych tě připravil o svou přítomnost." A tak jsem zůstala s výčitkami svědomí a cítím, že jsem se dopustila mnoha nedostatků.

19. března 1902

Stvoření se zkazila z vlastní vůle.

Stále jsem měl výčitky svědomí, ale Pán stále přicházel a já jsem chtěl napravit to, co jsem udělal předchozího dne, a tak jsem mu řekl: "Pane, pojd'me se podívat, co dělají stvoření. Jsou to Tvé obrazy - nechceš s nimi mít soucit?" "Ne," odpověděl jsem. A On: "Ne, nechci jít. Zkazili se ze své vlastní vůle a já dovolím, aby to, co jim slouží za potravu, jim sloužilo jako infekce. Chceš jít, abys pomohl, utěšil, něco udělal? Jen do toho - já nechci." Opustil jsem tedy svého milovaného Ježíše a šel jsem mezi tvory; pomohl jsem někomu dobře umřít; pak jsem viděl, odkud přichází nakažený vzduch, a dělal jsem různá pokání, abych ho odsunul; a pak jsem se vrátil. Blahoslavený Ježíš se dál nechával vidět, ale v tichosti.

23. března 1902

Opora pravé svatosti je v poznání sebe sama.

Poté, co jsem velmi bojovala, přišel můj nejsladší Ježíš a řekl mi: "Má dcero, opora pravé svatosti je v poznání sebe sama." A já: "Opravdu? A On: "Jistě, protože s poznáním sebe sama člověk ruší sám sebe a zcela se opírá o poznání, které získává o Bohu, a to takovým způsobem, že jeho působení je samotným božským působením, protože z jeho vlastní bytosti nezůstává nic." Pak dodal: "Když se nitro člověka pronikne a zaměstná pouze Bohem a vším, co mu patří, Bůh předává duši celého sebe. Když se tedy její nitro zabývá tu Bohem, tu jinými věcmi, Bůh se duši sděluje částečně."

27. března 1902

Ježíšovo učení o spravedlnosti.

Když jsem se ocitla mimo sebe, šla jsem hledat svého nejsladšího Ježíše, a když jsem ho obcházela, uviděla jsem ho v náručí Královny Matky. Unavená, jak jsem byla, celá odvážná, jsem Ho málem vytrhla, vzala jsem Ho do náruče a řekla Mu: "Má Lásko, je to tvůj slib, že mě neopustíš, když jsi v minulých dnech sotva přišel, pokud vůbec?" "Ne," odpověděla jsem. A On: "Má dcero, byl jsem s tebou, jen jsi Mě neviděla jasně. Kdyby tvé touhy byly tak vroucí, že by spálily závoj, který ti bránil vidět Mě, jistě bys Mě viděla." "A co?" zeptala se. Pak, jako by mě chtěl napomenout, dodal: "Musíš být nejen přímá, ale i spravedlivá. Do spravedlnosti patří milovat Mě, chválit Mě, velebit Mě, děkovat Mi, žehnat Mi, napravovat Mě, uctívat Mě, a to nejen pro sebe, ale i pro všechny ostatní tvory. To jsou práva Spravedlnosti, která požadují od každého tvora a která Mi náleží jako Stvořiteli, a ten, kdo Mi upírá byť jen jedno z těchto práv, nemůže být nikdy nazván spravedlivým. Proto myslí na plnění své povinnosti spravedlnosti, neboť ve Spravedlnosti najdeš počátek, prostředek i cíl svatosti."

30. března 1902

Světelný oděv vzkříšeného Ježíšova lidství.

Dnes ráno jsem se ocitla mimo sebe a na malou chvíli jsem spatřila svého obdivuhodného Ježíše při jeho zmrtvýchvstání - celý oděný do zářivého světla, tak mocného, že slunce zůstalo před tímto světlem zastřené. Byla jsem okouzlena a řekla jsem: "Pane, když nejsem hodna dotknout se tvého oslaveného Lidství, dovol mi alespoň dotknout se tvých šatů." V tu chvíli jsem si uvědomila, že se mi to stalo. A On mi řekl: "Můj milovaný, co to říkáš? Poté, co jsem vstal z mrtvých, jsem již nepotřeboval hmotné roucho, naopak, mé roucho je ze slunce, z nejčistšího světla, které zahaluje mé Lidství a které bude zářit věčně a působit nevýslovnou radost všem smyslům blažených. To bylo mémú Lidství dopřáno, protože na něm nebyla žádná část, která by nebyla pokryta

opovržením, bolestmi a ranami." Po těchto slovech zmizel a já jsem nemohla najít ani Jeho Lidství, ani Jeho roucho; nebo spíše, když jsem chtěla vzít Jeho svaté roucho mezi ruce, uniklo mi a nemohla jsem je najít.

4. dubna 1902

Ničením morálních dober se ničí i dobra fyzická a světská. Síla rozumu a pokory.

Pokračuji ve svém obvyklém stavu, můj milovaný Ježíš stále přichází, ale téměř vždy mlčky; nebo spíše mi říká něco, co se týká pravdy, ale stává se, že dokud je Pán přítomen, chápu to a zdá se, že to budu schopen zopakovat, ale jakmile zmizí, cítím, že světlo pravdy, které do mě bylo vneseno, ze mě odchází, a já nejsem schopen nic zopakovat. Dnes ráno jsem tedy musela velmi bojovat, když jsem na Něj čekala, a když přišel, přenesl mě mimo sebe a ukázal se jako velmi rozhořčený. A tak, abych Ho uklidnila, jsem dělala různé skutky pokání, ale Ježíšovi se zřejmě žádný z nich nelíbil. Dělal jsem, co jsem mohl, abych skutky pokání různě obměňoval - kdo ví, třeba se Mu některý z nich zalíbí. Nakonec jsem Mu řekla: "Pane, lituji urážek, které jsem způsobila já a všichni tvorové na zemi, lituji a omlouvám se jen z toho důvodu, že jsme urazili Tebe, nejvyšší Dobro, které si zasloužíš lásku, zatímco my jsme se opovážili Ti způsobit urážky. S tímto posledním se Pán zdál být spokojen a uklidněn.

Poté mě přenesl doprostřed cesty, na níž stáli dva muži v podobě zvířat, kteří chtěli zničit každé morální dobro. Zdálo se, že jsou silní jako lvi a opilí vášní; při pouhém pohledu na ně budili hrůzu a děs. Blahoslavený Ježíš mi to řekl: "Chceš-li mě trochu uklidnit, jdi a projdi těmi lidmi, abys je přesvědčil o zlu, které páchají, a čel jejich zuřivosti." Ačkoli jsem se trochu bála, přece jsem šla. Jakmile mě spatřili, chtěli mě spolknout, ale já jsem jim řekl: "Nechte mě mluvit a pak se mnou udělejte, co chcete. Musíte vědět, že kdybyste dosáhli svého záměru zničit všechna morální dobra týkající se náboženství, ctnosti, závislosti a společenského blahobytu, aniž byste si uvědomili svůj omyl, zničili byste také všechna tělesná a světská dobra. Ve skutečnosti platí, že o kolik se odejmou morální dobra, o tolik se zdvojnásobí tělesné zlo. Aniž byste si to uvědomovali, jdete tedy sami proti sobě a ničíte všechna ta pomíjivá a pomíjivá dobra, která tak milujete. Nejen to, ale hledáte ty, kteří zničí samotné vaše životy, a způsobíte, že ti, kdo mezi vámi přežijí, budou prolévat hořké slzy. Tehdy jsem učinil nejskvělejší čin pokory, který nejsem schopen ani zopakovat, a oni zůstali jako někdo, kdo se zotavuje ze stavu šílenství; a také tak slabí, že neměli sílu se mě ani dotknout. Tak jsem jimi volně prošel a pochopil jsem, že není síly, která by mohla odolat síle rozumu a pokory.

16. dubna 1902

Jak se vypořádat s vášněmi. Vše spočívá v potlačení prvních hnutí.

Dnes ráno můj rozkošný Ježíšek nepřicházel. Když jsem ho neviděla přicházet, řekla jsem si: "Co ještě dělám v tomto stavu, když už nepřichází ten, který mě držel v zajetí? Bude lepší, když s ním jednou provždy skončuji. Když jsem to říkala, přišel na chvíli můj sladký Ježíš a řekl mi: "Má dcero, vše spočívá v potlačování prvních hnutí; je-li v tom duše pozorná, vše půjde dobře; není-li však, při prvních hnutích, která nejsou potlačena, vyjdou vášně a rozbijí božskou pevnost, která obklopuje duši jako živý plot, aby ji dobře střežila a odvedla od ní nepřátele, kteří se jí vždy snaží nastražit pasti a ubohé duši uškodit. Pokud však, jakmile to zpozoruje, vstoupí do sebe, pokoří se, činí pokání a odvážně to napraví, božská pevnost se kolem duše opět uzavře; pokud to naopak nenapraví, božská pevnost, tak jak je rozbitá, vpustí dovnitř všechny neřesti. Chceš-li tedy, aby tě pevnost nenechala ani na okamžik na pokoji, dávej pozor na první pohyby, myšlenky a slova, která nejsou poctivá a svatá, protože jakmile ti ty první uniknou, už to není duše, kdo vládne, ale spíše vášně."

25. dubna 1902

Kříž je svátost.

Dnes ráno jsem se ocitla mimo sebe a poté, co jsem se vydala hledat svého sladkého Ježíše, jsem ho našla - ale v tak žalostném stavu, až mi to zlomilo srdce. Měl poraněné ruce, stažené kvůli ostrosti bolesti do té míry, že se jich nedalo dotknout. Snažila jsem se jich dotknout, abych Mu roztáhla prsty a zahojila Jeho rány, ale nemohla jsem, protože blahoslavený Ježíš plakal pro silnou bolest. Pak jsem nevěděla, co mám dělat, přitiskla jsem Ho k sobě a řekla Mu: "Můj milující Dobrý, už je to nějaký čas, co ses se mnou dělil o bolesti svých ran; možná proto jsou tak rozhořčené. Prosím Tě, abys mi dovolil sdílet Tvé bolesti, aby se tím, že sama trpím, Tvé utrpení zmírnilo.

Když jsem to říkal, vyšel anděl s hřebem v ruce a probodl mi ruce i nohy. Když mi hřeb zatloukal do rukou, prsty mého drahého Ježíše se uvolnily a Jeho rány se zacelily. A zatímco jsem trpěla, Pán mi řekl: "Má dcero, kříž je svátost. Každá ze svátostí obsahuje své zvláštní účinky - jedna odstraňuje hřích, jiná uděluje milost, další spojuje s Bohem, jiná dává sílu a mnoho dalších účinků. Ale pouze Kříž spojuje všechny tyto účinky dohromady a vyvolává je v duši s takovou účinností, že ji ve velmi krátké době učiní podobnou původnímu stavu, z něhož vyšla." Poté, jako by si chtěl trochu odpočinout, odešel do mého nitra.

29. dubna 1902

Kdo chce od Boha všechno, musí Bohu dát všechno ze sebe.

Dnes ráno za mnou přišel můj rozkošný Ježíšek a řekl mi: "Má dcero, kdo chce od Boha všechno, musí Bohu dát všechno ze sebe." A přestal, aniž by mi prozatím řekl cokoli dalšího. Když jsem Ho viděla blízko sebe, řekla jsem Mu: "Pane, smiluj se nade mnou, copak nevidíš, jak je všechno suché a zvadlé? Zdá se mi, že jsem tak vyprahlý, jako by na mě nikdy nespada ani kapka deště". A On: "Tím lépe. Copak nevíš, že čím je dřevo sušší, tím snadněji ho oheň pohltí a promění v oheň? K jeho zapálení stačí jediná jiskra. Je-li však plné humózních látek a není-li dobře vysušené, je třeba velkého ohně k jeho zapálení a mnoho času k jeho přeměně v oheň. Stejně je tomu i v duši: když je vše suché, stačí jediná jiskra, aby ji zcela proměnila v oheň božské lásky." A já: "Pane, děláš si ze mě legraci. Jak je tedy všechno ošklivé, a kromě toho, co máš k pálení, když je všechno suché?" "To je ošklivé," odpověděl jsem. A On: "A já si z tebe nedělám legraci, ty sám nedokážeš pochopit, že když v duši není všechno suché, je samolibost humorem, spokojenost humorem, vlastní vkus humorem, sebeúcta humorem. Na druhou stranu, když je v duši všechno suché a funguje, nemají tyto humory odkud vzniknout a Božský oheň, když najde pouze duši nahou, tak suchou, jak ji stvořil, bez dalších cizích humorů, protože je to něco, co Mu patří, je pro Něj nesmírně snadné proměnit ji ve Svůj vlastní Božský oheň. A poté do ní vlévám roucho pokoje, a tento pokoj je uchováván vnitřní poslušností a udržován vnější poslušností. Tento pokoj dává v duši vzniknout celému Bohu - to znamená všem skutkům, ctnostem a cestám Lidského Slova - takovým způsobem, že v ní lze vidět Jeho prostotu, pokoru, závislost Jeho dětského života, dokonalost Jeho ctností dospělých, umrtvování a ukřižování Jeho umírání. Vždy však vychází z tohoto: kdo chce celého Krista, musí Kristu dát všechno."

16. května 1902

Dva vznešené stavy.

Dnes ráno, když jsem se velmi namáhala, přišel můj nejsladší Ježíš, a jakmile jsem Ho uviděla, pevně jsem Ho k sobě přitiskla a řekla jsem Mu: "Můj drahý Dobrý, tentokrát Tě přitisknu tak, abys mi už neutekl. V tu chvíli jsem pocítila, že jsem zcela naplněna Bohem, jako bych byla zaplavena, a to takovým způsobem, že síly mé duše zůstaly jakoby spoutané a nefunkční; jen přihlížely. Poté, co jsem v této nečinné, ale sladké a příjemné pozici nějakou dobu setrvala, mi můj obdivuhodný Ježíš řekl: "Má dcero, někdy duši naplním sebou samým natolik, že když se ve mně rozpustí, zůstane jakoby nečinná. Jindy v ní nechávám několik částí prázdných, a tehdy duše před mou přítomností obdivuhodným způsobem obchoduje, propuká v úkony chvály, díkyvdání, lásky, pokání a podobně tak, aby zaplnila tato prázdná místa, která v ní zanechávám. Tyto dva stavy jsou však oba vznešené a navzájem se drží za ruku."

22. května 1902

Nejsvětější Panna podněcuje Ježíše, aby Luisa trpěla.

Protože jsem byl ve svém obvyklém stavu, blahoslavený Ježíš nepřicházel. Ach, kolik jsem toho musel vytrpět a kolik nesmyslů jsem namluvil! - Je zbytečné to říkat. Pak, když jsem se dobře unavila, jsem ucítila, že je někdo blízko mě, ale neviděla jsem mu do tváře; natáhla jsem ruku, abych ho našla, a našla jsem ho zemdleného, s hlavou opřenou o mé rameno. Podívala jsem se na něj a poznala jsem svého sladkého Ježíše. Zdálo se mi, že omdlel kvůli tolika nesmyslům, které jsem řekla. Když jsem ho pak viděla, jak se probral, nevím, kolik nesmyslů jsem mu ještě chtěla říct, ale Ježíš mi řekl: "Mlč, mlč, už nic neříkej, jinak mi způsobíš mdloby. Tvé mlčení Mě přiměje nabrat sílu, a tak tě budu moci alespoň políbit, obejmout a učinit tě spokojenou." A tak jsem se vrátil do svého pokoje. Tak jsem mlčela a mnohokrát jsme se políbili a Ježíš mi dal mnoho najevo lásku, ale nejsem schopna to vysvětlit.

Poté jsem se ocitla mimo sebe a stále jsem hledala milovaného člověka své duše. Když jsem ho nenašla, zvedla jsem oči k nebi - kdo ví, třeba ho zase najdu - a uviděla jsem Královnu Matku a Ježíše Krista, jak spolu soupeří zády k ní. Nechtěl poslouchat svou Matku - proto se k ní vši zuřivostí nastavoval záda; a zdálo se, že z Jeho úst vychází oheň rozhořčení. Pochopila jsem jen, že v ten den chtěl Náš Pán ohněm svého rozhořčení zničit vše, co sloužilo člověku za potravu. Ale Nejsvětější Panna to nechtěla a Ježíš říkal: "Ale na kom mohu dát průchod tomuto hořícímu ohni svého rozhořčení?" A tak se stalo. A Matka řekla: "Je tu někdo, na kom ho můžeš dát průchod (ukázal na mě). Copak nevidíš, jak je vždy připravena na naše přání?" "Ne," odpověděl Ježíš. Když to Ježíš uslyšel, obrátil se ke své Matce, jako by se spolu domlouvali. Zavolali anděly a každému z nich dali jiskru onoho ohně, který vycházel z Ježíše Krista, a andělé je přinesli ke mně, jednu mi vložili do úst a ostatní na ruce, na nohy a na srdce. Trpěla jsem, cítila jsem, jak mě ten oheň sžírá, rozhořčuje, ale cítila jsem se smířená s tím, že budu trpět cokoli. Blahoslavený Ježíš a jeho Matka byli diváky mého utrpení a zdálo se, že Ježíš je nějak uklidněn. V tu chvíli jsem se ocitla sama v sobě a zpovědník mě chtěl jako obvykle vyzvat k poslušnosti, když tu najednou místo výzvy k poslušnosti vložil úmysl, abych trpěla ukřižováním. Ježíš souhlasil s tím, že se se mnou podělí o své bolesti. Zdálo se, že zpovědník dokončil dílo započaté Královnou Matkou. Kéž je vše k Boží slávě a kéž je vždy požehnán.

2. června 1902

Ježíšův trůn se skládá ze ctností. Duše, která má ctnosti, ho činí vládcem ve svém srdci.

Dnes ráno, poté, co jsem velmi bojovala, se v mém nitru pohnul požehnaný Ježíš a já viděla, že je ve mně, jako by ho objímal a podpíral někdo jiný. Byla jsem překvapená, že to vidím, a Ježíš mi to řekl: "Má dcero, nitro duše je náplní vášně, a jak duše stále sráží vášně, tak každá ctnost zaujímá své místo, doprovázená stupni milosti; a podle toho, jak se ctnost stále zdokonaluje, tak jí milost uděluje své stupně. A protože můj Trůn se skládá ze ctností, duše, která má ctnosti, mi poskytuje náruč a Trůn, aby mohla vládnout ve svém srdci a neustále mě objímat a dvořit se mi, dokud se jí nebudu líbit. Duše se však může poskvřnit, zatímco ctnost zůstává stále neporušená; dokud tedy duše ví, jak si ji uchovat, ctnost jí zůstává; když to však neudělá, ctnost se vrací ke Mně - tam, odkud přišla. Proto se nediv, kdybys Mě takto spatřila ve svém nitru." A tak se stalo.

15. června 1902

Láska není atributem Boha, ale jeho přirozeností. Duše, která skutečně miluje Ježíše, se nemůže ztratit.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj obdivuhodný Ježíš mě přenesl mimo sebe a řekl mi: "Má dcero, o všech ctnostech lze říci, že jsou mými vlastnostmi a mými atributy, ale Lásku nelze nazvat mým atributem, nýbrž spíše mou přirozeností. Všechny ctnosti tedy tvoří můj Trůn a mé vlastnosti, ale Láska tvoří mé vlastní Já." Když jsem to slyšel, vzpomněl jsem si, že den předtím jsem jednomu člověku, který se obával nejistoty spasení, řekl, že ten, kdo skutečně miluje Ježíše Krista, si může být jistý, že bude spasen. Podle mého názoru je nemožné, aby Náš Pán od sebe vzdálil duši, která Ho miluje celým svým srdcem; proto myslíme na to, že Ho milujeme, a budeme mít svou spásu v hrsti. Zeptala jsem se tedy milujícího Ježíše, zda jsem tím, co jsem řekla, nemluvila nesprávně, a On dodal: "Moji milovaní, řekla jsi to s rozumem, protože láska má toto své vlastní: ze dvou předmětů tvoří jeden předmět, ze dvou vůli. Tedy duše, která Mě miluje, tvoří se Mnou jednu jedinou věc, jednu jedinou vůli; jak by se tedy mohla ode Mne oddělit? Tím spíše, že Moje přirozenost je Láska, a kdekoli najde v lidské přirozenosti několik jisker lásky, okamžitě je spojí s věčnou Láskou. Proto stejně jako není možné z jedné duše vytvořit dvě duše nebo z jednoho těla dvě těla, tak je nemožné, aby se ztratil ten, kdo Mě opravdu miluje."

17. června 1902 Umrťování přináší slávu.

Dnes ráno jsem na chvíli spatřila svého milovaného Ježíše a zdálo se mi, že drží v ruce popsaný papír, na kterém se dalo číst: "Umrťování plodí slávu. Kdo chce najít pramen všech radostí, musí se vzdálit od všeho, co by se Bohu mohlo nelíbit." A tak se stalo. Po těchto slovech zmizel.

29. června 1902

Ježíš mluví o Francii.

Dnes ráno jsem na chvíli spatřila svého rozkošného Ježíše a, nevím proč, slyšela jsem ho říkat: "Ubohá Francie, ubohá Francie, ty jsi vzkřísila, porušila a rozštěpila nejsvětější zákony a zapřela jsi mě jako svého Boha. Učinila jsi ze sebe příklad pro ostatní národy, abys je přitáhla ke zlu, a tvůj příklad má takovou moc, že ostatní národy budou brzy zničeny. Vězte však, že jako trest za to budete přemoženi."

Poté se stáhl do mého nitra a já ho slyšela, jak ve svých četných bolestech prosí o pomoc, soucit a lítost. Bylo to něco trýznivého slyšet blahoslaveného Ježíše, jak prosí o pomoc své tvory.

1. července 1902

Pravé oběti se musí vystavit Ježíšovým bolestem. Machinace proti církvi a papeži.

Když jsem byl ve svém obvyklém stavu, ocitl jsem se mimo sebe, klečící na oltáři spolu s dalšími dvěma lidmi. Mezitím se nad tímto oltářem zjevil Ježíš Kristus a řekl: "Pravé oběti musí mít kontakt se samotným svým životem, musí využít mého já a vystavit se svým bolestem." Zatímco to říkal, vzal do ruky pyxeso a podal nám všem třem svaté přijímání. Poté se zdálo, že za oním oltářem jsou dveře, které vedou do ulice plné lidí a napěchované demony tak, že člověk nemohl jít, aniž by ho netlačili; a protože byla plná trnů, nesmírně ostrých, nemohl člověk udělat jediný pohyb, aniž by necítil, jak ho hluboko uvnitř bodají do těla. Za každou cenu jsem chtěl těm ďábelským bésům uniknout a málem jsem se o to pokusil, ale někdo, nevím kdo, mi v tom zabránil tím, že mi řekl: "Všechno, co vidíš, jsou machinace proti církvi a proti papeži. Chtěli by, aby se papež dostal z Říma tím, že vtrhnou do Vatikánu a zmocní se ho, a pokud se chceš těmto nepříjemnostem vyhnout, lidé a démoni získají sílu a dají vyniknout těmto ostnům, které církev hoře popíchají. Pokud se však spokojíte s tím, že je budete trpět, oslabí se jak jedni, tak druzí." Když jsem to slyšel, přestal jsem, ale kdo může říci, co jsem prožil a vytrpěl. Myslela jsem si, že už se nikdy nedostanu z prostředí těch ďábelských duchů, nicméně poté, co jsem tam zůstala téměř celou noc, mě božská ochrana vysvobodila.

3. července 1902

Ježíš hovoří o svém eucharistickém životě.

Když jsem pokračoval ve svém obvyklém stavu, ocitl jsem se mimo sebe, uvnitř kostela, a protože jsem nemohl najít svého obdivuhodného Ježíše, šel jsem zaklepat na svatostánek, aby mi otevřel. Protože neotevřel, odvážně jsem ho otevřela sama a našla jsem své jediné Dobro. Kdo může říci, jaká je moje spokojenost? Zůstala jsem jako u vytržení při pohledu na nevýslovnou krásu. Když mě Ježíš uviděl, vrhl se mi do náruče a řekl mi: "Má dcero, každé období mého života dostává od člověka odlišné a zvláštní skutky a stupně napodobování, lásky, odčinění a dalších věcí. Ale období mého eucharistického života je celý život skrytý, proměňující se a neustále se dovršující, a to natolik, že mohu říci, že poté, co má láska dosáhla přemíry a byla dokonce strávena, jsem ve své nekonečné moudrosti nemohl najít žádné jiné vnější znamení, které by dokazovalo mou lásku k člověku. A stejně jako mé Vtělení, Život a Umučení na kříži přijímají lásku, chválu, díkůvzdání, napodobování - můj Svátostný život přijímá od člověka extatickou lásku, lásku k rozpuštění se ve mně, lásku k dokonalému dovršení; a protože duše je stravována právě mým Svátostným životem, může říci, že před Božstvím vykonává tytéž úkony, které já z lásky k lidem neustále vykonávám před Bohem. A toto dovršení způsobí, že se duše přelije do věčného života."

7. července 1902

Pokračující ponížení s Kristem povede k věčnému vyvýšení s Kristem.

Dnes ráno, když požehnaný Ježíš nepřicházel, jsem se cítila zmatená a ponížená. Když jsem se pak velmi namáhala, dal se mi na chvíli poznat a řekl mi: "Luiso, vždycky se ponižuj s Kristem."

A já, potěšený a toužící po ponížení s Kristem, jsem řekl: "Vždycky, ó Pane! A On opakoval: "A vždycky ponížení s Kristem dá vzniknout vždycky povýšení s Kristem."

Pochopila jsem tedy, že kolik ponížení duše podstoupí s Kristem a z lásky ke Kristu, pokud jsou nepřetržitá, tolikrát ji Pán povýší; a toto povýšení bude činit nepřetržitě před celým nebeským dvorem, před lidmi a nakonec i před samotnými demony.

28.

července 1902

Duch neustálé modlitby.

Když jsem pokračoval ve svém obvyklém stavu, ocitl jsem se mimo sebe a našel jsem svého rozkošného Ježíše, který mi nechtěl ukázat problémy světa, ale řekl mi: "Má dcero, odstup - nechtěj vidět zlo, nejtěžší, které je na světě." A když to řekl, sám mě stáhl, a zatímco mě nesl, opakoval: "To, co ti doporučuji, je duch neustálé modlitby. Neustálá snaha duše rozmělnovat se Mnou, ať už srdcem, nebo myslí, ústy, nebo i pouhým úmyslem - ji činí v mých očích tak krásnou, že tóny jejího srdce ladí s tóny mého Srdce. Cítím se tak přitahován k rozhovoru s touto duší, že jí zjevují nejen díla *ad extra* [vnější] mého Lidství, ale stále jí zjevují něco z děl *ad intra* [vnitřních], která v mém Lidství vykonala Božství. Nejen to, ale krása, kterou jí dává duch neustálé modlitby, je tak velká, že ďábel je jako zasažen bleskem a zůstává zmařen v nástrahách, které klade, aby této duši uškodil." Po těchto slovech zmizel a já jsem se ocitl sám v sobě.

31. července 1902

Skutečná dobročinnost musí být nezištná.

Protože jsem byl ve svém obvyklém stavu, viděl jsem svého rozkošného Ježíše několikrát, ale vždycky mlčky. Cítila jsem se celá zmatená a neodvažovala jsem se Ho na nic zeptat, ale zdálo se, že mi chce říct něco, co zraňuje Jeho Nejsvětější Srdce. Nakonec, když přišel naposledy, mi to řekl: "Má dcero, pravá láska musí být nezištná jak na straně toho, kdo ji koná, tak na straně toho, kdo ji přijímá. Je-li v tom zájem, vytváří toto bahno kouř, který zaslepuje mysl a brání člověku přijmout vliv a účinky božské lásky. Proto při mnoha skutečích, které se konají, dokonce i svatých, při mnoha dobročinných starostech, které se vykonávají, člověk pocítuje jakoby prázdnotu a nepřijímá ovoce dobročinnosti, kterou koná."

2. srpna 1902

Během celého svého života Ježíš všechno předělával, pro všechny obecně i pro každého jednotlivě.

Dnes ráno, poté, co mě nechal velmi bojovat, najednou přišel můj rozkošný Ježíš a roznesl paprsky světla. To světlo mě pohltilo a já, ani nevím jak, jsem se ocitla uvnitř Ježíše Krista. Kdo může říci, kolik věcí jsem pochopila uvnitř toho Nejsvětějšího lidství? Mohu jen říci, že Jeho Božství ve všem řídilo Jeho Lidství; a protože v jediném okamžiku může Božství vykonat tolik činů, kolik jich každý z nás vykoná za celou dobu svého života, a tolik činů, kolik jich člověk chce vykonat, pochopil jsem to s jasností, protože Božství působilo v Lidství Ježíše Krista, během celého svého života blahoslavený Ježíš předělával pro všechny obecně a pro každého jednotlivě všechno, co je každý povinen činit vůči Bohu, a to tak, že se Bohu klaněl za každého zvlášť, za každého děkoval, napravoval, oslavoval, za každého chválil, trpěl, modlil se. A já jsem pochopila, že všechno, co má každý dělat, už bylo uděláno dříve v Srdci Ježíše Krista.

10. srpna 1902

Stížnosti, nářky a nutnost trestů.

Protože jsem velmi sužován ztrátou svého nejvyššího Dobra, mé ubohé srdce je neustále rozerváno a trpí neustálou smrtí.

Když přišel zpovědník, vyprávěla jsem mu o svém ubohém stavu a on Ho začal vzývat a dávat mu najevo svůj úmysl, ale - ne, moje mysl zůstala pozastavená; na několik okamžiků jako by viděla záblesk, který unikl, a já se vrátila do svého nitra, aniž bych Ho viděla. Ach, Bože, jaká bolest! Ale to jsou bolesti, které člověk ani neumí vyjádřit. Pak, po dlouhém zápase, konečně přišel, a když jsem Mu nařikala, řekl mi: "Má dcero, kdybys neznala důvod mé nepřítomnosti, možná bys měla nějaký důvod naříkat nad mou nepřítomností, ale protože víš, že nepřijdu, protože chci potrestat svět, naříkáš neprávem." A tak jsem se vrátila k Bohu. A já: "Co má svět společného se mnou? A On: "Co je to za svět? A vy mi říkáte: "Pane, já sám tě chci uspokojit kvůli nim, chci za ně trpět." - "Ano, má, protože když přijdu, řekneš mi: 'Pane, já sám tě chci uspokojit kvůli nim, chci za ně trpět.' A protože jsem nejspravedlivější, nemohu přijmout zadostiučinění za dluh od jednoho i od druhého, a kdybych chtěl přijmout zadostiučinění od tebe, svět by neudělal nic jiného, než že by se stále více osměloval. Spíše je v těchto časech vzpoury trestů tak velmi zapotřebí, a kdybych tak neučinil, temnota by tak zhoustla, že by všichni zůstali oslepeni." Zatímco to říkal, ocitl jsem se mimo sebe a viděl jsem zemi celou plnou tmy, jen s několika málo světelnými stopami. Co se stane s ubohým světem? Člověka to nutí hodně přemýšlet o těch nejsmutnějších věcech, které se stanou.

3. září 1902

Všechno, co si Ježíš ve svém životě zasloužil, dal všem tvorům a zvláštním a přebohatým způsobem tomu, kdo je obětí z lásky k němu.

Dnes ráno, když jsem byl ve svém obvyklém stavu, jsem pocítil, že na mě přišla přirozená nemoc, ale tak silná, že jsem měl pocit, že umírám. Báł jsem se, že se chystám přejít z času na věčnost; tím spíše, že blahoslavený Ježíš sotva přicházel, nebo nanejvýš jako stín. Vlastně kdyby přicházel jako obvykle, vůbec bych se nebála. Proto, abych byla v dobrém postavení, jsem prosila Pána, aby mi dal cvičení své svaté mysli, aby mě uspokojil za zlo, které jsem mohla spáchat svými myšlenkami; Jeho oči, Jeho ústa, Jeho ruce, nohy, Srdce a celé Jeho nejsvětější tělo, aby mě uspokojil za všechno zlo, které jsem mohla spáchat, a za všechno dobro, které jsem měla udělat, ale neudělala. Zatímco jsem to dělala, přišel pozhnaný Ježíš, celý ve svátečním oděvu, a právě mě přijímal do své náruče; a řekl mi: "Má dcero, všechno, co jsem si zasloužil, jsem dal všem tvorům, a to zvláštním a přebohatým způsobem té, která je obětí z lásky ke mně. Hle, vše, co chceš, ti dávám - a nejen tobě, ale komukoli, komu chceš." A tak jsem se vrátil do svého života. A já, vzpomínaje na zpovědníka, jsem mu řekl: "Pane, vezmeš-li si mě, prosím Tě, abys uspokojil otce." A on mi řekl: "Pane, vezmi si mě. A On: "Vskutku dostal nějakou odměnu za lásku, kterou pro tebe vykonal, a protože spolupracoval, až přijdeš ke mně do sféry věčnosti, dám mu ještě větší odměnu." Moje nemoc byla stále silnější, ale cítila jsem se šťastná, protože jsem byla v přístavu Věčnosti. Mezitím přišel zpovědník a vyzval mě k poslušnosti. Chtěl jsem všechno zamřít, ale on mě přinutil všechno říct a vyrukoval s obvyklým refrémem, že z poslušnosti nemám zemřít, ale přesto moje nemoc nepřestávala.

4. září 1902

Zpovědnice prosí Ježíše, aby ji nenechal zemřít.

Jak mi bylo stále špatně, pocíťoval jsem také jistý neklid kvůli této podivné poslušnosti, jako bych nemohl vzlétnout ke svému nejvyššímu a jedinému Dobru; navíc mi zpovědník nechtěl dát svaté přijímání kvůli neustálému dávení, které mě trápilo. Protože mi však zpovědník řekl, že z poslušnosti mám nechat Ježíše Krista, aby se dotkl mého žaludku, jakmile přišel, dotkl se mého žaludku a neustálé dávení ustalo. Nemoc však nepřestávala a Ježíš, když viděl, že jsem tak neklidná, mi řekl: "Má dcero, co to děláš? Copak nevíš, že kdyby tě smrt překvapila a našla tě neklidnou, musela bys dostat očistec? Ve skutečnosti, pokud tvá mysl není sjednocena s Mou, pokud tvá vůle není jednotná s Mou, pokud tvé touhy nejsou stejné jako Mé touhy, z nutnosti potřebuješ očistu, abys byla zcela proměněna ve Mně. Proto buď pozorná, mysl jen na to, abys zůstala sjednocena se Mnou, a Já budu myslet na ostatní." Zatímco to říkal, viděla jsem církve a papeže, část se mi opírala o ramena, a také jsem viděla zpovědníka, který naléhal na Ježíše, aby mě zatím nebral. A blahoslavený Pán řekl: "Zlo je nejtěžší a hříchy brzy dosáhnou takového stupně, že si již nezaslouží duše obětí - to znamená těch, kteří udržují a chrání svět přede mnou. Pokud se tento bod dotkne Spravedlnosti, vskutku ji vezmu s sebou". Pochopil jsem tedy, že věci jsou podmíněné.

5. září 1902

Ježíš, andělé a svatí nabádají Luisu, aby šla s nimi; zpovědník je proti.

I nadále mi bylo špatně a zpovědník byl i nadále rozhodný - ba co víc, rozčiloval se, že ho neposlouchám, pokud jde o to, abych neumírala a modlila se k Pánu, aby mé utrpení přestalo. Na druhou stranu jsem se cítila pobízena blahoslaveným Ježíšem, svatými a anděly, abych šla s nimi a ocitla se tu u Ježíše, tu u nebeských občanů. V tomto stavu jsem se cítila zmučená, sama jsem nevěděla, co mám dělat; byla jsem však klidná, bála jsem se, že kdyby si mě vzal, nebyla bych připravena jít rychle s Ním, a tak jsem se zcela svěřila do Jeho rukou. Když jsem byla v této pozici, viděla jsem zpovědníka a ostatní, jak se modlí, aby mi nebylo dovoleno zemřít; a Ježíš mi řekl: "Má dcero, cítím, že jsem pod násilím - copak nevidíš, jak nechtějí, abych si tě vzal?" "Ne," odpověděl jsem. A já: "I já cítím, že jsem pod násilím - opravdu by si zasloužili trest za to, že vystavili ubohé stvoření tomuto mučení. A Ježíš: "Jaký trest jim mám podle tebe udělit?" A já, nevědouc, co říci před tím nevyčerpatelným pramenem lásky, jsem řekla: "Můj sladký Pane, protože svatost s sebou přináší oběť, učiň je svatými, aby, když nic jiného, dosáhli svého úmyslu mě u sebe zachovat, a já dosáhnu úmyslu vidět je svaté, protože by měli trpělivost cítit bolest, kterou s sebou svatost přináší. Když mě Ježíš uslyšel, byl celý potěšený a políbil mě, říká mi: "Brava, můj milovaný, dokázal jsi vybrat optimum pro jejich dobro a pro mou slávu. Prozatím se tedy musíme vzdát a já

si vyhrazuji další příležitost, abych si tě rychle vzal a nedal jim čas, aby na nás páchali násilí." Pak Ježíš zmizel a já jsem se ocitla sama v sobě, s utrpením z větší části zmírněným a s novou silou, jako bych se znovu narodila. Ale jen Bůh zná bolest, trýzeň mého srdce. Doufám alespoň, že bude chtít přijmout tvrdost této oběti.

10. září 1902

Výsady lásky.

Myslel jsem si, že se požehnaný Ježíš vrátil obvyklým způsobem, ale jaké bylo mé rozčarování, když poté, co jsem se rozhodl, že si mě prozatím nevezme, mě začal nutit, abych se s ním potýkal, a to většinou jako stín a blesk. Pak, dnes ráno, když jsem se cítila velmi unavená a vyčerpaná ve svých silách pro neustálou touhu a čekání, jako by přišel a přenesl mě mimo sebe, řekl mi: "Má dcero, jsi-li unavená, přijď k mému Srdci - napij se a budeš občerstvena." A já jsem se na to podívala. Přiblížila jsem se tedy k tomu božskému Srdci a pila jsem velkými doušky mléko smíchané s nejsladší krví. Poté mi řekl: "Výsady lásky jsou tři: stálá láska bez konce, silná láska a láska k Bohu a k bližnímu spojená dohromady. Pokud se tyto výsady v duši neobjevují, lze říci, že její není vlastností pravé lásky." A tak jsem se rozhodl, že ji budu milovat.

22. října 1902

Výhrůžky Itálii.

Dnes ráno přišel na pár okamžiků můj rozkošný Ježíš, celý rozhořčený, a řekl mi: "Až se Itálie napije té největší špíny až do dna, až se utopí, tak moc, že budou říkat: 'Je mrtvá, je mrtvá!' - pak vstane z mrtvých." Pak se uklidnil a dodal: "Má dcero, když něco chci od svých tvorů, vlévám do nich přirozené dispozice takovým způsobem, aby se jejich přirozenost změnila v to, že chtějí to, co chci. Proto zůstaň klidná ve stavu, v němž se nacházíš." Po těchto slovech zmizel a já jsem zůstala znepokojena tím, co mi řekl.

30. října 1902

Ježíš Kristus přišel, aby znovu spojil Boha a člověka.

Dnes ráno, když jsem byla v moři starostí a slz kvůli naprostému opuštění svého nejvyššího Dobra a cítila jsem se sžíraná bolestí, jsem cítila, jak se mi mysl odcizuje, a viděla jsem požehnaného Ježíše, jak mi rukou podpírá čelo; a něco jako světlo, které v sobě obsahovalo mnoho slov pravdy. Sotva si na to vzpomínám - totiž: když naše lidství rozvázalo pouto poslušnosti, které Bůh vložil mezi sebe a stvoření, pouto, které jako jediné spojovalo Boha a člověka, rozptýlilo se; a Ježíš Kristus, který na sebe vzal lidskou přirozenost a učinil se naší hlavou, přišel, aby rozptýlené lidstvo znovu spojil, a svou poslušností Otcově vůli přišel, aby Boha a člověka znovu spojil. Toto nerozlučné spojení se však dále upevňuje podle naší poslušnosti Boží vůli." Poté jsem již svého drahého Ježíše neviděla a spolu s ním se vzdálilo i ono světlo.

1. listopadu 1902

Pravá vážnost se nachází v náboženství a pravé náboženství spočívá v tom, že člověk hledí na bližního v Bohu a na Boha v bližním.

Protože jsem byl ve svém obvyklém stavu, cítil jsem, že jdu mimo sebe, a našel jsem plačící dítě a také několik mužů; jeden z nich, vážnější, vzal velmi hořký nápoj a dal ho tomu plačícímu dítěti, které při jeho polykání tak trpělo, že se zdálo, že se mu dusí hrdlo. Nevědouc, kdo to je, ze soucitu jsem ho vzal do náruče a řekl mu: "Však je to vážný člověk a udělal ti to. Chudáčku, pojď ke mně, neboť ti chci osušit slzy. A on mi řekl: "Opravdová vážnost se nachází v náboženství a pravé náboženství spočívá v tom, že člověk hledí na bližního v Bohu a na Boha v bližním." Pak se přiblížil k mému uchu natolik, že se mě jeho rty dotýkaly a jeho hlas zněl v mém nitru, a dodal: "Slovo 'náboženství' je pro svět směšné a zdá se, že nemá žádnou cenu. Předě Mnou je však každé slovo, které se týká náboženství, ctností nekonečné hodnoty; natolik, že jsem toto slovo použil, abych šířil víru v celém vesmíru, a ten, kdo se v tom cvičí, Mi slouží jako ústa k projevení Mé Vůle tvorům." Když to říkal, pochopil jsem velmi dobře, že je to Ježíš. Když jsem uslyšela Jeho jasný hlas, který jsem tak dlouho neslyšela, cítila jsem, jak znovu povstávám ze smrti k životu. Čekala jsem, až domluví, abych Mu řekla o svých krajních potřebách, ale - ne, jakmile jsem přestala slyšet Jeho hlas, zmizel a já zůstala sklíčená a ztrápená.

5. listopadu 1902

Strom života zakořeněný v Ježíšově Srdci.

Dnes ráno se můj obdivuhodný Ježíš zjevil v mém nitru a zdálo se, že má ve svém Srdci zasazený strom, který do něj zapustil kořeny tak, že vyrůstají ze středu jeho Srdce. Celkově se zdálo, že se zrodil spolu s Ním, se stejnou přirozeností. Žasla jsem, když jsem viděla jeho krásu, nápadnost a výšku, která jako by se dotýkala nebes; a jeho větve se táhly až do nejzazších končin světa. Když mě viděl tak ohromenou, řekl mi blahoslavený Ježíš: "Má dcero, tento strom byl počat spolu se mnou, uprostřed mého Srdce, a od té chvíle jsem ve svém nitru cítil všechno dobro i zlo, které člověk s tímto stromem vykoupení, zvaným 'Strom života', udělá. Ve skutečnosti všechny duše, které zůstanou spojeny s tímto Stromem, obdrží v čase život milosti, a až je Strom dobře vychová, bude jim na věčnosti spravovat život slávy. Co však není mým zármutkem? Ačkoli nemohou Strom vykořenit ani se dotknout jeho kmene, mnozí se pokoušejí uříznout některé větve, aby duše nedostaly život, a odejmout mi všechnu slávu a potěšení, které by mi tento Strom života přinesl." Zatímco to říkal, zmizel.

9. listopadu 1902

Rozdíl mezi Ježíšovým působením a působením člověka.

Zatímco jsem toužila po svém rozkošném Ježíši, přišel v podobě, jakou měl, když ho nepřátelé fackovali, pokrývali mu tvář plivancem a zavazovali mu oči. S obdivuhodnou trpělivostí vše snášel, ba co víc, zdálo se, že se na ně ani nepodívá, tak moc se ve svém nitru soustředil na to, aby se podíval na ovoce, které toto utrpení přinese. S úžasem jsem vše obdivovala a Ježíš mi řekl: "Ať se jednalo o cokoli, při pohledu na jeho ovoce jsem nejen trpěl, ale trpěl jsem všechno s touhou a dychtivostí. Na druhé straně, zcela opačně, člověk při provozování dobra nehledí dovnitř díla, a nevidí-li jeho plody, snadno se nudí, všechno ho obtěžuje a mnohdy zanedbává konání dobra. Trpí-li, snadno ztrácí trpělivost, a koná-li zlo, nehledí-li do nitra tohoto zla, koná je s lehkostí." Pak dodal: "Stvoření se nechtějí přesvědčit, že život musí být provázen různými okolnostmi, tu utrpením, tu útěchou. Však i rostliny a květiny jim v tom dávají příklad tím, že zůstávají podřízeny větrům, sněhům, krupobití a horku."

16. listopadu 1902

Boží slovo je radost. Příkaz monsignora ohledně příchodu zpovědníka.

Včerejší noc jsem strávil ve velkém utrpení; viděl jsem zpovědníka, jak mi dává zákazy a příkazy. Blahoslavený Ježíš přišel na chvíli, jen mi to řekl: "Má dcero, Boží slovo je radost, a ten, kdo mu naslouchá, ale nenechá ho přinést ovoce svými skutky, mu dává černý stín a pokrývá ho blátem." Pak jsem pociťovala velké utrpení a snažila jsem se nevěnovat pozornost tomu, co jsem viděla, když tu náhle přišel zpovědník a řekl mi, že monsignor absolutním způsobem nařídil, že kněz už nemá přicházet, aby mě přiměl vyjít z mého obvyklého stavu, ale že z něj mám vyjít sama - což se mi nepodařilo po celých osmnáct let, navzdory slzám a modlitbám a slibům a slibům, které jsem dala Nejvyššímu. Ve skutečnosti před Bohem vyznávám, že všechna utrpení, kterými jsem mohla projít, pro mě nebyla pravými kříži, ale Božími radostmi a milostmi; jediným a pravým křížem pro mě však byl příchod kněze. Protože jsem z mnohaleté zkušenosti věděla, že takový výsledek je nemožný, mé srdce bylo rozerváno strachem, že bych nemusela být schopna poslechnout, a nedělala jsem nic jiného, než prolévala nejhořčí slzy a modlila se k tomu Bohu, který jediný vidí hloubku mého srdce, aby se slitoval nad postavením, v němž jsem se ocitla. Když jsem se v slzách modlila, uviděla jsem záblesk světla a hlas, který říkal: "Má dcero, aby věděla, že jsem to já, poslechnu ho, a až mu dám důkazy poslušnosti, poslechni mě." "Ať se stane, co se stane," odpověděl jsem. A když jsem řekla: "Pane, velmi se bojím, že nebudu moci poslechnout," dodal: "Poslušnost uvolňuje a spoutává, a protože je řetězem, spojuje Božskou vůli s lidskou a činí je jedním tak, že duše nejedná silou své vůle, ale silou Boží vůle. Kromě toho to nejsi ty, kdo bude poslouchat, ale já budu poslouchat v tobě." Pak, celý zarmoucený, dodal: "Má dcero, neřekl jsem ti, že udržet tě v tomto stavu oběti a zahájit porážku v Itálii je pro Mne téměř nemožné?" "Ano," odpověděla jsem. Tak jsem se trochu uklidnila, i když jsem nevěděla, jak se má tato poslušnost uskutečnit.

17. listopadu 1902

Nemožnost ztráty vědomí. Je to rozhodnutí Boží vůle, že využije knězova působení, aby se Luisa probrala ze stavu utrpení.

Když přišla obvyklá hodina, kdy jsem byl překvapen svým obvyklým stavem, k mé velké hořkosti - ale takové hořkosti, že jsem nikdy v životě nic podobného nezažil - moje mysl už nebyla schopna ztratit vědomí. Můj život, můj poklad, Ten, který tvořil veškerou mou rozkoš, můj veskrze milovaný Ježíš, nepřicházel. Snažila jsem se vzpamatovat, jak jen to šlo, ale cítila jsem, že má mysl je tak bdělá, že nemohu ani ztratit vědomí, ani usnout, a tak jsem nechtěla dělat nic jiného, než lámat brzdu svým slzám. Snažila jsem se, jak jen jsem mohla, sledovat ve svém nitru to, co bych dělala ve stavu bezvědomí svých smyslů, a jedno po druhém jsem si připomínala Jeho učení, Jeho slova a způsob, jakým jsem s Ním měla zůstat stále spojená. Ale to všechno byly střely, které hořce zraňovaly mé srdce a říkaly mi: "Ach, poté, co jsi Ho viděla každý den po dobu patnácti let, někdy více, někdy méně, někdy třikrát nebo čtyřikrát, někdy jednou; někdy k tobě promlouval, jindy mlčel..... Ale stále jsi Ho viděl. A teď jste Ho ztratili? Už Ho nevidíte? Už neslyšíte Jeho sladký a jemný hlas? Všechno pro tebe skončilo." A mé ubohé srdce by se tak naplnilo hořkostí a smutkem, že mohu říci, že mým chlebem byl smutek a mým nápojem slzy; a byl jsem jimi tak naplněn, že se mi do hrdla nedostala ani kapka vody. K tomu se přidal další osten. Často jsem svému milovanému Ježíši říkala: "Jak se bojím o svůj stav - že jsem to jen já, že je to všechno můj výmysl, že je to přetvářka..."; a On mi říkal: "Odstraň tyto obavy, protože pak uvidíš, že přijdou dny, kdy navzdory veškerému úsilí a obětem, které bys chtěla vynaložit, abys ztratila vědomí, toho nebudeš schopna." Přes to všechno jsem však ve svém nitru cítil klid, protože jsem alespoň poslouchal, i když mě to stálo život. A tak jsem si myslela, že to tak bude muset pokračovat, a přesvědčovala jsem sama sebe, že když už mě Pán nechce mít v takovém stavu, použil si Monsignora, aby mi tu poslušnost dal.

Když jsem se pak večer, po dvou dnech, chtěl poklonit krucifixu, objevil se před mou myslí záblesk světla. Cítila jsem, jak se mi otevírá srdce, a nějaký hlas mi říkal: "Několik dní tě nechám viset a pak tě opět nechám padnout." A tak jsem se vrátil do svého života. A já: "Pane, copak mě nedonutíš, abych se sám vzpamatoval, když mě necháš padnout?" "Ne," odpověděl jsem. A hlas: "Ne, je to nařízení Mé Vůle, abych použil dílo kněze, aby tě přivedl k tomu, že se z toho stavu utrpení vzpamatuješ, a pokud chtějí vědět proč, ať přijdou ke Mně a zeptají se Mě. Má Moudrost je nepochopitelná a má mnoho neobvyklých způsobů pro spásu duší, ale i když je nepochopitelná, chtějí-li najít důvod, ať jdou do hloubky, neboť ho najdou - jasný jako slunce. Má Spravedlnost je jako mrak těhotný krupobitím, hromy a blesky a ve vás našla hráz, aby se nevyložila nad národy. Ať tedy nechtějí urychlit čas Mého hněvu." A já: "Jen pro mne byl tento trest vyhrazen, bez naděje, že se ho zbavím. Jiným duším jsi dal tolik milostí, ony z lásky k Tobě velmi trpěly, a přece nepotřebovaly kněžskou práci." A hlas pokračoval: "Budeš osvobozen - ne teď, ale až v Itálii začnou jatka." To byl pro mě další důvod k zármutku a nejhořčejším slzám; natolik, že můj nejmilejší Ježíš, který se mnou soucítí, se v mém nitru pohnul, jako by před to, co mi řekl, položil závoj, a aniž by se nechal vidět, dal mi slyšet svůj hlas, který mi říkal: "Má dcero, pojď ke Mně, nechtěj se trápit. Odsuňme na chvíli Spravedlnost a dejme prostor Lásce, jinak podleheš. Poslouchej Mě - mám tě naučit mnoha věcem. Myslíš, že jsem k tobě už domluvil? Ne." A protože jsem plakala a z mých očí se staly dva potoky slz, dodal: "Neplač, má milovaná, ale raději Mi dopřej audienci; dnes ráno chci spolu s tebou poslouchat Mši svatou a učit tě, jak ji máš poslouchat." A tak mluvil dál a já Ho následovala, ale protože jsem Ho neviděla, mé srdce bylo neustále rozpolcené bolestí. Čas od času, aby zastavil můj pláč, mě opakovaně volal, tu mě učil něco o svém umučení, vysvětloval mi jeho smysl, tu mě učil, jak mám dělat to, co On dělal ve svém nitru v průběhu svého utrpení - o čemž se zatím zdržuji psaní, vyhrazuji si to na jindy, bude-li to Bohu milé. Takto jsem pokračoval další dva dny.

21. listopadu 1902

Ježíš používá Luisinu přirozenost, aby v ní pokračoval v průběhu svého utrpení.

Protože jsem stále nemohl ztratit vědomí ani usnout, moje ubohá povaha už to nemohla vydržet. Ale pak, když jsem se cítila přesvědčená víc než kdy jindy, že už ho nevidím, najednou přišel můj nejdražší Ježíš a přinutil mě ztratit vědomí - byla jsem jako zasažená bleskem. Kdo může říci, jaký jsem měl strach? Už jsem nad sebou neměla kontrolu, nebylo v mých silách znovu nabýt vědomí. Ježíš mi řekl: "Má dcero, neboj se, přišel jsem tě posílit; copak sama nevidíš, jak už nemůžeš nic vydržet a jak tě beze Mne tvoje přirozenost opouští?" Řekl mi: "Neboj se, dcero. Řekla jsem Mu s pláčem: "Ach, můj živote, bez Tebe jsem mrtvá, už necítím žádné životní síly; Ty jsi tvořil celou mou bytost, a když Tě nemám, chybí mi všechno. Vskutku, nebudeš-li nadále přicházet, zemřu zármutkem. A On: "Já ti říkám, že ty jsi můj živý život, a já ti říkám, že ty jsi můj živý život. Tak jako jsem využil svého lidství k utrpení, tak využívám tvé přirozenosti, abych v tobě pokračoval v běhu svého utrpení. Proto jsi

celý můj - ba co víc, jsi můj vlastní život." Když to říkal, vzpomněla jsem si na poslušnost a řekla jsem Mu: "Mé sladké Dobro, dovolíš mi poslušnost tím, že mi dovolíš, abych se sama obešla?" "Ne," odpověděla jsem. A On: "Má dcero, já, Stvořitel, jsem poslechl stvoření tím, že jsem tě v těchto dnech nechal suspendovanou; teď je jen správné, aby stvoření poslechno svého Stvořitele tím, že se podřídí mé Vůli, protože před mou Božskou Vůli lidský rozum nemá váhu a nejsilnější rozum se před Nejvyšší Vůli rozplyne v dým."

Kdo může říct, jak rozhořčený jsem zůstal? Ale byl jsem smířený, slíbil jsem Pánu, že nikdy neodstoupím od jeho vůle, ani na mrknutí oka; a protože mi řekli, že když mě ten stav překvapí a sám se nevzpamatuju, nechají mě zemřít, připravoval jsem se na smrt, považoval jsem to za velké štěstí a prosil jsem Pána, aby mě vzal do náruče. Zatímco jsem to dělala, přišel zpovědník, aby mě přiměl k tomu, abych se vzpamatovala, což mě ještě více rozhořčilo; tak moc, že když mě Pán viděl tak rozhořčenou, řekl mi v mém nitru: "Řekni mu, aby mi udělil ještě dva dny odkladu, aby měl čas vědět, co má dělat." Pak zpovědník odešel, zanechal mě celou probodnutou a jakoby plnou hořkosti, a Ježíš, dávajíc mi znovu slyšet svůj hlas, mi řekl: "Cítím, jak je mé Srdce rozerváno, když tě tak vidím. Odvahu, neboj se, má dcero, a pak si vzpomeň, že právě zásahem poslušnosti jsi byla z tohoto stavu vyražena. Pokud si to teď už nepřejí, nechám tě také poslechnout. Není to snad ten hřebík, který tě nejvíce bodá - neschopnost poslechnout?" A já: "Ano."

"Dobrá tedy, slíbil jsem ti, že tě nechám poslouchat, a proto nechci, aby ses ještě více rozhořčoval. Řekni jim to však: Nebo si se mnou chtějí hrát? Běda těm, kdo si se Mnou chtějí hrát a bojují proti Mé Vůli." A já: "Jak mohu pokračovat bez Tebe? Ve skutečnosti, pokud mě tento stav nepřekvapuje, Tě nevidím." "A co je to? A On: "Jelikož není tvou vůlí vystoupit z tohoto stavu oběti, najdu si jiné způsoby, jak se zviditelnit a být s tebou. Nejsi šťastný?" A tak se následujícího rána, aniž bych ztratil vědomí, zviditelnil rozumně tím, že mi dal několik kapek mléka, aby mě osvěžil, neboť má slabost byla krajní.

22. listopadu 1902

Luisa se chystá zemřít, ale poslušnost se jí přičí.

22. listopadu, když mi bylo opět špatně, přišel pozeňnaný Ježíš a řekl mi: "Můj milovaný, chceš přijít?" řekl jsem mu. A já: "Ano, nenechávej mě už déle na této zemi. A On: "Ano, chci tě jednou provždy uspokojit." Když to říkal, cítila jsem, jak se mi žaludek a hrdlo uzavírají takovým způsobem, že už do nich nemohlo nic vstoupit; sotva jsem se mohla nadechnout, cítila jsem se přidušená. Pak jsem viděla, že blahoslavený Ježíš zavolal anděly a řekl jim: "Nyní, když přichází oběť, pozastavte pevnosti, aby si národy mohly dělat, co chtějí." A já: "Pane, kdo to je? A on: "Co je to za lidi? "To jsou andělé, kteří strážejí města. Dokud městům pomáhá pevnost božské ochrany, která je andělům sdělována, nemohou nic dělat; jakmile však tato ochrana zanikne kvůli těžkým hříchům, jichž se dopouštějí, a jsou ponechána sama sobě, mohou dělat revoluce a jakékoliv zlo." "A co je to?" zeptal jsem se.

Cítila jsem se klidná a když jsem viděla, že jsem sama se svým drahým Ježíšem a opuštěná všemi tvory, děkovala jsem ze srdce Pánu a prosila jsem ho, aby mi nedovolil, aby ke mně někdo přišel a obtěžoval mě. Zatímco jsem byla v této poloze, přišla moje sestra a vidouc, že jsem nemocná, poslala pro zpovědníka, kterému se podařilo silou poslušnosti přimět mě, abych trochu otevřela hrdlo, a pak vyšel ven a dal mi poslušnost, abych nezemřela. Chudák je ten, kdo má co do činění se stvořeními! Neznajíce hloubku všech bolestí a muk ubohé duše, přidávají k jejím bolestem ještě větší zármutek a snáze se jim dostane soucitu, pomoci a úlevy od Boha než od tvorů - spíše se zdá, že se více podněcují. Kéž je však vždy pozeňnaný Pán, který vše zařizuje ke své slávě a k dobru duší.

30. listopadu 1902

Strach, že její stav může být dílem d'ábla. Ježíš ji učí, jak rozpoznat, kdy je to on a kdy d'ábel.

Když jsem byl uprostřed obav, pochybností a rozrušení, že všechno může být dílem d'ábla, můj milovaný Ježíš mi při příchodu řekl: "Má dcero, já jsem Slunce a naplňuji svět světlem, a když jdu k nějaké duši, rozmnožuje se v ní jiné Slunce tak, že se pomocí světelných paprsků navzájem neustále pronikají. Nyní se mezi těmito dvěma Slunci tvoří mraky, které jsou umrtvením, ponížením, protivenstvím, utrpením a dalšími věcmi. Jsou-li to pravá Slunce, mají takovou sílu, že neustálým pronikáním paprsků skrze sebe vítězí nad těmito mraky a přeměňují je ve světlo. Jsou-li však pouze zdánlivými a falešnými slunci, mraky, které se mezi nimi tvoří, mají sílu přeměnit

tato slunce v temnotu. To je nejjistější znamení, podle něhož lze poznat, zda jsem to já, nebo ďábel, a poté, co člověk toto znamení obdrží, může položit svůj život, aby vyznával pravdu, která je světlem, a ne tmou."

V duchu jsem přemýšlel o tom, zda jsou ve mně přítomny tyto znaky, a vidím se tak plného nedostatků, že nemám slov, abych projevils svou špatnost. Neztrácím však odvalu, naopak doufám, že milosrdenství Páně se možná bude chtít nad tímto ubohým stvořením slitovat.

3. prosince 1902

Nepokoje ohledně poslušnosti. Ježíš ji uklidňuje.

Dnes ráno, když jsem byl ve svém obvyklém stavu a mé obavy přetrvávaly, když přišel blahoslavený Ježíš, řekl jsem Mu: "Živote mého života, jak to, že mi nedovolíš uposlechnout rozkaz představených? A On: "A ty, má dcero, copak nechápeš, odkud pochází odpor? Je to lidská vůle, která se nespojí s božskou, aby se políbily a staly se jedním; a když je mezi těmito dvěma vůlemi protiklad, protože božská vůle je nadřazená, lidská vůle z nutnosti prohrává. Ostatně, co jiného chtějí? Řekl jsem ti, že pokud chtějí, přimějí tě, abys do tohoto stavu upadl; pokud nechtějí, nechám tě poslechnout. Co se však týče poslušnosti, abych tě nechal upadnout a přiměl tě k tomu, abys přišel do jiného stavu, aniž by oni přišli, a ponechal tuto věc nezávislou na nich a vše k mé dispozici - to záleží na mně. Ať už tě chce v tomto stavu udržet minutu nebo půl hodiny, ať už tě musím nechat trpět nebo ne - to vše zůstává v mé péči; a kdyby chtěli jinak, chtěli by mi diktovat zákony, *jak a kdy*. Já jsem ten, kdo musí věci dělat, a to by znamenalo chtít se příliš vměšovat do mých úsudků a jednat jako můj pán, zatímco tvor má obdivovat, ne zkoumat." Zůstal jsem neschopen odpovědi. Když viděl, že neodpovídám, dodal: "Toto nechtění se přesvědčit Mě velmi zarmucuje. Ty však v protivenstvích a umrtvováních neulpívej pohledem na nich, ale upři jej na Mne, který byl terčem protivenství; a jak je budeš trpět, budeš se Mi stále více podobat. Tak se tvá přirozenost nebude moci pohnout a ty zůstaneš klidná a vyrovnaná. Chci, abys ze své strany udělala co nejvíce, abys je poslouchala; co se týče ostatního, přenech to mé péči, aniž by ses nechala rušit."

4. prosince 1902

Ježíš zjevuje důvody svého působení.

Přemýšlel jsem v duchu o této poslušnosti a říkal jsem si: 'Mají pravdu, když mi takto poroučejí; ostatně není to tak velká věc, že by mi Pán dovolil poslouchat tak, jak chtějí oni. A tak říkají: buď ať tě nechá poslechnout, nebo ať ti řekne důvod, proč chce, aby přišel zpovědník, aby tě z toho stavu vyvedl.' A tak jsem si říkal: "Ať tě nechá poslechnout. Zatímco jsem o tom přemýšlela, můj obdivovaný Ježíš se pohnul v mém nitru a řekl mi: "Má dcero, chtěl jsem, aby sami našli důvod mého působení, protože v mém životě, od chvíle, kdy jsem se narodil, až do mé smrti, lze nalézt všechno, protože je v něm uzavřen život celé Církve. Při srovnání s nějakým krokem, který lze přizpůsobit mému životu, se vyřeší nejobtížnější záležitosti, rozpletou se nejzapeklitější situace a v těch nejnepřehlednějších a nejstručnějších, takových, že se lidská mysl v té nejasnosti téměř ztrácí, se najde nejjasnější a nejjasnější světlo. To znamená, že nemají můj život jako pravidlo svého fungování, jinak by našli důvod. Protože však oni sami důvod nenašli, je nutné, abych o něm mluvil a projevils jej."

Poté vstal a s empírií - ale takovou, že jsem dostal strach - řekl: "Co znamená to '*ostende te sacerdoti*' ['ukaz se knězi']?" Pak se stal sladším a dodal: "Moje moc sahala všude a z kteréhokoli místa, kde jsem byl, jsem mohl konat ty nejsenzačnější zázraky; přesto jsem téměř u všech svých zázraků chtěl být osobně přítomen. Jako například když jsem vzkřísil Lazara, šel jsem tam, nechal jsem odstranit hrobový kámen, pak jsem ho nechal osvobodit a pak jsem ho říší svého hlasu přivolal zpět k životu. Při vzkříšení mladé dívky jsem ji vzal za ruku svou pravíci a přivolal jsem ji zpět k životu; a při mnoha dalších věcech, které jsou zaznamenány v evangeliu a které jsou všem známy, jsem chtěl být přítomen svou přítomností. To učí, jak se má kněz chovat při svém působení, neboť budoucí život církve byl uzavřen v mém. A to jsou věci, které se týkají tebe, i když obecně; ale tvé konkrétní okolnosti najdou na Kalvárii. Já, kněz a oběť, vyzdvižený na dřevě kříže, jsem chtěl, aby byl přítomen kněz, který by mi v tomto stavu oběti pomáhal - a tím byl svatý Jan, který představoval rodící se Církev. V něm jsem viděl všechny - papeže, biskupy, kněze a všechny věřící dohromady; a když Mi asistoval, obětoval Mě jako oběť pro slávu Otce a pro dobrý vývin rodící se Církve. To, že Mi v tomto stavu oběti asistoval kněz, se nestalo náhodou, ale vše bylo hlubokým tajemstvím předurčeným *ab aeterno* [od věčnosti] v božské mysli se záměrem, že když si vyberu duši jako oběť pro vážné potřeby přítomné v Církvi, musí Mi ji kněz obětovat, asistovat pro Mě, pomáhat jí a povzbuzovat ji k utrpení. Pokud tyto věci chápou - fajn, sami obdrží ovoce

obětovaného díla; tak jako svatý Jan: kolik dober nedostal za to, že Mi pomáhal na hoře Kalvárii? Nejsou-li pak pochopeny, nedělají nic jiného, než že mé dílo staví do neustálých protikladů a odvracejí mé nejkrásnější plány.

Kromě toho je má Moudrost nekonečná, a když posílá duši nějaký kříž k jejímu posvěcení, nebere si jen tuto duši, ale pět, deset... kolik jich chci, aby nebyla posvěcena jen jedna, ale všechny ostatní dohromady. Ve skutečnosti jsem na Kalvárii nebyl sám; kromě toho, že jsem měl kněze, jsem měl Matku, měl jsem přátele a také nepřátele, a když viděli zázrak mé trpělivosti, mnozí z nich ve mne uvěřili jako v Boha, kterým jsem, a obrátili se. Kdybych byl sám, přijali by tato velká dobra? Určitě ne."

Ale kdo mi může říct všechno, co mi řekl, nebo vysvětlit nejmenší významy? Řekl jsem to nejlépe, jak jsem mohl - tak, jak jsem to byl schopen říci ve své drsnosti. Doufám, že Pán udělá zbytek tím, že je osvítí, aby mohli pochopit to, co jsem nebyl schopen dobře projevit.

5. prosince 1902

Luisa vidí ženu, která pláče nad stavem národů a žádá ji, aby se nehýbala ze stavu oběti.

Když jsem byl ve svém obvyklém stavu, pozhnaný Ježíš se mnou sdílel své bolesti, a když jsem trpěl, viděl jsem ženu, která plakala a říkala: "Králové se spojili, a národy hynou; a nevidí, že by jim bylo pomozeno, že by byli chráněni, ale spíše že jsou zbaveni, ztrácejí se, a králové bez národů nemohou existovat. Ale nejvíc mě rozpláče, když vidím, že chybí pevnosti Spravedlnosti, které jsou obětmi - jedinou a jedinou oporou, která drží Spravedlnost v těchto nejšmutnějších časech. Alespoň ty - dáváš mi své slovo, že se z tohoto stavu obětí nepohneš?" Nevím proč, ale cítil jsem se tak rozhodný, že jsem odpověděl: "Toto slovo nemohu dát - ne. Zůstanu tak dlouho, jak si to Pán bude přát, ale jakmile mi řekne, že čas tohoto pokání skončil, nezůstanu už ani minutu." "Ano," řekl jsem. Když uslyšela mou neochvějnou vůli, rozplakala se ještě víc a téměř mě chtěla svým pláčem pohnout, abych řekla ano. Ale já, odhodlanější než kdy jindy, jsem řekla: "Ne, ne. A ona s pláčem řekla: "Tak tedy bude spravedlnost, tresty, porážky, nešetřící se." Když jsem to však vyprávěla zpovědníkovi, řekl mi, abych z poslušnosti své ne odvolala.

7. prosince 1902

Francie a Itálie přestávají uznávat Ježíše. Ježíš jí pozastavuje status oběti, ale ona se s tím nesmíří a bojuje, aby nevznikl zákon o rozvodu.

Jak jsem byl ve svém obvyklém stavu, ocitl jsem se uprostřed nejhustší tmy. V ní byly tisíce lidí, které tato tma oslepila natolik, že sami nechápali, co dělají. Zdálo se, že je to část Itálie a část Francie. Ach, kolik chyb bylo možné vidět ve Francii - horších než v Itálii! Zdálo se, že ztratili svůj lidský rozum, základní výbavu člověka, která ho odlišuje od zvířat. Stal se však horším než samotná zvířata. Poblíž této temnoty bylo vidět lampu; přistoupila jsem k ní a našla jsem svého milujícího Ježíše, ale tak roztrpčeného a rozhořčeného těmi lidmi, že jsem se třásla jako osika, a jen jsem řekla: "Pane, utiš se a nech mě trpět tím, že na mě vyliješ své rozhořčení". A On mi řekl: "Jak se mohu utišit, když mě z nich chtějí vyloučit, jako by nebyli dílem Mnou stvořeným? Copak nevidíš, jak Mě Francie od sebe odehnala, když se považuje za poctěnou tím, že Mě už neuznává? A jak chce Itálie následovat Francii, protože jsou tam někteří, kteří by dali duši ďáblu, aby získali ten bod vytvoření zákona o rozvodu - poté, co se o to tolikrát pokusili a zůstali zdrceni a zmateni? Místo abych se uklidnil a vylil na vás své rozhořčení, pozastavím vás ve stavu oběti, protože poté, co se o to má Spravedlnost několikrát pokusila a použila veškerou svou moc, aby neudělila onen trest, který chce sám člověk - a přesto ho stále chce -, je nutné, aby Spravedlnost pozastavila toho, kdo ji zdržuje, a nechala trest padnout." A já: "Pane, kdybys mě chtěl suspendovat za jiné tresty, snadno bych to přijala, protože je správné, aby se tvor ve všem přizpůsobil tvé svaté vůli; ale přijmout to za toto nejtěžší zlo... moje duše nemůže strávit toto suspendování. Vlož do mě raději svou moc a dovol mi jít mezi ty lidi, kteří to chtějí. Zatímco jsem to říkal, ocitl jsem se s nimi; zdálo se, že jsou obdařeni ďábelskými silami, zvláště jeden z nich, který se zdál být rozrušený. Jako bych chtěl všechno obrátit naruby, mluvil jsem a mluvil, ale sotva se mi podařilo vrhnout na něj několik záblesků rozumu a dát mu najevo, jakého omylu se dopouštějí. Poté jsem se ocitl sám v sobě a utrpení mi bylo nesmírně vzácné.

8. prosince 1902

Zpovědník využívá autoritu církve, aby v Luise udržel ukřižovaného Ježíše a spolu s ním ji ukřižoval, aby zabránil zákonu o rozvodu.

Pak jsem se přinutila vstát, políbila jsem Ho na tvář, On mě také políbil a já Mu řekla: "Můj živote a sílo, sama jsem slabá a nic nezmužu, ale s Tebou mohu všechno. Proto posiluj mou slabost tím, že do mě vliješ samotnou svou sílu, a já budu schopna nést tíhu Tvé osoby - jediné tak se budeme moci navzájem ušetřit tohoto trápení; pro mě, že Tě nechám padnout, a pro Tebe, že pád přetrpím.

Když jsem to slyšel, Ježíš mi řekl: "Má dcero, copak nechápeš, co znamená moje tíseň? Věz, že je to obrovská tíha Spravedlnosti, kterou už nemohu unést ani já, ani ty, a člověk bude brzy rozdrčen tíhou Boží Spravedlnosti." Když jsem to uslyšela, rozplakala jsem se a On, téměř aby mě rozptýlil, neboť před Jeho příchodem jsem měla silný strach, že nebudu moci poslechnout, pokud jde o některé věci, dodal: "A ty, má milovaná, proč se tolik bojíš, že ti nedovolím poslechnout? Copak nevíš, že když přitahuji, spojuji a ztotožňuji duši se sebou a sděluji jí svá tajemství, první klíč, který vkládám a který vydává nejkrásnější zvuk a sděluje ho všem ostatním klíčům, je klíč poslušnosti? A to natolik, že pokud ostatní klíče nejsou v komunikaci s prvním klíčem, budou znít nesouhlasně, což nemůže být nikdy příjemné mému sluchu. Proto se neboj; ostatně to nebudeš ty, ale Já sám, kdo bude v tobě poslouchat, a protože bude na Mně, abych poslouchal, nech mě to udělat, aniž bych se o to staral, neboť Já sám dobře vím, co je třeba udělat a jak se dát poznat." Po těchto slovech zmizel a já se ocitl sám v sobě. Kéž je Pán vždy požehnaný.

17. prosince 1902

Abychom se stali obětí, je nutné trvalé spojení s Ježíšem.

Dnes ráno, když přišel můj milovaný Ježíš, jsem ho prosila, aby se utišil, a říkala jsem mu: "Pane, když nemohu sama unést tíhu tvé Spravedlnosti, je tu tolik dobrých duší, mezi které se to může rozdělit, každá trochu, aby se ta tíha snáze nesla a lidé byli ušetřeni. A On: "A ty, má dcero, nevíš, že aby moje Spravedlnost mohla vyložit tíhu něčího trestu na nějakou duši, musí být v držení trvalého spojení se Mnou, a to takovým způsobem, že vše, co dělá, trpí, za co se přimlouvá a čeho dosahuje, je jí dáno na základě spojení se Mnou, které je v ní ustaveno, protože duše nedělá nic jiného, než že pokládá svou vůli a sjednocuje ji s Mou? Ani Moje Spravedlnost by to nemohla udělat, aniž by duši nejprve nedala potřebné milosti, aby byla schopna trpět pro někoho jiného." A já: "Ale jak může být sjednocení s Tebou ve mně trvalé? Vždyť se vidím tak *cattiva* [špatný]! A On mě přerušil a dodal: "Hlupáčku, co to říkáš? Copak Mě v sobě necítíš neustále? Copak nevnímáš smysluplné pohyby, které konám ve tvém nitru, a nepřetržitou modlitbu, která se v tvém nitru vznáší, jak to ani jinak nejde? Jsi to snad ty, nebo Já, který v tobě přebývám? Nanejvýš mě někdy nevidíš, ale to v žádném případě neznamena, že spojení se Mnou v tobě není trvalé." Zůstala jsem zmatená a nevěděla, co odpovědět.

18. prosince 1902

Ježíš ji opět bere s sebou, aby trpěla s ním a zvítězila nad těmi, kdo se chtějí rozvést.

Jakmile jsem se ocitl ve svém obvyklém stavu, přišel blahoslavený Ježíš, ale v takovém utrpení, že vzbudil soucit. Pak mi celý ztrápený řekl: "Má dcero, pojď znovu trpět se mnou, abys přemohla tvrdohlavost těch, kteří se chtějí rozvést. Zkusme to ještě jednou. Budeš vždy připravena trpět to, co chci, že ano? Dáváš Mi svůj souhlas?" A já: "Ano, Pane, udělej, co chceš." Jakmile jsem řekla ano, blahoslavený Ježíš se do mě položil jako ukřižovaný, a protože moje přirozenost byla menší než Jeho, roztáhl mě natolik, že jsem dosáhla na Jeho samotnou osobu. Pak vylil - ano, velmi málo, ale tak hořké a plné utrpení, že jsem nejen cítila hřeby v místech ukřižování, ale cítila jsem celé své tělo jako probodené mnoha hřeby, a to takovým způsobem, že jsem se celá cítila rozdrčená. Na chvíli mě v této pozici nechal a já se ocitla uprostřed démonů, kteří, když mě viděli takto trpět, řekli: "Nakonec ten zatracený zase zvítězí, abychom nevytvořili zákon o rozvodu. Proklínám tvou existenci - snažíš se nám škodit a naše podniky rozptylovat tím, že ničíš naši čestnou námahu a činíš ji marnou. Ale my vás za to donutíme zaplatit - pohneme proti vám biskupy, kněze a lid, abychom vás příště přiměli upustit od tohoto rozmaru přijímat utrpení." A zatímco to říkali, posílali na mě víry plamenů a kouře. Cítil jsem se v takovém utrpení, že jsem sám sebe nedokázal pochopit. Blahoslavený Ježíš se vrátil; při pohledu na něj démoni utekli a opět ve mně obnovil stejné utrpení - ale intenzivnější než předtím. Opakoval to ještě dvakrát, ale i když jsem byla téměř neustále s Ježíšem, nechtěla jsem Mu nic říct, protože jsem byla jakoby stlačena silným utrpením. Jen On mi čas od času říkal: "Má dcero, je nutné, abys zatím trpěla. Měj trpělivost - nechceš se snad starat o mé zájmy, jako by byly tvé vlastní?" "Ne," odpověděla jsem. A podpíral mě ve svém náručí, protože moje přirozenost nemohla sama unést tíhu těchto utrpení.

Pak mi řekl: "Milovaný, chceš vidět zlo, které se stalo během těch dnů, kdy jsem tě držel mimo tento stav?" V tu chvíli, ani nevím jak, jsem uviděl Spravedlnost. Viděla jsem Ji jako plnou světla, milosti, trestů a temnoty, a kolik dní jsem byla suspendována, tolik bylo proudů temnoty, které sestoupily na zem. Ti, kdo chtějí páchat zlo a mluvit o zlu, se stali ještě slepějšími a získali sílu k jeho uskutečnění, obrátili se proti Církvi a proti svatému lidu. Byl jsem překvapen a Ježíš mi to řekl: "Myslel sis, že to nic není, že se tím nebudeš zabývat - ale nebylo tomu tak. Viděla jsi, kolik zla se stalo a kolik síly získali nepřátelé, až se jim podařilo udělat to, čeho nebyli schopni během doby, kdy jsem tě nepřetržitě udržoval v tomto stavu?" "Ano," odpověděl jsem. Poté zmizel.

24. prosince 1902

Účinky utrpení. Hodnota pýchy.

Když jsem pokračoval ve svém obvyklém stavu, ocitl jsem se mimo sebe a našel jsem našeho Pána, který měl vedle sebe kříž, celý opletený trním. Vzal ho a položil mi ho na ramena a přikázal mi, abych ho nesla uprostřed zástupu lidí, abych podala důkaz o Jeho Milosrdenství a usmířila Boží Spravedlnost. Byla tak těžká, že jsem ji nesl ohnutý a téměř se vlekl. Zatímco jsem ji nesla, Ježíš zmizel, a když jsem došla na určité místo, ten, který mě vedl, mi řekl: "Opusť kříž a svlékni si šaty, protože Náš Pán se vrací a musí tě najít připravenou na ukřižování." "Ať se vrátí," řekl jsem. Svlékla jsem si šaty, ale držela jsem je v rukou kvůli rozpakům, které pociťovala moje přirozenost, a řekla jsem si: "Shodím je, jakmile přijde." V tu chvíli jsem si řekla, že je to pro mě těžké. V tu chvíli se vrátil a když mě našel s šaty v rukou, řekl mi: "Nenechal ses ani najít úplně svlečený, abych tě mohl ihned ukřižovat. Dobře tedy, necháme to na jindy." Zůstala jsem zmatená a ztrápená, neschopná vyslovit jediné slovo, a Ježíš, aby mě utěšil, mě vzal za ruku a řekl mi: "Já jsem: "Řekni mi, co chceš, abych ti dal?" řekl jsem mu. A já: "Pane, utrpení. A on: "Trpím," odpověděl jsem: "A co ještě?" A já: "Nemohu od Tebe žádat nic jiného než utrpení. A Ježíš: "A co láska - nechceš ji? A já: "Ne, utrpení, protože tím, že mi dáš utrpení, mi dáš více lásky. Víím to ze zkušenosti - že k získání milostí, nejsilnější lásky a všeho od Tebe je nelze získat jinak než utrpením; a k získání všech Tvých sympatií, potěšení a uspokojení je jediným a výhradním prostředkem utrpení z lásky k Tobě." - "A co je to utrpení?" zeptal jsem se. A On: "Moji milovaní, chtěl jsem vás vyzkoušet, abych ve vás více zažehl touhu trpět z lásky ke Mně."

Potom jsem viděl lidi, kteří se považovali za něco většího než ostatní, a blahoslavený Ježíš řekl: "Má dcero, ten, kdo se považuje za něco přede Mnou a před lidmi, nemá žádnou cenu. Ten, kdo se považuje za nic, má cenu všeho - především přede Mnou, protože když něco dělá, nemyslí si, že to dělá proto, že to umí, že na to má sílu a schopnosti, ale spíše proto, že dostává od Boha milost, pomoc a světlo; proto lze říci, že to dělá na základě Boží moci, a ten, kdo má u sebe Boží moc, už má cenu všeho. Za druhé, před lidmi, protože toto jednání na základě božské moci způsobuje, že působí zcela jinak a nedělá nic jiného, než že vysílá světlo božské moci, kterou v sobě obsahuje, a to takovým způsobem, že i ti nejzvrácenější, aniž by to chtěli, cítí sílu tohoto světla a podřizují se jeho vůli; a tím je také před lidmi hoden všeho. Naopak ten, kdo se domnívá, že je něčím, je kromě toho, že nestojí za nic, odporný mé přítomnosti a pro své okázalé a zvláštní způsoby - neboť se domnívá, že je něčím, a dělá si z ostatních legraci - na něj lidé stále poukazují jako na předmět posměchu a pronásledování."

26. prosince 1902

Pomluvy, pronásledování a protiklady slouží k ospravedlnění člověka.

Protože jsem byl ve svém obvyklém stavu, cítil jsem se celý utlačený a se strachem, že se mi dostane pronásledování, protivenství, pomluv - nejen mně samotnému, protože o sebe se nestarám, protože jsem ubohé stvoření, které za nic nestojí, ale i zpovědníkovi a ostatním kněžím. A tak jsem cítil, jak mě tato tíha drtí, a nemohl jsem najít oddech. Mezitím přišel můj rozkošný Ježíš a řekl mi: "Má dcero, proč se trápíš a jsi neklidná a ztrácíš s tím čas? Co se týče tvých věcí, tam nic není, a kromě toho všechno je Boží prozřetelnost, která dopouští pomluvy, pronásledování a protivenství, aby člověka ospravedlnila a přiměla ho vrátit se do jednoty se svým Stvořitelem, jeden na jednoho, bez lidské podpory, tak jak vyšel, když byl stvořen. Jakkoli je člověk dobrý a svatý, vždy si ve svém nitru uchovává něco z lidského ducha; a také ve svém zevnějšku není dokonale svobodný, vždy si uchovává něco lidského, v co doufá, o co se opírá a o co se opírá a skrze co chce získat úctu a respekt. Ale ať se jen trochu přihlásí vítr pomluv, pronásledování a protivenství... Ó, jakou zničující krizi dostává lidský duch! Ve skutečnosti, když člověk vidí, že je proti sobě, že je neoblíbený, že jím tvorové opovrhují, nenalézá už mezi nimi uspokojení. Naopak, pomoc, opory, důvěra a úcta ho vesměs opouštějí, a jestliže je dříve vyhledával,

pak se jim sám vyhýbá, protože kamkoli se obrátí, nachází jen hořkosti a trní. A tak, přivedený do tohoto stavu, zůstává sám. Člověk však nemůže být ani není stvořen k tomu, aby byl sám. Co si tedy chudáček počne? Obrátí se ke svému středu, k Bohu, zcela a bez nejmenších překážek; Bůh se mu zcela odevzdá a člověk se zcela odevzdá Bohu, uplatní svůj intelekt, aby ho poznal, svou paměť, aby si připomněl Boha a jeho dobrodiní, svou vůli, aby ho miloval. A tak, má dcero, zde je člověk ospravedlněn, posvěcen a v jeho duši je obnoven účel, pro který byl stvořen. A i když má později co do činění s tvory a vidí, že se mu nabízejí pomoci, podpory a úcta, přijímá je s lhostejností, protože ze své zkušenosti ví, co jsou zač; a pokud je využívá, činí tak jen tehdy, když vidí čest a slávu Boží - ale to, co zůstává, je vždy jen Bůh a on sám.

30. prosince 1902

Jediný čin, který je v rozporu s Boží vůlí, stačí ke zničení Ježíšova díla v duši.

Když jsem byl ve svém obvyklém stavu, zdálo se mi, že vidím Nejsvětější Trojici, jako by chtěla rozhodnout, co má udělat se světem, a já byl uprostřed nich. Zdálo se mi, že říkají: "Nebudou-li na svět poslány nejkrutější pohromy, je pro něj ohledně náboženství vše skončeno a stane se horším než sami barbaři." A tak jsem si říkal: "Nebudou-li na svět poslány nejkrutější pohromy, je s ním konec." A zatímco to říkali, zdálo se, že se na zem snášejí války všeho druhu, zemětřesení ničící celá města a nemoci. Když jsem to viděla, celá rozechvělá jsem řekla: "Nejvyšší Veličenstvo, odpusťte lidskou nevděčnost; nyní se lidské srdce vzbouřilo více než kdy jindy, ale pokud člověk uvidí, že je umravňován, bude se bouřit ještě více a bude přidávat urážky na urážky proti Vašemu Veličenstvu. A hlas přicházející z Jejich středu řekl: "Člověk se může vzbouřit, když je pouze umrtven, ale když je zničen, jeho vzpoura přestává. Zde nemluvíme o umrtvení, ale o zničení."

Poté, Oni zmizeli, ale kdo může říci, jak jsem byl vlevo? Tím spíše, že jsem cítil, jako bych měl sklon chtít odejít z tohoto stavu utrpení a vůle nebyla dokonale v souladu s Boží vůlí. Jasně jsem viděla, že nejhnusnější urážkou, kterou může stvoření Stvořiteli způsobit, je odporovat Jeho Nejsvětější Vůli. Cítila jsem z toho bolest a velmi jsem se obávala, že bych mohla konat čin, který by byl v rozporu s Jeho Vůlí, ale přesto jsem se nedokázala uklidnit. Potom, když jsem se velmi namáhala, se můj obdivuhodný Ježíš vrátil a řekl mi: "Má dcero, mnohokrát si s potěšením vybírám duše a obklopuji je božskou pevností tak, aby do nich nemohl vstoupit žádný nepřítel. Zakládám v nich svůj trvalý příbytek a v tomto svém sídle se snižuju, dalo by se říci, k nejmenším službám; čistím ji, vytrhávám z ní všechny trny, ničím všechno zlo, které v ní lidská přirozenost vyprodukovala, a sázím do ní všechny krásné a dobré věci, které se v ní dají nalézt, až z ní vytvářím nejkrásnější zahradu svých rozkoší, aby byla používána podle mého přání a podle okolností mé slávy a dobra druhých; a to do té míry, že lze říci, že už nemá nic vlastního, ale slouží jen jako můj příbytek. A teď, víš, co je třeba udělat, aby se to všechno zničilo? Jediný čin, který se přičí mé vůli; a když se postavíš proti mé vůli, uděláš to všechno." A já: "Pane, obávám se, že mi moji nadřízení dají poslušnost jako jindy." A já: "Pane, obávám se, že mi dají poslušnost jako jindy. A On: "To není tvoje věc, já sám s nimi budu jednat, ale tvá vůle zde není přítomna." "A co je to?" zeptal jsem se. Přesto jsem se nemohl uklidnit a stále jsem si v duchu opakoval: "Jaká skličující změna se ve mně odehrála! Kdo oddělil mou vůli od Vůle mého Boha, která se zdála být jednotná?" "Ne," odpověděl jsem.

31. prosince 1902

Duše oběti je Ježíšem velmi milována, ale někdy je mu odporná, protože se před Boží spravedlností jeví jako pokrytá hříchy druhých.

Stále jsem se obávala, že bych se mohla vzepřít vůli mého milovaného Ježíše, cítila jsem se celá utlačovaná a ztrápená a prosila jsem Ho, aby mě vysvobodil, a říkala jsem: "Pane, smiluj se nade mnou, copak nevidíš, v jakém jsem nebezpečí? Jak je možné, že se já, nejubožejší červíček, opovažuji tak moc, že se cítím být proti tvé svaté Vůli? A kromě toho, co dobrého mohu najít a do jaké propasti se ponořím, budu-li odloučen od tvé Vůle?" Zatímco jsem to říkala, pozhnaný Ježíš se pohnul v mém nitru a skrze světlo, které mi seslal, jako by mi říkal: "Nikdy nic nepochopíš - tento stav je stavem oběti. Když tě nabídli jako oběť pro Corato, přijala jsi to. A teď, co je to zlo přítomné v Coratu? Není tam snad vzpoura stvoření proti Stvořiteli, mezi kněžími a laiky a mezi stranami? Nuže, tvůj nechtěný stav vzpoury, tvůj strach, tvé bolesti jsou stavem vykoupení, a tento stav vykoupení jsem sám vytrpěl v Getsemanech, když jsem dospěl až k tomu, že jsem řekl: "Je-li to možné, ať mě tento kalich mine, avšak ať se stane ne má, nýbrž tvá vůle." - přítom jsem po něm po celý život tolik toužil, až jsem se cítil stráven."

Když jsem to uslyšel, zdálo se mi, že se mi vrátil klid a síla, a prosil jsem ho, aby do mě vlil své hořkosti. Přiblížil jsem se k Jeho ústům, ale ať jsem nasával, jak jsem nasával, nic ze mě nevycházelo; jen nejhořčí dech, který rozhořčoval celé mé nitro. Když jsem tedy viděla, že On nic nevlévá, řekla jsem: "Pane, už mě nemiluješ, hořkosti mi nechceš nalít - naliž mi alespoň své sladkosti." A tak jsem se na něj podívala. A On: "Kdybys mohl vstoupit do mého nitra, jasně bys viděl ve všech mých částech zřetelnou lásku k tobě. Někdy tě miluji natolik, že dosáhnu toho, že tě miluji stejně jako sebe, ačkoli jindy se na tebe nemohu dívat a je mi z tebe na zvracení." Jakým hromem byla tato poslední slova pro mé ubohé srdce! Pomyšlení, že mě můj milující Ježíš nemiloval vždycky a že jsem dosáhl bodu, kdy jsem byl odpornou duší... Kdyby mi On sám nepřiběhl vysvětlit, co to znamená, nemohl bych to přežít. A tak dodal: "Ubohá dcero, je to pro tebe velmi těžké? Setkala ses se stejným údělem jako já. Vždycky jsem byl tím, kým jsem byl, jedno s Nejsvětější Trojicí, a milovali jsme se věčnou, nerozlučnou láskou. A přesto, jako oběť, pokrytá všemi lidskými nepravostmi, byl můj zevnějšek před Božstvím tak ohavný, že Božská Spravedlnost nešetřila žádnou mou část a učinila se neúprosnou, až mě opustila. U Mne jsi vždy tím, kým jsi, ale protože zaujímáš stav oběti, tvůj zevnějšek se před Božskou Spravedlností jeví jako pokrytý hříchy druhých. Proto jsem k tobě pronesl tato slova. Ty se však uklidni, protože Já tě vždycky miluji." Po těchto slovech zmizel. Zdá se, že tentokrát mě chce blahoslavený Ježíš rozčítit, ačkoli mi hned dává pokoj. Kéž je mu vždy požehnáno a děkováno.

5. ledna 1903

Svoboda je nutná k tomu, abychom rozpoznali dobro a zlo.

Dnes ráno jsem se cítil téměř bez utrpení. Sám jsem nevěděl, co mám dělat, když jsem měl pocit, že jsem mimo sebe, a viděl jsem lidi z naší země, kteří kromě slov a pomluv, které vyřkli, spřádali plány, jak přijít k činům. Mezitím jsem spatřil blahoslaveného Ježíše a řekl jsem: "Pane, těmto pekelným lidem dáváš příliš mnoho svobody. Až dosud šlo o pekelná slova, ale nyní chtějí dospět až k tomu, že budou vzkládat ruce na tvé služebníky. Svaž je a měj s nimi soucit a zároveň braň ty, kteří patří Tobě." A tak jsem se rozhodl, že je budu bránit. A On: "Dcero, tato svoboda je nutná k tomu, abychom rozpoznali dobro a zlo. Věz však, že jsem unavený z člověka - tak unavený, že se o to s tebou dělím. Ve skutečnosti, když cítíš tu únavu z tohoto stavu oběti a téměř vůli z něj vystoupit, přichází to ke mně; a upozorňuji tě, abys byla pozorná a nevkládala do něj svou vůli, neboť hledám vůli stvoření, abych se o ni opřel a potrestal vzbouřence. Však zkusme to - opět tě nechám trpět a oni zůstanou bez síly a nebudou moci udělat nic z toho, co chtějí." Kdo může říci, co jsem vytrpěl a kolikrát obnovil mé ukřižování! A při tom, zvedaje ruku k nebi, mi řekl: "Má dcero, nestvořil jsem člověka pro zemi, ale pro nebe; jeho mysl, jeho srdce a vše, co obsahuje jeho nitro, mělo existovat v nebi. Kdyby tak činil, přijal by ve svých třech silách vliv Nejsvětější Trojice a ta by se v něm kopírovala; protože se však zabývá zemí, přijímá bláto, hnilobu a celou tu spoustu neřestí, které země obsahuje." "Ať se stane cokoli," řekl jsem.

7. ledna 1903

Ježíš v Luise reprodukuje stejné utrpení, které vytrpěl ve svém lidství, a to se stejnou silou a účinky.

Pokračoval jsem ve svém obvyklém stavu a přemýšlel jsem: "Jak je to možné, jak je to možné, že kvůli několika mým utrpením Pán pozastaví tresty a oslabí lidské síly, aby nezačaly revoluce a nevytvářely nespravedlivé zákony? Ostatně, kdo jsem já, abych si to všechno zasloužil několika utrpeními? Zatímco jsem o tom přemýšlel, přišel blahoslavený Ježíš a řekl mi: "Má dcero, ani ty, ani ten, kdo tě řídí, jste nepochopili svůj stav. Vskutku, ve stavu tvého utrpení zcela mizíš a já sám, ne mysticky, ale v živém těle, reprodukuji právě ta utrpení, která vytrpělo mé Lidství. Nebylo to snad mé utrpení, které oslabilo demony, osvítilo zaslepené mysli a jedním slovem utvořilo Vykoupení člověka? A jestliže to tehdy dokázaly v mém Lidství, nemohou to snad nyní dokázat ve tvém? Kdyby král odešel bydlet do malé chatrče a odtud rozdával milosti, pomoc a mince, zůstal by i nadále ve svém královském úřadu. Kdyby tomu někdo nevěřil, řeklo by se, že je blázen. Je-li to král, může konat dobro v malé chatrči stejně jako v paláci; nebo spíše někdo obdivuje jeho dobrotu více, protože ačkoli je král, nepohrdá žít v malých chatrčích a ubohých chýších. To je tvůj případ." Pochopil jsem to všechno jasně a řekl jsem: "Můj pane, všechno, co říkáš, je pěkné, ale celá potíž mého stavu spočívá v příchodu kněze." A tak jsem se rozhodl, že to udělám. A On: "Má dcero, i kdyby král žil v malých chatrčích, vzhledem k okolnostem, nutnosti a samotnému královskému postavení je vhodné, aby ho jeho služebníci nikdy nenechávali samotného, ale dělali

mu společnost, sloužili mu a poslouchali ho ve všem, co si přeje." Zůstal jsem tak přesvědčen, že jsem nevěděl, co dál říct.

9. ledna 1903

Vše je zapsáno v srdcích těch, kdo věří, doufají a milují.

Dnes ráno jsem se cítila celá utlačovaná, a protože mě přišel navštívit monsignor a říkal, že si není jistý, zda ve mně působí Ježíš Kristus, když přišel blahoslavený Ježíš, řekl mi: "Má dcero, abychom dobře pochopili nějaký předmět, je třeba víry, protože bez víry je v lidském intelektu všechno temné. Na druhou stranu pouhá víra rozsvěcuje v mysli světlo a díky němu lze s jasností rozpoznat pravdu a lež, kdy působí milost, kdy přirozenost a kdy ďábel. Hle, evangelium je známé všem, ale kdo chápe význam mých slov a pravdy v něm obsažené? Kdo je uchováva ve svém srdci a činí z nich poklad, za který si může koupit věčné království? Ten, kdo věří. Pokud jde o všechny ostatní, nejenže ničemu nerozumějí, ale používají má slova k posměchu a k zesměšňování nejsvětějších věcí. Lze tedy říci, že v srdcích těch, kdo věří, doufají a milují, je zapsáno vše, zatímco u všech ostatních není zapsáno nic. Stejně je tomu i u vás: ten, kdo má trochu víry, vidí věci jasně a nachází pravdu; ten, kdo ji nemá, vidí věci jako všechny zmatené."

10. ledna 1903

Nejpříjemnější a nejtěšnější slova pro sladkou maminku: "Dominus Tecum".

Dnes ráno, když jsem se velmi namáhala, přišla Královna Matka s Dítětem v náručí, dala mi Ho a řekla mi, abych se o Něj neustále starala skutky lásky. Dělal jsem, co jsem mohla, a zatímco jsem to dělala, Ježíš mi řekl: "Moji milovaní, nejpříjemnější a nejtěšnější slova pro mou Matku jsou: "Dominus Tecum" ["Pán je s tebou"]. Ve skutečnosti, jakmile je archanděl vyslovil, pocítila, že je jí předávána celá božská bytost, a proto se cítila být obdařena božskou mocí takovým způsobem, že tvář v tvář božské moci se její vlastní moc rozplynula; a tak moje Matka zůstala s božskou mocí ve svých rukou." A tak jsem se na ni podíval.

11. ledna 1903

Vidí monsignora bojovat za náboženství.

Když mi zpovědník řekl, abych se modlil podle Monsignorova úmyslu, ocitl jsem se mimo sebe a viděl jsem, že se to netýká Monsignora, ale jiných lidí. Mezi nimi jsem viděla velmi dobrou paní, ale celou konsternovanou a plačící; a Monsignora, pod rukama kříž s ukřižovaným Kristem, který ho bránil. Měl mít příležitost bojovat za náboženství. A viděla jsem blahoslaveného Ježíše, jak říká: "Já je zmatkuji."

13. ledna 1903

Luisa vidí Nejsvětější Trojici. Zlo adorce.

Když jsem byl ve svém obvyklém stavu, zdálo se mi, že vidím Nejsvětější Trojici. Dívali se jeden na druhého a v těch pohledech byla jejich krása tak velká, že zůstávali v extázi při pouhém pohledu na druhého. V tomto stavu překypovali láskou a byli jakoby touto láskou podněcováni, aby se pak dostali do ještě větší extáze. Tak v sobě měli všechno dobro a rozkoš a celý Jejich věčný život, blaženost a cvičení byly obsaženy pouze v tomto slově: "Láska". A celá blaženost svatých byla tvořena tímto dokonalým působením Nejsvětější Trojice. Zatímco jsem to viděla, Syn na sebe vzal podobu Ukřižovaného, vyšel z Jejich středu, přišel ke mně a sdílel se mnou bolesti ukřižování. A zatímco zůstával se mnou, znovu se přenesl do Jejich středu a obětoval své i mé utrpení, čímž uspokojil lásku, kterou jim všichni tvorové dluží. Kdo může říci, jakou měli radost a jak byli obětí Syna uspokojeni! Zdálo se, že jelikož při stvoření tvorů nevycházelo z Jejich nitra nic jiného než obsažené plameny lásky, a to do té míry, že aby dali průchod této lásce, začali vytvářet mnoho dalších obrazů Sebe samých - teprve když dostanou to, co dali, jsou pak spokojeni - to znamená, že lásku, kterou dali, lásku, kterou chtějí. Nejstrašnější urážkou je tedy nemilovat je. A přece, ó Bože, třikrát svatý, kdo Tě miluje?

Poté, Oni zmizeli; ale kdo může říci, co jsem pochopil? Moje mysl se ztratila a můj jazyk není schopen vyslovit ani slovo. Pak se po chvíli vrátil požehnaný Ježíš s tváří pokrytou slinami a blátem a řekl mi: "Má dcero, chvály, poklony, to jsou sliny a bláto, které špiní a špiní duši a zaslepují její mysl, takže jí brání poznat, kým skutečně je, zvláště když nevycházejí z pravdy. Ve skutečnosti, pokud vycházejí z pravdy a osoba je hodna chvály,

pozná-li pravdu, vzdá Mi slávu; pokud však vycházejí ze lži, ženou duši do takové přemíry, že se ještě více utvrzuje ve zlu."

31. ledna 1903

Účinky Ježíšovy trnové koruny.

Po dlouhém boji jsem ve svém nitru na chvíli spatřila požehnaného Ježíše s trnovou korunou. Začala jsem se na Něho dívat a soucítit s Ním a On mi řekl: "Má dcero, chtěl jsem tyto trny na hlavě vytrpět nejen proto, abych odčinil všechny hříchy myšlení, ale abych spojil božskou inteligenci s lidskou. Ve skutečnosti byla božská inteligence jakoby rozptýlena v lidských myslích a mé trny ji přivolaly z nebe a znovu ji naroubovaly. Nejen to, ale pro ty, kteří měli zjevovat božské věci, jsem získala pomoc, sílu a objasnění, aby je mohli zprostředkovat ostatním."

1. února 1903

V Coratu je otevřen evangelický kostel. Královna matka vyčítá Luise.

Protože jsem byl ve svém obvyklém stavu, cítil jsem se velmi ztrápeně, zvláště proto, že mi můj zpovědník řekl, že dnes ráno bude v Coratu otevřen protestantský kostel a že se mám modlit k Pánu, aby se stalo něco, co by je zmátlo i za cenu mého utrpení. Když jsem však viděla, že Pán nepřichází, a proto jsem necítila velké utrpení - jediný prostředek k získání těchto druhů milostí - pocítovala jsem největší trápení. Potom, když jsem se hodně namáhala, přišel blahoslavený Ježíš a viděla jsem, jak zpovědník velmi naléhá a modlí se, abych mohla trpět. Tak se zdálo, že se mnou sdílí bolesti kříže, a pak mi řekl: "Má dcero, přinutil jsem tě trpět, donucen kněžskou autoritou, a dovolím, aby ti, kdo tam jdou, místo aby se nechali přesvědčit tím, co říkají protestanti, se jim vysmívali. Protože se však trest snesl na Coratu v těch dnech, kdy jsem tě držel v pozastaveném stavu oběti, musí mít nyní svůj průběh; a budeš-li nadále trpět, naložím se srdci tak, že ve vhodné chvíli využiji nějaké příležitosti, aby zůstala zcela zmatená a zničená." A tak jsem se rozhodl, že je budu mít na svědomí.

Potom přišla Královna Matka, jako by na mne chtěla použít rys spravedlnosti; trpce mi vyčítala každou myšlenku nebo slovo, zvláště když jsem viděla, že trpím jen velmi málo, a říkám, že to už není vůle Boží, a proto chci odejít z tohoto stavu. Kdo může říci, s jakou přísností mi vyčítala, když mi říkala: "Jestliže Pán dovolí, abys byla na několik dní suspendována, může to být, ale to, že se k tomu sama odhodláváš, to je před Bohem nesnesitelné, protože téměř začínáš diktovat zákony, jak tě má zachovat." A tak jsem se rozhodla, že to udělám. Pocítila jsem sílu přísnosti natolik, že jsem málem omdlela, až mě blahoslavený Ježíš, který se nade mnou slitoval, podepřel v náručí.

9. února 1903

Co má katolická církev a co chybí protestantům.

Dnes ráno, když jsem se ocitl ve svém obvyklém stavu, uviděl jsem zpovědníka s jiným svatým knězem, který říkal: "Zažeň jakoukoli myšlenku, že tvůj postoj není vůlí Boží." Pak začal mluvit o těch protestantech z Corata, o kterých se mluví; a řekl: "Udělají málo nebo nic, protože protestanti nemají návnadu pravdy, aby chytili srdce, jako to dělá katolická církev. Chybí jim loďka pravé ctnosti, aby je mohli umístit do bezpečí; nemají plachty, vesla, kotvu, což jsou příklady a učení Ježíše Krista. Dosahují toho, že nemají ani chléb, aby nasýtili hlad, ani vodu, aby uhasili žízeň a umyli se, což jsou svátosti; ba co víc, chybí jim i moře milosti, aby se mohli vydat hledat duše, které by bylo třeba chytit. Když jim tedy toto všechno chybí, jakého pokroku mohou dosáhnout?" A řekl ještě mnoho dalších věcí, které neumím dobře zopakovat.

Potom přišel můj milovaný Ježíš a řekl mi: "Má dcero, ten, kdo mě miluje, se staví před Božský střed, ale ten, kdo je rezignovaný a ve všem plní mou Božskou vůli, má v sobě střed Božství." A zmizel jako blesk. O něco později se vrátil; děkovala jsem Mu za Stvoření, za Vykoupení a za tolik dalších dobrodiní a On dodal: "Při Stvoření jsem stvořil hmotný svět a při Vykoupení jsem stvořil duchovní svět." A pak se vrátil.

22. února 1903

Hřích je jed, smutek je protijed.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, uviděla jsem na chvíli svého rozkošného Ježíše a On mi řekl: "Má dcero, hřích uráží Boha a zraňuje člověka, a protože ho spáchal člověk a Bůh byl uražen, aby se mu dostalo

plného zadostiučinění, bylo zapotřebí člověka a Boha, který by za něj zadostiučinil. Zhruba třicet let mého smrtelného života bylo zadostiučiněním za tři věky světa, za tři různé stavy zákona: přirozený, psaný a z milosti - a za tři různé věky každého člověka: dospívání, mládí a stáří. Za všechny jsem uspokojil, zasloužil a podnítl a mé Lidství slouží jako schody k tomu, abychom vystoupili do nebe. Pokud však člověk po tomto schodišti nevystoupí prostřednictvím uplatňování svých ctností, marně se snaží vystoupit a moje díla pro sebe učiní zbytečnými."

Když jsem uslyšel, že se mluví o hříchu, řekl jsem: "Pane, řekni mi něco: proč jsi tak rád, když duše cítí lítost nad tím, že Tě urazila? A On: "Hřích je jed, který duši zcela otráví a znetvoří ji tak, že se z ní vytratí Můj obraz; smutek tento jed zničí a Můj obraz v ní obnoví. Pravý zármutek je protijed, a protože zármutek ničí jed, vytváří v duši prázdnotu a tuto prázdnotu vyplňuje má milost. Proto jsem potěšen - vidím, že dílo mého vykoupení znovu povstalo prostřednictvím smutku."

23. února 1903

Lidé nechtějí Ježíše Krista za svou hlavu. Církev bude vždy církví.

Jak jsem byl ve svém obvyklém stavu, ocitl jsem se poblíž zahrady, která vypadala jako kostel. Poblíž ní se zdálo, že lidé plánují útok proti Církvi a papeži, a uprostřed nich byl ukřižovaný Náš Pán, ale bez hlavy. Kdo může říci, jak bolestné, jak děsivé bylo vidět Jeho Nejsvětější Tělo v tomto stavu! Pochopil jsem, jak lidé nechtějí Ježíše Krista za svou hlavu, a protože Ho Církev na této zemi zastupuje, snaží se zničit to, co stojí na Jeho místě.

Pak jsem se ocitl na jiném místě, kde jsem našel další lidi, kteří se mě ptali: "Co říkáš o církvi?" ptali se mě jiní lidé. A já, cítící světlo ve své mysli, jsem odpověděl: "Církev bude vždy církví. Nanejvýš by mohla být omyta ve své vlastní krvi, ale tato koupel ji učiní krásnější a slavnější." A tak jsem se na ni podíval. Když to uslyšeli, řekli: "To je falešné - zavolejme našeho boha a uvidíme, co řekne." Vyšel tedy muž, který všechny převyšoval svou výškou, s korunou na hlavě, a řekl: "Církev bude zničena, nebudou už žádné veřejné bohoslužby - nanejvýš nějaké skryté; a Madonu už nikdo nepozná." Když jsem to uslyšel, řekl jsem: "A kdo jsi ty, že se to odvažuješ říkat? Nejsi snad ten had, kterého Bůh odsoudil, aby se plazil po zemi? A teď jsi tak troufalý, že ze sebe děláš krále a klameš lidi? Prikazuji ti, abys dal o sobě vědět, co jsi zač. Zatímco jsem to říkal, z vysokého se stal velmi, velmi krátký; vzal na sebe podobu hada a udělal blesk a ponořil se hluboko. Pak jsem se ocitl sám v sobě.

5. března 1903

Kříže rozčarování.

Když jsem byl ve svém obvyklém stavu, ocitl jsem se spolu s blahoslaveným Ježíšem, který nesl v náruči svazek křížů a trní, celý unavený a vyčerpaný. Když jsem Ho viděla v takovém stavu, řekla jsem: "Pane, proč se tak unavuješ s tímto svazkem v náruči?" "Ne," odpověděla jsem. A On: "Má dcero, to jsou kříže rozčarování, které uchovávám stále připravené k rozčarování tvorů." Když to říkal, ocitli jsme se uprostřed lidí, a jakmile by blahoslavený Ježíš viděl, že se někdo upne na tvory, vzal by z toho svazku kříž pronásledování a dal by mu ho; a ten člověk, když by viděl, že je pronásledován, neoblíben, by byl rozčarován a pochopil by, že to jsou tvorové a že jedině Bůh si zaslouží být milován. Kdyby se někdo upnul k bohatství, vzal by z toho svazku kříž chudoby a dal by mu ho; a ten člověk, když by viděl, že bohatství od něj zmizelo a on je nyní chudý, pochopil by, že všechno tady dole je kouř a že pravé bohatství je věčné, a tak by své srdce upnul ke všemu, co je věčné. Kdyby se někdo jiný připoutal ke svému sebevědomí, k poznání, blahoslavený Ježíš by se vši sladkostí vzal kříž pomluv a zmatků a dal by mu ho; a ten člověk, zmatený a pomlouvaný, by ze sebe sňal jakoby masku a pochopil by svou nicotu, své bytí, a celé své nitro by uspořádal v řádu Božím, a ne už ze sebe. A tak dále se všemi ostatními kříži.

Poté mi můj rozkošný Ježíš řekl: "Viděla jsi důvod, proč mám v náruči tento svazek křížů? Je to má láska ke stvořením, která mě nutí držet ho a zůstat v neustálém postoji k nim. Ve skutečnosti je kříž prvotním rozčarováním a první věcí, která soudí skutky tvorů, a to takovým způsobem, že pokud se tvor poddá, kříž ho přiměje vyhnout se Božimu soudu, protože jsem spokojen, když se člověk během svého života podrobí soudu kříže. Jestliže se pak nevzdá, ocitne se při své smrti ve sféře druhého soudu a bude Bohem souzen s mnohem větší přísností; tím spíše, že se vyhnul soudu kříže, který je soudem veskrze z lásky." Poté zmizel a já jsem také pochopil, že je pravda, že Ježíš miluje kříž, ale mnohokrát je to člověk sám, kdo podněcuje a provokuje Ježíše,

aby mu dal kříž. Ve skutečnosti, kdyby byl člověk uspořádan v Božím řádu, v sobě samém i ve tvorech, neviděl by v něm žádný nepořádek, Pán by zůstal v klidu a dal by mu pokoj.

6. března 1903

Význam slov: Ecce Homo".

Poté, co jsem se velmi namáhala, se požehnaný Ježíš zjevil v mém nitru a řekl mi: "Půjdeme se podívat, jestli mě chtějí stvoření?" A já: "Jistě Tě musí chtít, protože jsi nejmilejší bytost. Kdo by se odvážil Tě nechtít? A On: "Pojďme, a pak uvidíš, co udělají." Tak jsme šli, a když jsme přišli na místo, kde bylo mnoho lidí, vyšla Jeho hlava z mého nitra a On řekl ta slova, která pronesl Pilát, když Ho ukazoval lidu: "*Ecce Homo*" ["Zde je člověk"]. Pochopila jsem, že smyslem těchto slov bylo zeptat se jich, zda chtějí, aby Pán vládl jako jejich Král a měl vládu v jejich srdcích, myslích a skutcích. A oni odpověděli: "Vezměte ho pryč, nechceme ho, nebo ho raději ukřižujte, aby byla zničena každá vzpomínka na něj." Ach, kolikrát se tyto scény opakují!

Pán tedy všem řekl: "Ecce Homo". Když to řekl, ozval se šum - zmatek. Někteří říkali: Někteří říkali: "Nechci ho za svého krále - chci bohatství", jiní: "rozkoš", další: "čest", někteří: "hodnosti" a někteří: mnoho dalších věcí. S hrůzou jsem naslouchal těm hlasům a Pán mi řekl: "Viděla jsi, jak mě nikdo nechce? To však nic neznamená; obraťme se k náboženské třídě a uvidíme, zda Mě chtějí." A tak jsem se obrátil k nim. Tak jsem se ocitla uprostřed kněží, biskupů, řeholnic a zbožných a Ježíš zvučným hlasem opakoval: "Ecce Homo". A oni řekli: "Chceme Ho, ale chceme také své pohodlí." Jiní: "Ježíš je můj otec: "Chceme Ho, ale spolu s vlastním zájmem." Jiní odpověděli: "Já chci jeho: "Chceme Ho, ale zároveň s úctou a ctí." ...Co dělá řeholník s úctou? Jiní odpověděli: "Ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne: "Chceme Ho, ale spolu s nějakým uspokojením od tvorů - jak lze žít sám a bez někoho, kdo by nás uspokojoval?" - "To je pravda. Někteří chtěli uspokojení alespoň ve svátosti zpovědi, ale téměř nikdo ho nechtěl sám, nechyběl ani někdo, kdo se o Ježíše Krista vůbec nezajímal. Tak mi to řekl, všem utrápeným: "Viděla jsi, jak mě nikdo nechce? Nebo mě chtějí nanejvýš spolu s něčím, co je těší. S tím se nespokojím, protože pravé kralování je, když člověk kraluje sám." A tak jsem se rozhodl, že se budu snažit, aby se mi to líbilo. Když to říkal, našla jsem se sama v sobě.

9. března 1903

Ježíš mluví o pokoře a o souladu s milostí.

Když jsem pokračoval ve svém obvyklém stavu, slyšel jsem, jak se požehnaný Ježíš modlí v mém nitru a říká: "Svatý Otče, oslav své jméno, zmátni pyšné a skryj se před nimi a zjev se pokorným, protože jen ten, kdo je pokorný, tě poznává jako svého Stvořitele a sám sebe jako tvé stvoření." Po těchto slovech se již nenechal slyšet, ačkoli jsem pochopil sílu pokory před Bohem. Zdálo se mi, že Bůh nemá žádné zábrany svěřovat pokorným ty nejcennější poklady, naopak, vše je pro ně otevřené, nic není pod zámekem. U pyšných je tomu naopak; ba co víc, zdá se, že jim dává kolem nohou provaz, aby je zmátl na každém kroku.

O chvíli později se opět zjevil a řekl mi: "Má dcero, to, zda je tělo živé, se pozná podle jeho neustálého vnitřního tepla. Může se také zahřát nějakým vnějším teplem, ale protože toto teplo nepochází z pravého života, tělo opět rychle vychladne. Stejně tak je tomu s duší: lze poznat, zda je živá milostí, zda její vnitřní život žije v působení, v lásce ke Mně, pokud cítí sílu mého vlastního života ve svém nitru. Jestliže se pak z nějaké vnější příčiny zahřeje, vykoná něco dobrého a pak opět ochladne, vrací se k neřestem a dopouští se obvyklých slabostí, je velká jistota, že je mrtvá pro milost nebo je na posledním konci života. Tímto způsobem lze poznat, zda jsem to skutečně já, kdo jde k duši: pokud cítí mou milost ve svém nitru a všechno její dobro je založeno v jejím nitru. Pokud je pak vše vnější a ona ve svém nitru nic dobrého nevnímá, může to být dílo ďáblovo." Zatímco to říkal, zmizel, ale po chvíli se vrátil a dodal: "Má dcero, jak hrozné to může být pro ty duše, které byly hodně oplodněny mou milostí, ale neodpovídaly jí. Židovský národ byl nejoblíbenější, nejvíce oplodněný, a přece nejplodnější; a celá má Osoba nemohla získat to ovoce, které Pavel získal u jiných národů, méně oplodněných, ale více odpovídajících. Nedostatek odpovídající milosti totiž zaslepuje duši, nutí ji klamat sebe samu a disponuje ji k zatvrzelosti, a to i tváří v tvář jakémukoli zázraku."

12. března 1903

Ježíšova oběť pokračuje v jeho eucharistickém životě, v němž vyvíjí neustálý tlak na Otce kvůli lidstvu. Duše, která je spolu s ním obětí, musí také vyvíjet tento neustálý tlak na něj.

Protože jsem byl ve svém obvyklém stavu, viděl jsem se jako úplně sám a opuštěný. Pak, když jsem se velmi namáhala, se On zjevil v mém nitru a já Mu řekla: "Můj sladký živote, jak to, že jsi mě nechal samotnou? Když jsi mě uvedl do tohoto stavu, všechno bylo spojení, všechno jsme spolu uspořádali a sladkou silou jsi mě zcela přitáhl k sobě. Ó, jak se změnila scéna! Nejenže jsi mě opustil, nejenže na mě nijak netlačíš, abys mě udržel v tomto stavu, ale já sám jsem nucen na Tebe neustále tlačit, abych z této pozice nevyšel, a toto Tvé naléhání je pro mě neustálým umíráním. A On mi řekl: "Má dcero, totéž se stalo, když bylo v konzistoři Nejsvětější Trojice rozhodnuto o tajemství Vtělení, aby bylo spaseno lidstvo, a já, sjednocen s Jejich vůlí, jsem přijal a obětoval se jako oběť za člověka: Když jsem se však pustila do práce, přišel okamžik - zvláště když jsem se ocitla ve sféře bolesti, opovržení, zatížená všemi zlými skutky tvorů -, kdy jsem zůstala sama a opuštěná všemi, dokonce i svým drahým Otcem. Nejen to, ale zatížena všemi bolestmi jsem musela naléhat na Všemohoucího, aby mě přijal a nechal mě pokračovat v mé oběti za spásu celého lidstva, současného i budoucího. A toho jsem dosáhl; a oběť stále trvá, tlak je nepřetržitý, i když je to všechno tlak lásky - chceš vědět kde a jak? Ve svátosti eucharistie. V ní je oběť nepřetržitá; nepřetržitý je tlak, který vyvíjím na Otce, aby použil milosrdenství na tvory; a na duše, abych získal jejich lásku; a nacházím se v nepřetržitém protikladu, umírám nepřetržitě - i když všechno je to smrt z lásky. Nejsi tedy šťastná, že tě nechávám účastnit se období samotného mého života?"

18. března 1903

Ten, kdo plní Boží vůli, si vybírá optimum.

Když se mě dnes ráno zpovědník zeptal, zda cítím touhu trpět, odpověděl jsem mu: "Ano. Ale cítil jsem se klidnější a užíval jsem si více pokoje a spokojenosti, když jsem nechtěl nic jiného než to, co chce Bůh - proto jsem se v Něm chtěl zastavit. Když potom přišel blahoslavený Ježíš, řekl mi: "Má dcero, vybrala sis optimum, protože ta, která je stále v mé vůli, mě poutá tak, že ze mě vychází nepřetržitá ctnost, která ji udržuje v nepřetržitém postoji ke mně; natolik, že ona tvoří můj pokrm a já její. Na druhé straně, i kdyby duše konala velké, svaté a dobré věci, protože to není ctnost, která by vycházela ze Mne, nemůže být pro Mne příjemným pokrmem, protože ji nepovažuji za dílo Mé Vůle."

Deo gratias.